Per Daniel Amadeus Atterbom

P. D. A. Atterboms och B. v. Beskows brevväxling. III. 1851–1855

Tryckt i Svenska Akademiens Handlingar ifrån år 1886. Trettioåttonde delen 1927.
Kungl. boktryckeriet. P. A. Norstedt & söner, Stockholm 1928.

Information om upphovsrätt för detta verk, samt upplysningar om ur vilket bibliotek eller ur vilken samling det avfotograferade exemplaret är hämtat, finns hos Litteraturbanken:
https://lb.se/författare/AtterbomPDA/titlar/AtterbomBeskowBrevIII/faksimil?om-boken

Hämtad från Litteraturbanken.se:
https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb482760-faksimil

SVENSKA

AKADEMIENS

HANDLINGAR

IFRÅN ÅR 1886

TRETTIOÅTTONDE DELEN

1927

STOCKHOLM 1928
KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER
282011

UR SVENSKA AKADEMIENS

ARKIV

P. D. A. ATTERBOMS

OCH

B. v. BESKOWS BREVVÄXLING

III

1851—1855

Upsala d. 2 Jan. 1851.

Älskade Broder!

Mitt första bref på detta nya år rigtar jag, såsom billigt är, till Dig; med otaliga välönskningar för Dig sjelf och Din älskliga Maka, — så varma, som de någonsin från ett trofast vänhjerta kommit och kunna komma!

Tusen tack för sista brefvet, för underrättelserna om sista Högtidsdagen, för Medaljen! Gerna hade jag velat sjelf vara tillstädes. Äfven mig fröjdar det, att Högtiden varit innehållsrik och lysande. Af Böttiger har jag mundtligen erhållit en utförligare beskrifning; så om den, som om det glada middags-samqvämet hos Dig o. s. v. Böttiger berömde mycket Ditt Minne öfver Rosen.[1] Jag gläder mig åt hoppet att engång få läsa det.

Hvad mig angår, så finner jag mig ej litet säll deraf, att nu omsider ha tillryggalagt, ej blott i allmänhet det sistledna krasslighets-året, utan ock särskildt dess mot mig i högsta mått ovän-

[1] *Minne af riksrådet, grefve Gustaf Fredrik von Rosen* i Sv. Akad. handl. D. 25. 1852.

liga December. Huru eländig jag under den månaden varit, synes nogsamt när jag förtäljer, att jag af mitt Bellmans-Minne, från den 1 Dec. till den 1 Januari, producerat — fem qvartblad! Jag skref häromdagen till Enberg, att, så framt ett skriftverk blir klassiskt derigenom att man författar deraf fyra eller sex rader om dagen, så bör visserligen mitt Minne öfver Bellman bli ett odödligt arbete. På mången dag har jag ej ens kunnat skrifva en enda. Nu likväl, ehuru jag beträdde det nya årets gräns med en väldig hostning, och ehuru mina diverse krämpor fortfara att anfäkta mig, än samstämmigt, än i successiv afvexling, har på de allrasista två à tre dagarne hufvudet ånyo börjat återvinna någon spänstighet, och en smula arbetsförmåga återkomma. Mitt ämne begynner pånytt stå lefvande framför mig och roa mig; och dermed är mycket vunnet. Fortfar detta förhållande, så är det icke omöjligt, att jag kan insända min Bellmans-tafla före månadens slut.

Men, på det att intet väsendtligt drag i denna bild måtte saknas, önskar jag högligen, att få del af Valerii på förra högtidsdagen upplästa Bellmans-uppsats. Är ingen afskrift af den lemnad till Akademiens acta? Ämnar han låta trycka den; eller icke? I sednare fallet bör han så mycket mindre kunna ha något mot min önskan.

Enligt hvad jag hört sägas, har han der berättat t. ex. den högst interessanta och för mig dessförinnan obekanta omständighet, att B. ofta plägat dikta sina qväden under ensliga sommarmorgonvandringar i Solna-skogen. Äfvenså lärer V. förtäljt åtskilligt märkvärdigt och minnesvärdt om hans sångers genesis, om hans maner att sjunga o. s. v., hvilket jag gerna ville använda till fullständiggörande af min skildring; och hvilket har desto högre vigt, då det härrör från en man, som, sjelf skald och sångare (det sista äfven i bokstaflig mening), har med egna ögon sett Bellman och med egna öron hört honom. — Finge jag af Valerius begagna dessa notiser, så skulle jag naturligtvis, för att ej såsom påfågel braska med lånta fjädrar, angifva honom såsom original-källan.

Du gör mig en stor tjenst, om Du talar härom med Brodern Valerius och använder Dina bona officia. —

En ömmande underrättelse erhöll jag helt nyligen: att min mångårige correspondent, Thorilds måg, hedersmannen Florello i Greifswald, aflidit; efterlemnande sin ålderstigna Svärmoder, Thorilds Enka — åttio-årig och nästan blind — i de mest torftiga omständigheter. Jag ser af Post-Tidningen, att motioner i både Adeln och Borgarståndet blifvit gjorda om ett års-anslag för henne

af 500 Rdr B:co. Jag hade önskat, att saken fått hos Adeln en annan målsman, än Dalman: men rigtig och vacker är den i sig sjelf; och det hade varit tillbörligt, att någon i det lärda ståndet — t. ex. Brodern Grafström — äfven tänkt derpå. Måtte Stats-Utskottet, till hvilken[!] motionen lär blifvit remitterad, behjerta den!!![1]

Från Mag. Dahlgren (Amanuensen i Riks-Archivet) har jag nyligen erhållit några nya interessanta bidrag till Thorilds biographi; af honom upptäckta i Archivet. Jag ämnar meddela dem i nästa bandet af »Siare och Skalder», bland allahanda andra Tillägg.[2]

Och nu, bäste Broder! kan Du ha nog af mitt prat för denna gång. Oräknel. helsningar, till Dig och Din Laura, från oss alla!

Städse Din
tillgifnaste
Atterbom.

Gud gifve, jag hade råd att sätta mig ned — för några år åtminstone — i Sorrento eller Salerno!

---

[1] J. Florello avled den 30 november 1850. Motioner om anslag åt Thorilds änka väcktes hos ridderskapet och adeln samt i borgare- och bondestånden 30 december s. å. Anslaget tillstyrktes sedermera av statsutskottet och beviljades av riksdagen.

[2] Denna avsikt blev ej förverkligad.

Stockholm d. 3 Jan. 1851.

Käraste Broder!

Å min hustrus och egna vägnar önskar jag Dig och de Dina all lycka, wälgång, helsa och trefnad, under det ingångna året! Särskilt för Blommornas Skald,

»Vi månd ock kransar virka» (l. verka)
Af Ros och Liljor fin,
Ther man uti månd' märka
Then kosteliga Rosmarin,
Och lagerbladen gröna
Och Mirrham och Aloë;
Them förde mycket sköna
The vise Männer tre,» —

såsom en gammal Skald sjunger.

I detta ögonblick emottager jag ett korrektur, som jag skyndar öfversända. Jag har ännu ej lyckats få Boktryckaren rätt i gång, men måtte väl få det på nya året.

Vänskapsfullt
Beskow.

Carissime!

Sedan jag redan förseglat inneliggande bref till Dig, hade jag nöjet mottaga Dina wänskapliga rader med dagens post, och skyndar, att enligt Din anhållan sända Valerii lilla vackra Minnesblomma, hvilken Du, efter gjord bekantskap, torde

hafwa godheten att återsända, till förvarande bland de manuskripter, som i närvarande del skola införas. Akademien önskar nemligen lemna densamma rum i sina handlingar, till minne både af föremålet och författaren.

Nu till något som högeligen interesserar mig, liksom alla dina vänner: Din helsas befästande. Du talar om en vinter i Sorrento? Skulle det wara något så omöjligt? Man reser nu, medelst jernvägar och Ångbåtar, hälften, eller $^3/_4$ delar billigare än i fordna dagar, oberäknadt tidsvinsten. (Ministern Bergman reste i våras från Florens till Stockholm på 11 dagar, för 250 R. B:ko). Då Laura och jag sednast voro i Sorrento, bodde vi på ett ypperligt hotell, midt i en Orange-lund vid medelhafvet, och hade rum, med vivre, uppassning, och allt för 4 R. 24 s. B:o om dagen. — I privat hus kunde man troligen lefva detsamma för $^2/_3$, eller kanske för hälften, om man bosätter sig på längre tid. Ett år i Sorrento skulle sannolikt ej kosta mer än ett år i Upsala, kanske mindre. Resan gjorde skilnaden. Men om Du på grund af Läkare-betyg (och det kan ju hela Medicinska Fakulteten lemna) begärde 1000 R. B:co till en utrikes resa, (Bergfalk, Siljeström, o. a. hafva ju erhållit det för mindre angelägna ändamål, än denna timliga välfärds fråga), så räcker det rike-

ligen till nedresa och bosättning. Efter ett års förlopp skulle troligen halfva summan till, för att komma hem, ej nekas. Sedan Du i sommar på landet hemtat krafter, borde Du i September, i stället att återvända till Upsala, resa till Neapel och öfvervintra i Sorrento. Men ansökningen om understöd bör insändas ju förr dess hellre, innan Extra-UtgiftsMedlen för året ännu äro medtagna. I årets början har det af gammalt gått lättast. Jag har visserligen ej nu mera mycken inflytelse, eller många bekantskaper i Rådet, men allt hvad jag förmår skall visserligen ej underlåtas, så snart Du ger en vink åt Din

trofaste vän
Beskow

3 Jan. 1851.

Ännu ett råd. Ämnar Du verkställa planen, så nämn det ej för någon (undantagande naturligtvis Din läkare), förrän ansökningen är insänd och man har kunnat begynna arbeta här för densamma. Skälen hinner jag nu ej utveckla.

Upsala d. 5 Jan. 1851.

Käraste Broder!

I afton hinner jag endast återsända det genomgångna Correcturet. Nästa gång skall jag skicka tillbaka Valerii uppsats, för hvars meddelande

jag högligen tackar; samt tillika svara på Ditt så högst vänskapsfulla och ädelmodiga anbud, att bereda mig möjlighet till förverkligande af min dröm om någon tids vistelse i Sorrento. Utsigten, plötslig, oväntad, öfverraskande, är dock behäftad med flerahanda både pro och contra — åtminstone i närvarande ögonblick. I alla fall är och förblifver evinnerligen visst, att Du är en krona bland Vänner.

Jag kastar mig för Din Lauras fötter, och lefver i alla skiften

Din
tacksamme
Atterbom.

Stockholm d. 7 Jan. 1851.

Käraste Broder!

Att mycket pro och contra måste uppkomma, vid öfvervägande af den nya »Sorrento-planen», föreställer jag mig desto lättare, som jag af egen erfarenhet känner, att, ehuru Laura och jag hafva lika stor lust att resa, och vi äro barnlöse — således blott hafva våra egna personer att frakta, — det likväl vanligen förlöper 8 till 10 år emellan beslutet af en resa och dess werkställighet, oaktadt

helsan för oss begge skulle betydligt vinna genom att komma litet oftare ut.

Det är dock ljufligt att ha en sådan plan i sigte såsom en möjlighet, om äfven fördröjd. Något skyndsamt beslut är således icke nödigt. Vi veta ju ännu icke ens med någon wisshet, huruwida Rese-anslaget beviljas, som dock är conditio sine qua non. För min del tycker jag wisserligen, att ifrågasättandet af ett afslag vore barbari, men också är jag icke Stats Råd. Öfwerwäg således moget saken, — till detta år eller till ett annat, — och sedan Du funnit lämpligt att å högre ort inleda frågan, skall ingen med större nöje och lifligare nit söka att, så långt hans inskränkta förmåga medger, förorda densamma, än Din

trofaste wän
Beskow.

Upsala d. 12 Jan. 1851.

Bäste Broder!

Innan kort mera om åtskilligt annat! Nu, i största hast, några rader om ett novum emergens. Alltsedan jag (såsom Du ju vet) förlorade mitt vackra sommarställe Qvallstad, har jag funderat hit och dit, hvar jag skulle för nästa sommar erhålla ett nytt. Slutligen har utsigt yppats,

att möjligen få ett sådant, och på ganska förmånliga villkor, vid det vackra Motala, i granskapet af min födelsebygd. Professor Lindblad, som med sin Fru vistades der i fjol, men i år qvarstannar i Upsala, skref (på vår begäran) i Onsdags dit neder, till det värdfolk hvars hus han bebott, och frågade, om samma lägenhet och på samma villkor nu för nästa sommar kunde åt oss upplåtas. Troligen kan svaret ej dröja länge. Men nu nyss har man skrifvit oss till från Stockholm, om ett bortom Drottningholms park beläget landtställe Hvilan, hvilket utmålas såsom förtjusande vackert samt med hvarjehanda förmåner förknippadt, och förmodas vara i detta ögonblick ledigt. Ägarinnan säges vara en Fröken Marie v. Stedingk, en gammal Hoffröken, som alla somrar uthyr det för 100 Rdr B:co och sjelf bor i Stockholm. Under fjol-sommarn lära Krüdeners ha bott der. Känner Du eller Din Laura denna Fröken v. Stedingk, eller ägen I till henne någon kanal, så vore roligt att härom få något besked; samt om möjlighet vore, att denna lägenhet ej bortlofvades förr, än vi hunnit erhålla svar från Motala; ty, om detta utfaller nekande, skulle vi med stor längtan och gamman begagna tillfället (i fall det blefve oss förunnadt) att kasta oss i Hvilans sköte.

Min helsa — d. v. s. ohelsa — fortfar att qvarstå på samma punkt, oförändrad. Min hustru skrämde oss i Måndags afton med att insjukna, i en katarrhal-feber, som hela veckan hållit henne i sängen; men i dag börjar hon vara, Gudi lof! betydligt bättre.

I dag är det en dag af förunderligt blandade vemodiga minnen: Geijers födelsedag — och Ava Geijerstams (Wrangels) dödsdag!!!

Med de varmaste helsningar till Dig och Din Laura, evigt

Din
Atterbom.

Stockholm d. 14 Jan. 1851.

Käraste Broder!

Tack för brefvet! Vi äro wäl ej i umgängesförhållanden med Fröken v. S., men skola dock, så fort sig göra låter, söka meddela Henne Din önskan i afseende på landstället.

Eget nog, att äfven här les esprits se rencontrent. Laura och jag hade äfven, i fråga om Sommarnöje, tänkt alternativt på Motala och det lilla stället på Drottningholm. Jag tror dock att det snarare blir en resa, som mitt myckna stillasittande gör aldeles nödvändig.

Härhos ett nyss anländt korrektur. Då ögat föll händelsevis på sidan 61, märkte jag en lång tirad latin. Månne ej sådana citationer lämpligen kunde anföras i en not, såsom Franzén gjort i sitt Minne öfver Dela Gardie, på slutet?

Vänskapsfullt

Hasteligen *Beskow.*

Ups. d. 19 Jan. 1851.

Käraste Broder!

Härmed återskickas nu Correcturet. Jag ämnade skicka det redan sistl. Thorsdag; men fann under läsningen, att jag behöfde en bok från Bibliotheket, för att berigtiga ett ställe, som jag ej ville låta passera på måfå; denna bok åter kunde jag ej erhålla på e. m. Boktryckarn har dock tvifvelsutan så mycket stil af samma sort, att sättningen af det följande arket kunnat obehindradt fortgå. — Din anmärkning vid den långa latinska citaten på sid. 61 är fullt välgrundad. Sådant har jag på andra ställen sökt undvika; och har nu äfven här nedflyttat citationen ur texten, för att lämpligare anbringas såsom not.

Ehuru mitt hostande och min instängning alltjemnt fortfara, har dock arbetsförmågan, som under hela December var alldeles afstannad, börjat

återkomma. Den biographiska afdelningen af *Bellmans* Minne afslutade jag i går. Med den speciellare karakteristiken öfver hans *Poesi* är jag nu sysselsatt. Blir jag ej ånyo sämre än jag är nu, så torde väl det hela efter två à tre veckor vara i Dina händer.

Sorrento-planens utförande nödgas jag af många skäl uppskjuta. Evinnerlig tack, emellertid, för den öppnade utsigten!!! Hvad jag närmast efterlängtar, är att få tillbringa en varm svensk sommar vid Motala eller Drottningholm.

Jag ämnade tillägga åtskilligt — men hindras, gång efter gång, genom besökande Vänner, som komma att lyckönska mig på min 61:a födelsedag. — Mera härnäst! Gud med Dig och din Laura! —

Din gamle
Atterbom.

Stockh. d. 21 Jan. 1851.

Laura har redan talt med Fröken S., som lofvat att lägenheten skall stå till Din tjenst, om icke sednaste innehafvaren fortsätter. — Upplysningsvis bör jag tillägga, att jag hört hyran uppgifvas alternativt till 100 och 150 R. B:ko, samt att trägården är särskilt uthyrd. Huruvida der fins möbler, vet jag ej, men skall derom underrätta mig, om Du så önskar.

Förf. af närlagde stycke ämnar trycka detsamma och har derför begärt del af Akademiens anmärkningar.[1] Man har här i allmänhet ansett, att då priset mera lemnades för de anlag, som i poëmet uppenbarades, än för sjelfva stycket, så behöfde det icke brådska med utgifvandet. Men förf. vill trycka det. Då Du interesserat dig både för poëmet och författaren, har Akad:n utsett Dig och Böttiger, att föreslå de förändringar och förbättringar, som kunna anses nödiga. Öfverlägg med honom derom. Enligt Akademiens domslut, belönades blott »vissa delar» af poëmet. Man kan således utesluta svagare ställen. I allmänhet hafva härvarande Granskare funnit de sednare sångerna underlägsna de första och det enda rimmade stycket (Åreskutan) ådagalägga föga lätthet att röra sig i rimmets fjettrar, hvarför det måhända företrädesvis borde utgå, eller åtminstone omarbetas.

Fries skall lemna Dig min Minnesteckning öfver Grefve v. Rosen, öfver hvilken jag gerna ville höra Din tanka.

Laura helsar tusenfallt!

Vänskapsfullt
Beskow

---

[1] R. v. Kræmer, vars *Nordens natur*. *Skaldestycke* utkom Sthlm 1851.

Upsala d. 23 Jan. 1851.

Bäste Broder!

Tack äfven för den sista skrifvelsen och sändningen! fastän jag blef något (och ej så litet) långnäst, när jag, i stället för ett nytt Rudbecks-Correctur, fann en diger täflingsskrift, mig påsänd att bedömma och förbättra. Den kommer nog att frånröfva min *Bellman* två à tre dagar; — ty Böttiger, trött af sin befattning med »Slaget vid Lund» etc., lär nog låta mig ensam handskas med denna.[1]

À propos af mitt Bellmans-Minne, som jag nu hoppas kunna skicka fullfärdigt omkring den 9 eller 12 Februari, så tvingas jag af en ögonblicklig penninge-förlägenhet till en förfrågan, som må ursäktas genom det gamla ordspråket »nöden har ingen lag»: skulle det kunna vara en möjlighet, att jag för denna gång, genom Din bemedling, kunde när som helst — och alltså anticipando, eller i förväg — erhålla de 200 Rdr Banco, hvilka jag har att såsom arfvode påräkna?

[1] Böttiger hade erhållit Akademiens uppdrag att på författarens begäran avgiva utlåtande om tävlingsdikten *Slaget vid Lund*, som år 1850 erhållit mention. En biljett från Atterbom till Böttiger med datum 27 januari [1851] (Brev till C. W. Böttiger. K. B.) innehåller ett ändringsförslag vid den Kræmerska skriften.

Saken är den, att jag i dessa dagar varit alldeles öfverstörtad af inkommande flerfaldiga och stora räkningar, som tömt min pung, och dessutom är Distings marknad i antåg, — hvilken, bland annat, medför att man hos sina närmaste bekanta har svårare, än annars, att få göra ett litet lån pro tempore. Alltså sker mig en synnerligen stor tjenst, om det kan utan olägenhet låta arrangera sig, att min önskan kunde uppfyllas. — Föröfrigt bedyrar jag på mitt hedersord, och skulle kunna juridiskt bevisa, att Bellmans-Minnet är till det mesta färdigt i utkast, och till en del redan renskrifvet.

Visserligen vore det vår mening, i fall vi skulle bebo det ifrågavarande landstället vid Drottningholm, att erhålla det möbleradt; man har sagt oss, att de, som förut hyrt det, haft det sålunda; och att priset för dem varit 100 Rdr Banco. — Från Motala ha vi ännu ej bekommit något svar.

Béranger, hvilken man ställt i jemförelse med Bellman, håller jag nu på att studera. Jag kan ej hjelpa det, att han såsom poet synes mig bra liten både mot Bellman och mot Burns.

Med varma helsningar till Din Laura,

evigt Din trogne

Atterbom.

Stm. d. 27 Jan. 1851.

MKB.

Jag kommer nu från Akademien, som bifallit Din önskan att förskottsvis få lyfta arfodet för Bellmans minne. Så snart Du sänder ditt quitto, skola pengarne med omgående följa.

Ett nyss ankommet Korrektur af Rudbeck bilägges.

Laura helsar!

Vänskapsfullt
Beskow

Hasteligen

Ups. d. 2 Febr. 1851.

Bäste Broder!

Hjertl. tack för de 200 Rd:a B:o! De hafva lyckligen framkommit.

Härmed följer nu det återsända Kræmerska manuskriptet, försedt med B—rs och mina förbättringsförslag.[1] Form-enligast är väl, att Förf. hämtar det hos Akademiens Sekreterare. Också tyckte han det sjelf, då han i dag på f. m. var hos mig. Jag visade honom då våra correctioner, och meddelade mundtl:a förklaringar. Åreskutan

[1] *Nordens natur* med Atterboms och Böttigers ändringsförslag förvaras bland 1850 års tävlingsskrifter (n:o 21) i Sv. Akademiens arkiv.

har han omarbetat; och stycket har verkl:n betydl:t vunnit derpå. — Mot slutet af veckan återkommer han till Stockholm. — Orsaken, hvarför han vill så snart trycka sitt opus, angifver han vara, att vänner och bekanta oupphörl:t ligga öfver honom med begäran om afskrifter.

Minnet af Rosen har jag till Fries återsändt. Jag förmodar, att han skickar det till Dig i dag. Redan sista gången yttrade jag (vill jag minnas), att jag läst det med mycket nöje. Skulle möjligen någon granskare anmärka, att der talas mindre om Rosen än om Carl XII: så kan svaras, att detta ligger i sjelfva ämnets beskaffenhet. Af Rosen sjelf erhåller man i alla fall en nöjaktig och vacker bild. — På ett ställe nära begynnelsen läses: »Det är mindre känslan af att nalkas en dödlig, än en stor naturkraft, som» etc. Här skulle jag hafva skrifvit: Det är känslan af att nalkas, mindre en dödlig, än en stor naturkraft, som etc. Mig förefaller detta rigtigare; men kanske är det Sylbenstecherei. — På ett annat ställe läses: »De (hindren) förändrade icke Konungens beslut», och strax inunder: »Ingen förändring märktes i hans lynne». Ett par andra dylika tätt på hvarandra följande upprepningar af samma ord eller uttryck har jag ock märkt; men de falla lätt i ögat vid

korrekturläsningen. — Underrättelsen om Napoleons »örnvakt» och dess föreskrifter var mig ny.[1]

Vid en flygtig läsning kan tyckas, att Carl XII:s tåg till Ukraine hade bort jemföras, icke med Napoleons tåg till Ägypten, utan med hans tåg till Moskwa. Men vid Din jemförelse är ej fråga om den blott militäriska synpunkten, utan om de politiska beräkningar, som — bredvid de fantastiska motiverna — lågo till grund för de ifrågavarande tågen; och således kan den ganska väl försvaras.

Du ser, hoppas jag, att jag studerat Ditt vackra Minne med all den uppmärksamhet sig vederbör. Jag längtar, att återse det i tryck, och då äfven få göra Noternas bekantskap.

På Bellman arbetas nu med stor ifver.

Från Motala har jag erhållit det svar, att en lägenhet der står mig öppen, der jag, för ett högst billigt pris, får bebo ett ställe, som, hvad utsigter beträffar, säges af alla vara det skönaste i hela denna undersköna nejd. Men trångbodda bli vi der, — särdeles om sommaren blir regnig; i annat fall går det nog för sig. Emel-

[1] Se Beskows *Minne af riksrådet, grefve Gustaf Fredrik von Rosen* i Sv. Akademiens handlingar. D. 25 (1852), s. 423.

lertid önskar jag få höra Fröken Stedingks villkor, innan jag till Motala afsänder mitt svar. Du ser här skälet, hvarför jag grep mig an och skref direkt till Henne.

Med de varmaste helsningar från oss alla så till Din Laura, som till Dig sjelf, —

Din trognaste
Atterbom.

P. S. Jag hoppas, att hädanefter tryckarbetet på den nya Delen af Handl:a skall kunna raskare fortgå. Det bör icke vara omöjligt, att den kunde utkomma till sommarens början, eller åtminstone till Midsommaren.

Stockholm d. 4 Febr. 1851.[1]

Redlige vän!

Tack för brefvet och för de små erinringarne vid Minnet, hvilkas riktighet jag till fullo erkänner. Dylika smärre oaktsamheter falla lätt

[1] I likhet med Beskows i föregående del meddelade brev av den 30 oktober 1849 har det här föreliggande brevet kommit att felaktigt införlivas med Beskows brev till Böttiger i K. B.

ur pennan vid hastigt författarskap, såsom nu var fallet.

Härhos följer Fröken Stedingks swar. Jag undrar, att Du tvekar mellan Motala och Drottningholm, ej blott för den gamla sanningen att

À tous les cœurs bien nés que la patrie est chère! . . .

men emedan vid Motala är dock land, hvilket knappt kan sägas om det stora lustslottet en half mil från hufvudstaden, — dyrheten af vivre oberäknad.

För de vid K:s täflingskrift gjorda ändringar, bör författaren vara Herrar Granskare förbunden.

Ett nytt korrektur af Rudbeck bifogas.

Laura helsar.

Din

Beskow.

Fröken S. har lemnat min hustru följande öfversättning af Böttigers wackra dikt öfwer Soldat-Enkan Berg, hvilken Franska tolkning Fröken Stedingk gjort för EnkeDrottningen. Jag hinner ej i dag skrifva till Böttiger, men Du kunde väl ha godheten att lemna honom öfversättningen, hvilken han sedan torde återsända till mig.

Ups. d. 6 Febr. 1851.

Käraste Broder!

Härmed återsändes Correcturet. Derhos ett svar på Fröken Stedingks vänliga och högst förbindliga skrifvelse; om hvilket jag vågar anhålla, att det genom Din försorg kommer henne tillhanda. Hon erbjuder mig sin Hvila, möblerad, mot 150 Rdr B:co. Detta hyrespris är i sjelfva verket ej obilligt, för en lägenhet sådan som denna beskrifves, och så nära intill Stockholm. Men jag har nu deciderat mig för Motala, och mitt lilla bref underrättar derom. De skäl, som draga mig dit, har Du sjelf, i din sednaste skrifvelse, till större delen antydt. — Mera härom en annan gång.

Böttiger tycker, att Kræmers omarbetning af Åreskutan är versifikatoriskt fullkomligare, men eljest slappare; hvarför han har tillrådt den unge Skalden, att bibehålla den äldre, mera skråfliga formen, med vissa partiella förbättringar. Vid nogare eftersinnande, tror jag att han har rätt deri.

Böttiger är föröfrigt — liksom, Gudnå's, esomoftast — illamående; jag skickade i går till

honom Fröken Stedingks öfversättning, men har sedan ej hört af honom.

Helsa Din Laura från den

gamle trofaste
Atterbom.

Stm. d. 7 Febr. 1851.[1]

Hedersvän!

Brefvet till Fröken v. S., hvilket jag nyss mottog, är till henne afsändt. Äfwen jag tror, att Du träffat det bästa valet, då Du slagit Dig ned vid Motala.

Omarbetningen af »Åreskutan» har jag ännu ej sett. Förmodligen får jag den af författaren vid dess hitkomst. Såsom nämdt är, tycker jag mindre om den skyndsamma tryckningen. Skrifsanden bör ha tid att torka, hellst hos unga författare.

Ett nytt korrektur bifogas.

Laura helsar.

Din
Beskow.

---

[1] Detta brev befinner sig i K. B:s autografsamling.

Ups. d. 9 Febr. 1851.

Bäste Broder!

Härmed återsändes det i går erhållna Correcturet. På eller med nästa ark skall troligtvis (Gudi lof!) mitt gigantiska Minne öfver giganten Rudbeck afslutas. Med nästa post skall jag derföre skicka några små Anmärkningar, att med mindre stil sätta efteråt; men de skola upptaga blott ett par sidor.

Hyrespriset vid Motala blir föga öfver en tredjedel af priset vid Drottningholm. Alla andra priser äro der likaledes ojemnförligt mindre. Visst får jag bo betydligt mindre spatieust, och äfven taga i betraktande kostnaden för resan dit och derifrån. Men i alla fall synes — om verkligheten kommer att motsvara trovärdiga personers beskrifningar (d. v. s. deras, som på samma ställe varit hyresgäster näst före oss) — allt sammanstämma, att lofva oss en treflig sommar; såframt Gud behagar förläna den hufvudsakliga conditio sine quâ non, — god helsa (eller åtminstone en dräglig ohelsa). Omkr. d. 1 Juni önska vi inträffa der.

Laura helsas hjertl.

Din

Atterbom.

Ups. d. 12 Febr. 1851.

Bäste Broder!

De sista gången omnämnda Slut-Anmärkn:a vid Rudbeck komma nu; med undantag af ett par rader om Rådmannen *Siljeströms* roliga Grafskrift, dem jag ej i dag medhann.[1] Kanske skickar jag dem i morgon; eller ock kunna de få rum på Correcturet. — Men nu kommer den svårigheten, att jag ej har erhållit något exemplar af de på förevarande del tryckta arken; och derföre har jag, tills vidare, nödgats lemna tomt rum för angifvandet af Sido-talen.

Laura helsas!

Din

Atterbom.

Stockholm d. 14 Febr. 1851.

MHB.

Härhos de rentryckta 5 arken af XXIV Delen.

Enberg har fästat min närmare uppmärksamhet på en episod af 7:de arket (sid. 97—99), hvilken Du finner klauderad, och hvars utelemnande han föreslagit, af orsak, att det dels före-

[1] Se Sv. Akademiens handl. D. 24 (1851), s. 125.

kommer något besynnerligt att härleda Carl XI:s och Carl XII:s felsteg från Carl Gustafs »misstag i valet af gemål» (som väl kan vara sannt, men dock är något longe petitum), dels innebär nog hårda (om än sanna) omdömen, i mindre afmätta ordalag. Jag bekänner, att jag äfwen vid första läsningen af detta ark fann något ditåt, äfvensom jag tyckte att hela denna episod war något främmande för Rudbecks minne. Vid närmare öfvervägande tror jag, att då Akademien särskilt blifvit ålagd att »upphöja äran och minnet af Sverges stora framfarna Konungar», bör Hon åtminstone i sina handlingar undvika (der sådant kan ske) stränga omdömen öfver dem. Af denna anledning skulle jag också tro, att ifrågavarande episod kunde utelemnas, hvilket jag underställer Ditt upplysta bedömmande.[1]

Vänskapsfullt

Beskow.

Jag bilägger äfven VI arket, för sammanhangets skull, och torde återfå bägge med omgående.

---

[1] Den ifrågavarande passagen fick delvis sin plats bland de »Anmärkningar och tillägg» som avsluta minnesteckningen. Enbergs brev härom (i Sv. Akademiens arkiv) skrevs den 14 februari 1851.

Stockholm d. 21 Febr. 1851.[1]

MKB.

I detta ögonblick emottager jag ett nytt korrektur, som jag skyndar att sända, bifogande 2:dra korrekturet af det 7:de arket, som Du önskade se. Hwad Du önskade rättadt i afseende på interpunktering, &c. är iakttaget.

Hasteligen och Vänskapligast

Beskow

Ups. d. 23 Febr. 1851.

B. B.

Jag hade ämnat skicka i dag båda Correcturerna; men hinner ej bli fullt färdig med den sednare, der Tilläggen ökas med ungefär en half sida. Den skall komma med nästa post. Emellertid hindrar ingenting, att arket 9 kan uppsättas genast. Af arket 8 — det nu hos mig qvarliggande — blir sista bladet ledigt till titelblad för den nya Högtidsdagens Handlingar. — Mera härnäst!

Din

Atterbom.

---

[1] I likhet med Beskows brev av den 7 februari 1851 befinner sig denna biljett i K. B:s autografsamling.

Ups. d. 26 Febr. 1851.

Bäste Broder!

Här kommer nu sista Correcturet på Rudbeck, med några tillägg på Tilläggen. Du och vännen Enberg må afgöra, om ännu ett afdrag af detta correctur behöfver tillsändas mig, eller icke. Kanske är det öfverflödigt; ty den sistnämnde genomgår det visserligen med all erforderlig uppmärksamhet.

I den på sid. 120 förekommande öfversättningen af »tot lumina in uno» med »så många ljus, i honom ensam!» tror jag icke, att commat vid ljus är öfverflödigt. Det betecknar en kort oratorisk paus, som vid uppläsandet här är nödvändig.

Laura helsas hjertinnerl.

Din
Atterbom.

Arbetar-föreningarna i Norige bära nu redan sina frukter.[1] Vi torde väl äfven få smaka

[1] Atterboms reflexion är troligen framkallad av en i Post- och Inrikes Tidningar den 24 februari 1851 införd längre redogörelse, *Arbetare-oroligheter i Norrige.* Orostiftarne voro anhängare av kommunisten M. Thrane.

de svenska Arbetar-gillenas och Bildnings-cirklarnes suräpplen.

Stockholm Marie-Bebådelsedag [25 mars], 1851.

Käraste Broder!

Har Du någon liten, hittills otryckt, Verstump, på 10 eller 15 rader, i din Portfölj? Saken är den, att wåra wälgörande damer föranstalta en marknad, till förmån för de fattiga, och önska få, bland annat, en liten verssamling, ett slags litet Album, med bidrag af wåra berömdaste skalder. Då ändamålet är så wackert, nekar Du troligen ej. Bidragen önskas så fort sig göra låter, hellst inom 8 dagar.

Jag har varit inneliggande af en gemen influenza, som ännu ej vill gifva med sig.

Laura helsar tusenfallt.

Din
Beskow

Upsala d. 30 Mars 1851.

Bäste Broder!

Det medföljande stycket har den förtjenst, att vara — enligt beställningen — »en liten och

hittills otryckt versstump»; men det har 20 rader i stället för 15, som var beställningens maximum.[1] Kanske är det alltså för långt. En Sonett — således blott 14 rader — hade jag visserligen ock kunnat skicka: men jag hade då måst rycka den ur en hel Sonett-cykel, till hvilken den hör, och utan hvilken den ej har betydelse. — Kanske min nu sända versbit ej passar i alla fall, eller ock är i ästhetisk hänsyn utan allt värde. Jag hemställer detta till Ditt omdöme. Duger den ej, så skicka den tillbaka, eller kasta den i kakelugnen. Behålles den, och tryckes (ty meningen är förmodligen att det ifrågavarande Album skall tryckas): så var god och efterse, eller låt efterse, att icke genom tryckfel än flera dumheter insmygas der, än de som kanske stå der förut!

Mitt Bellmans-Minne lider mot sin fullbordan. Innan kort slutar jag det; men begynnelsen (hvilket låter eget nog) felas ännu. Jag har uppbjudit all min lilla förmåga, att göra ett durabelt arbete: både Sveriges ära, Akademiens

[1] Det översända var det 1849 diktade poemet *Till H. Kongl. Höghet Prins Gustaf, med ett band af Svenska Siare och Skalder*, bevarat i den Dahlgren-Beskowska autografsamlingen å K. B. Diktens titel och den beledsagande noten formulerades vid trycket i enlighet med Beskows och Atterboms förslag i de följande breven.

ära, min ära, och (i viss mån) Bellmans egen ära, har fordrat det. Danskar ha på den sista tiden skrifvit öfver detta ämne rätt interessanta uppsatser.[1] Desto mindre går det an, att den svenska uppfattningen af Bellman stannar i efterhand, eller att man i hans eget fädernesland låter sig dervid af utlänningar öfverflyglas och öfverglänsas. De böra se (hvad ock är helt naturligt), att i den saken veta ännu hans landsmän mer, än de.

Mera härom innan kort. Jag gissar, att Columbus väl nu snart kommer på tapeten: ty, såframt ej Skogman sedermera betydligen ökat sitt Tal öfver Järta, så kan dess tryckning ej draga långt ut. — Hvad mitt skriftställeri beträffar, så blir jag väl snart nödgad att kasta ifrån mig allt annat och (under denna Promotionstermin) dagsverka ihop ett halft eller helt dussin Disputationer; naturligtvis för att förtjena en smula penningar. Det bär befängdt illa åt för mina öfriga arbetsplaner: men Du vet förmodli-

[1] Atterbom avser troligen C. Plougs *Bellmans Liv* och J. L. Heibergs *Bellman som comisk Dithyrambiker*, tvenne år 1844 utkomna föredrag, samt en avhandling av C. Rosenberg, tryckt i Schouws Dansk Tidsskrift 1850, *Om den Bellmanske Poesies Eiendommelighed, navnlig med Hensyn til dens Stilling i Historien og Betydning for Nutiden. En Samtale.*

gen, att jag får utbetala 300 Rdr Banco årligen för nöjet att vara Svenska Litteraturens Häfdatecknare (och i allmänhet öfverlemna mig åt författarskap); hvarmed jag ej har råd att länge fortfara. Öfverlefver jag nästa år, så har jag för slik fägnad utbetalat 1 200 Rdr Banco, dem jag röfvat från hustru och barn; hvilka efter mitt frånfälle — kanske icke långt till — bli ställda på bara backen.

Men det är tid att sluta. Jag är full af vemod. Sjuklighet, utsigt åt annalkande ålderdom (eller död), hämmade eller ofullbordeliga författarplaner af mångfaldiga slag, ekonomiska bekymmer, oro för mina barns framtid etc. etc. etc. men hvad båtar att klaga? — Blickar jag åt det offentliga, åt mitt fäderneslands ställning, så flödar der en städse mera riklig grämelse-källa; och den gamle vännen Hartmansdorffs sednaste handling, — en sammansättning af välmening och förtviflan, — har ingalunda varit tjenlig att muntra mig.[1]

Laura helsas varmt från

Din

Atterbom.

[1] Atterbom åsyftar Hartmansdorffs 1851 även i bokform framlagda representationsförslag, som utdömde adeln såsom konstituerande stånd och yrkade en representation med fem yrkesklasser.

Min hustru lider nu äfven af influenza. Min hosta har återigen blifvit värre — och naturligtvis fortfar min fångenskap.

Stockholm d. 1 April 1851.

Hedersvän!

Tack, för de innerligt wackra verserna, som blifva en prydnad för wårt Album. De äro wisst ej »för långa». Då jag skref 12 till 15 rader, ville jag dermed blott uttrycka, att poëmet kunde vara så kort som hellst, men ingalunda föreskrifwa något maximum. Af Dig hade wi gerna mottagit så många sidor Du behagat skänka.

I afseende på formen för införandet tillåter jag mig en fråga. Då poëmet är enskilt till Prinsen, fordrar måhända granlagenheten att öfwerskriften blir endast Till ***, emedan Han sjelf icke utsatt sitt namn å den komposition, som omnämnes i Noten, hvilken då kunde lyda: »Begynnelse-orden till en Musikalisk komposition.» Hela werlden känner i allt fall, att den är af honom, men det synes mig wara konsequent, att då Han ej sjelf namngifvit sig, anonymen äfven här iakttages. War god och låt mig med omgående genom ett ord veta, om

Du gillar denna åtgärd, ty versernas tryckning bör ej fördröjas.

Skogmans tal tryckes nu som bäst och derefter kommer Columbus. Att Din Bellman snart blir färdig, gläder oss obeskrifligt. Det war en lycka, att han kom i sådana händer. Det är det största, men tillika det swåraste minne, som åtminstone i wåra dagar kan erbjudas. Dess teckning wisar tillika på hwad punkt den wittra granskningen står i wår tid.

Den vemodiga sinnesstämning, som andas i slutet af Ditt bref, har djupt bedröfwat mig. Jag hoppas dock på Guds makt, att den är öfvergående. Utan att äga samma anledningar till veklagan, hemsökes äfven jag ofta af melankoli, och detta wanligen vid denna tid af året. Man har anmärkt att våren, hwars annalkande i andra länder föder glädje och lefnadslust, i Norden äger ett slags rörande skönhet, som lockar tårar i ögonen och, enligt Geyers träffande uttryck »redan i vaggan tyckes bedja om förskoning för den hårda lott, hvaraf den en gång skall till förgängelse dömmas.» Särdeles under de sednare åren har jag altid känt vemod vid wårens annalkande.

Gud gifve att Din och Din hustrus helsa snart förbättrades. Wår influenza fortfar. Laura

har snart i 3 veckor lidit deraf. Hon helsar vänskapligast.

Din

Beskow.

Vår vän Hartman[s]dorffs sednaste utflygt förstår jag ej. Hur kan en tänkande man i wåra dagar föreställa sig, att en Representationsförändring kan verkställas utan revolution, antingen ofvan- eller nedanifrån? .... Att Byråkraternas Stånd skulle hellre antagas, än den gamla Adeln? Och att för en sådan dröm spränga Riddarhus-Majoriteten, som var en af de sista nödankare! — Jag förstår det ej.

Upsala d. 2 Apr. 1851.

Bäste Broder!

I dag hinner jag blott med ett par ord bejaka Ditt förslag till ändrad öfverskrift af det lilla poemet. Du har fullkomligen rätt, såsnart Prinsens composition är anonym; hvilket jag icke visste. Men månne man ej då bör låta Noten lyda så: »Begynnelse-orden till en musikalisk composition af ***»?

Det fägnar mig föröfrigt, att min lilla versbit funnits passande till ändamålet.[1]

Tack för Dina goda förhoppningar om min »Bellmanniad»! Måtte jag kunna någorlunda motsvara dem! — Oräkneliga gånger har jag afundats dem, som af Gud och Naturen blifvit begåfvade med ett enda stort och öfvervägande anlag, en enda, all deras förnämsta verksamhet bestämmande kallelse. Det är en lätt konst, att t. ex. bli en ypperlig Poet, en ypperlig Philosoph, en ypperlig Historicus, när man är så afgjordt inrättad endast till ettdera, att man blott på detta mål concentrerar all sin förmåga. Är man åter så olycklig som jag, att äga, i en och samma personlighet, en tredjedel af en Skalds, en tredjedel af en Philosophs, och en tredjedel af en Häfdforskares egenskaper: hvad blir man då slutligen? Aliquid in tribus, et nihil in toto! Och med en sådan plats, i någon vrå af vår litteraturs historia, lär väl jag få låta mig nöja.

Mitt bröst är nu sämre, än det i flera månader varit. Det är måhända en inverkan af den herrskande influenza-atmospheren, oaktadt min instängning. Måtte Du och Din Laura nu

[1] Dikten trycktes jämte poetiska bidrag av Beskow, Böttiger och Grafström i ett litet häfte, *Album för bazaren den 10, 11 och 12 april 1851.* Stockholm 1851.

befinna Eder bättre! Jag och de mina helsa Eder hjertligen. Din

Atterbom.

Bäste Broder![1]

Hjertlig tack för exemplaren af det elegant utstyrda Album! Flera, än dem Du skickat, behöfver jag visst icke. — Jag blyges nu för min obetydliga bit i så utmärkt sällskap. Hade jag blott ägt den ringaste tid, så torde jag kunnat lemna något, som kanske varit en smula mer bevändt med. Men nu »är det, som det är».

Min hosta har under de sista tre veckorna betydligt förvärrats — och, i sammanhang dermed, min arbetsförmåga ånyo betydligen minskats. Jag är, kort sagdt, nu åter hardt nära sådan, som jag var näst före Jul.

Under dessa veckor har *Raumers* förträffliga »Geschichte der Hohenstaufen» utgjort min förfrisknings-läsning. Men, store Gud, hvilken tragedi! Och huru smärtligt man vid Fredrik II:s, vid Manfreds, vid Conradins utgång påminnes om Theklas utrop i Schillers Wallenstein:

---

[1] Detta brev, som synes besvara en icke bevarad skrivelse från Beskow, skrevs antagligen omkring eller efter mitten av april 1851.

»Das ist das Loos des Schönen auf der Erde»!

Laura helsas från

Din
Atterbom.

Ups. d. 8 Juni 1851.

Käraste Broder!

Ett ideligt præsiderande för Disputationer i dessa dagar, äfven på eftermiddagarne, har gjort, att afsändandet af mitt Qvitto till vännen Enberg blef både på Onsdags- och Thorsdags-eftermiddagen försummadt. Nu lär han redan afflyttat till Dalarön. Men då Du förmodligen underhåller med honom oafbruten communication, så får jag be Dig om den godhet att — vid tillfälle — skicka honom bifogade lapp.

Min teckning af *Bellman* är nu färdig — dock återstår, att lägga sista handen dervid; detta skall ske vid Motala. — Troligen behöfves den icke förr än i höst, eller än längre fram. Jag är rätt nöjd, att ännu ej ha lemnat den ifrån mig; helt nyss har en utsigt blifvit mig öppnad, att kunna om Bellmans musik meddela åtskilligt hittills okändt. —

Onsdag e. m. kommer jag, vill Gud, till Stockholm; men blott för att på Thorsdagsmorgon fortsätta resan nedåt Östergötland. Lector Lundstedt har beställt mig rum någorstäds i grannskapet. Få se, om lyckan gynnar mig att på något vis med Dig sammanträffa.

Hjertl. helsningar, till Dig o. Din Laura, från oss alla!!!

Din
Atterbom.

Stockholm d. 20 Juni 1851.

Käre Broder!

Nu hoppas jag, att Du är väl bosatt på ditt nya Tusculum. Gifve Gud, att wistandet der måtte bidraga till Din helsoförbättring och medföra för dig och Din omgifning trefnad, lugn och glädje. Sommaren låter här ännu wänta på sig, men kanske är den tidigare tjuge mil Söderut.

Jag begagnar tillfället att erinra om löftet att återsända Valerii uppsats om Bellman. Den går med fripost, såsom utgörande en del af Akademiens handlingar.

Samtalsämnet har här under dessa dagar warit »Törnros-författarens» oväntade försvinnande,

— en tragisk tilldragelse.[1] Mig har en slutlig katastrof för honom förekommit mindre oväntad, än för mången annan. Jag har alltifrån början tyckt mig ana något olycksbådande i både hans person och hans författarskap. Med få undantag (t. e. Kapellet), har ett Mefistofeles-ansigte synts mig grina ur hwarannan sida af hans flesta skrifter, ehuru, som sig bör, ofta wackert beslöjadt. Många ansågo honom blott för en fantast, glömmande Goethes ord, att den som till sitt 40:de år förblifver fantast, blir lätt något wärre. Det önskeligaste vore nu, att wår hel. Hermandad lät honom i tysthet undkomma, att vi måtte befrias från det vämjeliga af en Religions-tjenares tilltalande för dylika ting.

Kullbergs son lemnade mig för några dagar sedan den hädangångnes poëtiska testamente, kalladt »En åttiårings Svanesång», — rätt wackert och fromt.[2] Han upplefde den lyckliga »Ålderdom», han besjungit. De sista stroferna voro skrifna dagen före hans insjuknande.

Den ena »föreslagne» tyckes finna mycket mot-

---

[1] Almquist hade den 11 juni 1851 flytt från Stockholm.

[2] A. C. af Kullberg hade dött den 6 maj 1851. Hans *Svanesång af en åttatioåring*, som upplästes i Akademien den 20 juni s. å., förvaras i samlingen »Poëmer af mina vänner» bland Beskowiana i Sv. Akademiens arkiv.

stånd. Flere anse inkallandet af en »73-åring» från werlden skild man, framkalla snarare munterhet, än gillande af Allmänheten.[1] Kanske vore det bättre, att såsom aktningsbevis lemna snarare det Kongl. priset för i år, åtminstone att känna sig före med. Vi ha ännu tid att tänka på saken.

Laura helsar tusenfallt, genom Din

tillgifne
Beskow.

Motala o. Hårstorp d. 3 Juli 51.

Käraste Broder!

Ett händelsevis inträffadt slägtmöte hos min Svåger, Majoren Ekenstam på Hösterum i grannskapet af Söderköping, gjorde att vi der qvardröjde i något öfver fjorton dagar; så att vi först i förgår, precist den 1 Juli, hit anlände; efter en ofantligt dyr hitresa, dels till sjös, dels till lands. Ännu ha vi ej hunnit komma rigtigt i ordning; men kunna, tills vidare, om vårt befinnande säga så mycket, att stället har en utsökt vacker belägenhet, romantiskt sköna omgifningar (berörda, men icke störda af Industrialismens mäk-

[1] Den åsyftade var P. A. Wallmark.

tiga närhet), och ett särdeles vänligt värdfolk. Nu har också — ändtligen — sommaren, sedan några dagar, infunnit sig. Min hosta har till det mesta upphört; deremot sväfvar jag i stor ängslan, att min njursten skall förvandla sig till blåsesten, — eller ock, att den sednare är på väg att bilda sig, utan att jag ändå slipper den förra. Jag har nu, på en tid, i denna hänsigt haft ganska betänkliga känningar.

Ditt kära bref af d. 20 Juli [Juni] var mig här till mötes. Valerii uppsats återföljer nu. Der förekommer ett stort historiskt misstag, hvilket både för Akademiens och vännen Valerii egen reputation måste rättas. Der säges nämligen, att Bellman började sin skaldebana med öfversättningar af Gellerts Fabler. Tvärtom: dessa öfversättningar voro just hans sista verk. Bed Valerius se efter i Hammarskölds Svenska Vitterhet, eller i Palmblads Biographiska Lexikon, eller i Sondéns upplaga af Bellman (den i litterär-historiskt afseende förnämsta); han erhåller der en chronologisk öfversigt af Bellmans skrifter.

Underrättelsen om den gamle Kullbergs »svanesång» var interessant. — Gerna unnar jag, för min del, Wallmark platsen efter honom i Akademien; ja, betraktad i totaliteten af sin litterära verksamhet, förtjenar han en sådan plats kanske mer,

än företrädaren sjelf. De dervid sig företeende svårigheterna inser jag dock äfven; särdeles då Hagberg, efter fullbordandet af sin talentfulla Shakspeares-tolkning, har både så kraftiga och så nya kraf att komma i åtanka. Deremot bör väl ingen vettig menniska kunna misstycka, att den gamle kämpen erhåller från Akademien något offentligt aktningsbevis i annan form.[1]

Om det Almqvistiska eländet tiger jag helst; ty så mycket vore derom att säga, att jag vet hvarken hvar jag borde börja eller sluta, På mig, som dock i en rad af år stod till denne vidunderlige man i ett förhållande af vänskap, förtroligt umgänge och liflig brefvexling, har emellertid »katastrofen» gjort ett ännu vida hemskare intryck, än på de flesta andra. En fantast var han, äfven i mina ögon, alltid; men en snillrik, hvilken jag — enfaldigt nog — länge smickrade mig med hoppet att kunna corrigera. Sedan han rigtigt var inkommen på sin Aftonblads- och Det-går-an-bana, upphörde allt närmare (och snart nog allt) förhållande oss emellan. Jag har i lång tid föreställt mig, att han skulle sluta antingen såsom dårhushjon eller såsom sjelfmördare. Att han skulle sluta rentaf såsom

[1] C. A. Hagberg blev den 24 november 1851 ledamot av Sv. Akademien, Wallmark erhöll 1853 det kungliga priset.

skurk, ja bof af prima-sorten, hade jag dock icke väntat. — Det vittsord måste jag lemna honom, att, om hans vänskap för mig var en komedi eller beräknad förställning, han alltigenom spelte sin rol oändligt väl. Att han kunde vara (eller åtminstone synas) personligt älskvärd, — hvilket mången betviflar, — kan jag af flerårigt intimt umgänge intyga. — Tvifvelsutan se Vederbörande helst, om han lyckas undkomma; men de ha ej kunnat undgå, att i efterlysningsväg göra allt hvad lagen bjuder. Underlåtandet deraf hade kunnat föranleda besynnerliga commentarier.

Emellertid är nu Almqvist som ifrigast sysselsatt med componerandet af sin sista *sociala* roman; till hvars hjelte han gjort sig sjelf. — Varnageln är stor! —

Helsningar från oss Alla till Dig o. din Laura!

Din
Atterbom.

Tack för brefvet och för upplysningen om misstaget i den Bellman'ska minnesteckningen af V. — Han menade förmodligen v. Schweidnitz Evangeliska Dödstankar (med hvilkas öfversättning Bellman, vid 17 års ålder, började

sin författarebana), fast han råkade skrifwa Gellerts fabler.[1]

Gud gifve, det måtte vara en inbillning blott, att Du föreställer Dig få blås-sten. Den plägar sällan finnas på samma gång med njursten, och vi skola hoppas, att den sednare åtminstone befriar Dig från den förra. Att Din hosta börjat upphöra är lugnande. Måtte vi nu blott få fortsättning af sommaren, till Din fullständiga helsoförbättring.

Runeberg är här och har yttrat sin stora afsaknad att icke få nöjet se Dig, hvarken här eller i Upsala. Hans personlighet är af samma karakter som hans skaldeanda: ädel, flärdfri, manlig, alfvarlig, naiv, intagande. I allmänhet är han fåordig, särdeles i större sällskaper, men det ligger altid mycket i det han yttrar: han talar litet, men säger mycket. Han reser i morgon till Upsala, återvänder Lördagen hit och reser Söndags morgon med Ångbåten till Umeå, att besöka den af honom besjungna hjelten Dunkers graf, hwarefter han far öfwer till Vasa, att besöka några slägtingar samt derifrån hem till

[1] Detta brev, vars övre kant med datum och tillskrift bortklippts, skrevs den 10 juli 1851; det dateras genom omnämnandet av Runebergs besök i Uppsala, som ägde rum fredagen den 11 juli.

Borgå. Skada, att han har så kort tjenstledighet.

Under förmodan, att Du gillar den åsigt, som uttryckes i närlagde handling, sänder jag den till Din benägna underskrift, såsom Med-förvaltare af Ling'ska Fonden. Jag får dock anhålla att Du ville återsända den med omgående post, ty jag står på resande fot och vill aflemna redogörelsen före min afresa.

Ditt Minne af Columbus är nu under tryckning. Jag förmodar Du gillar, att Rydquist, under Din och Enbergs frånvaro, läser korrekturet, som säkerligen blir i öfwerensstämmelse med »Svenska Språkets Lagar».

Laura helsar tusenfallt.

Din
Beskow

Motala och Hårstorp d. 14 Juli 1851.

Bäste Broder!

Härmed återföljer den i går mottagna kungörelsen, försedd med min namnteckning. Det gläder mig, att Lings Enka får något öfverskott.

På Rydqvist såsom Correctur-läsare anser jag mig kunna fullkomligt lita. Vet Du ungefär, huru mycket rum hans Tal öfver Berzelius kommer att upptaga?[1] Kanske mitt Bellmans-Minne allsicke behöfs för den nu under tryckning varande delen? — I annat fall sysselsätta väl Columbus och Berzelius Boktryckaren tills framåt den 1 September.

Det kostar rätt mycket på mig, att ej ha fått göra Runebergs personliga bekantskap. Tack för hans karakteristik! Han är då sådan, som jag föreställt mig honom: hans person en trogen motsvarighet till hans poesi.

Var god och på mina vägnar anhåll hos Tit. Hellberg, att jag kunde få *Post-Tidningen* hitsänd direkt från Stockholm; i stället för den omväg han nu går öfver Upsala, och som gör att han hitkommer en postdag sednare, än eljest. — Är ej Palmblads Almqvist-artikel i Tiden (»Sista akten af Går-an-Dramat») just hvad man kallar ord och inga visor?[2]

Att Hjerta och Dalman uteslötos från den Runebergska middagen, — dertill voro förhanden alla möjliga skäl. Mellertid har jag här sett

---

[1] Rydqvists inträdestal i Sv. Akad. handl. D. 25. 1852.

[2] Palmblads *Sista acten i Går-an-dramat* lästes i Tiden den 28 juni och 2 juli 1851.

Hjertas hämnd: han berättar i sin tidning, att denna måltid skall ha varit tråkig.[1]

Min helsa fortfar att krassla. Hostan har åter tagit upp sig: en följd af den hastiga omkastningen från några dagars verklig sommar till ny köld, blåst och nederbörd. Omöjligt är att bli ens i minsta mån reparerad, så länge sommaren fortfar att i det hela äga höst-lynne. Derigenom har ock min äldsta Dotter blifvit hemsökt med en alldeles förtviflad rheumatisk tandvärk, i hvilken hon lidit förfärligt alltsedan vi kommo hit. Ännu har den ej velat vika för något medel. — Måtte dessa moln engång skingras! Dittills kunna vi föga njuta af den gudomligt vackra trakt, hvilken vi nu bebo.

Mellertid gör jag mitt yttersta, att hålla hufvud och mod upprätta. Jag har till och med fördjupat mig i en poetisk sysselsättning, som åtminstone stundtals roar och föryngrar mig.

Laura helsas tusenfaldt.

Din
tillgifnaste
Atterbom.

---

[1] Aftonbladet meddelade den 8 juli 1851, att Hjerta och Dalman såsom mindre välsedda radikala publicister uteslutits från den subskriberade middag som den 6 juli gavs för Runeberg. Samtidigt förklarades, att många bland den ej särdeles talrika församlingen »funnit det hela hafva en viss anstrykning af tråkighet».

P. S. Haf den godhet, att låta Din betjent bära till Bruncronas inneliggande lilla bref!

Stockholm d. 11 Nov. 1851.

Käraste Broder!

Sedan jag, efter hotande Skeppsbrott och Inbrott, kommit någorlunda i ro,[1] (om en Akademi-Sekreterare kan hafva den, med 30 täflingskrifter framför sig), hade jag ämnat tillskrifwa Dig ett längre bref, men dessa högtidligheter, med paraderingar, uppwaktningar, Ordensdagar, m. m., hafva kommit emellan,[2] hvadan du får nöja dig med en hjertlig helsning af den hemkomne wännen, samt några nödtorftiga rader rörande wåra Akademiska angelägenheter.

Vid sednaste sammankomst öfwerlades om återbesättande af de lediga rummen, och man var af den tanka, att om det också kunde dröjas med valet efter Wingård, tilldess man finge se, hwem Kyrkan kallar i hans ställe, då man möj-

[1] Om ett på återvägen från utlandet mellan Ystad och Stockholm den 11 oktober inträffat skeppsbrott berättar Beskow i reseanteckningar i Sv. Akademiens arkiv.

[2] Beskow avser högtidligheterna vid hovet i samband med prinsessan Lovisas dop den 8 november 1851.

ligen kunde instämma (i fall det händelsevis blefve Reuterdahl, hvarom åtskilligt talats), så mötte intet hinder att skänka Kullberg en efterträdare. Akad:n beslöt derför att wal skulle ske, så snart de frånwarandes omröstningssedlar inkommit, och får jag derför utbedja mig Din sedel.

Då täflingskrifterna äfwen snart skola afdömmas, torde jag få förwänta Ditt yttrande så fort sig göra låter.

Laura helsar tusenfallt, genom Din

tillgifne
Beskow

Upsala d. 16 Nov. 1851.

Älskade Broder!

Hjertligen välkommen åter från Italien! Lycka till, att ha öfverstått både skeppsbrottet och inbrottet! — Genom vännen Rydqvists godhet fingo jag och de mina läsa ett par af Dina under resan hemsända bref.[1] De skänkte oss ett

[1] Tvenne brev från Beskow till Rydqvist (Frankfurt 10 aug. 1851 och Milano 31 aug. s. å.) äro bevarade i Sv. Akademiens arkiv. I ett kort brev till Rydqvist (9 okt. s. å.; ibidem) tackar Atterbom för lånet av dessa.

stort nöje; men retade ock i högsta måtto vår önskan, att få höra Dig muntligen fortsätta dem.

Ursäkta, att jag i går ej ens med ett par rader hann beledsaga det betänkande och det votum, som jag då skickade med Böttiger! Hade jag vetat, att ångfartyget i går ej afgick förr än kl. 10 f. m., så hade jag ganska väl medhunnit det; men jag trodde, att jag borde afsända de nyssnämnda dokumenterna redan till kl. 8. — »Abadonna» är verkligen ett stycke, som förtjenar större uppmärksamhet, än jag i brådskan hann tillkännage. Men jag gissar, att Du deri är af samma mening. Att »Ragnar Lodbrok» och »Smärre Skaldestycken» (om jag minns rätt, N:a 17 och 16) äro af Thekla Knös, vet Du troligen.[1] Hvarom icke, så låtsar Du naturligtvis i alla fall ingenting derom. — Mitt votum lyder på Hagberg, — liksom förmodligen ock de öfriga Collegernes.

Skall i Akademiens egen tidning intet ord nämnas till anmälande af dess Handlingars sist utkomna del? Icke ens ett fetstils-tillkännagifvande, om dess existens och allmänna innehåll,

[1] Atterboms utlåtande, daterat den 15 november 1851 och omfattande 4 sidor, är fogat till Akademiens protokoll för den 17 november s. å. Om årets vittra tävlan se för övrigt Ljunggren, *Sv. Akademiens historia*, D. 2, s. 197—199.

har under hela tiden efter dess utkomst varit synlig[t]. Den tycks vara fortfarande dömd till det diupaste incognito.

Finnas några för mig särskildt tryckta exemplar af Minnena öfver Rudbeck och Columbus? — Det förekommer mig, som hade Du lofvat mig sådana; åtminstone i afseende på Rudbeckiaden.

Skall tryckningen af Handlingarnas nästa del begynna snart? eller är den kanske börjad? — Jag frågar så, för att veta, när jag bör ha mitt Bellmans-Minne tryckfärdigt. Endast den allrasista revisionen deraf återstår. — Under sommaren och ända hittills har jag varit sysselsatt med en annan revision, som redan i många år legat mig på hjertat, men nu ändtligen blifvit företagen och äfven till det mesta verkställd: revision af Lycksalighetens Ö till en ny upplaga; — som troligen utkommer under nästa års förlopp, emedan den nu är i det närmaste fullbordad. Jag hoppas att till månadens slut vara helt och hållet färdig med detta arbete, som medfört både många bryderier och mycket nöje.

En i Stockholm boende Tysk Öfversättarinna af Runebergs »Fänrik Ståls Sägner» har under den sista tiden förorsakat mig mycket besvär och röfvat många dagar från mina egna

arbeten. Men emedan hennes tolkning är gjord med verklig talang, har jag tyckt det vara en samvetssak, att noga jemföra den med originalet och bispringa med anmärkningar, råd, förbättrings-förslag. Hon heter Ida Lappe, dotter af en tysk poet som bodde i Stralsund, och är gift med en Hr Meve[s]. Nu vill hon ock ha några ord af mig till Empfehlung, att offentligen producera.[1] — Tillika hafva de Hedbornska och Zeipelska Sterbhusen tagit löften af mig om biographiska företal m. m., hvarom de allt emellanåt påminna. Vännen Hazelius önskar bidrag till sin nya tidning o. s. v.[2] Hvarifrån skall man taga tid till allt? helst med svag helsa och dåliga ögon, under denna den långa nattens tids-

---

[1] *Die Sagen des Fähnrich Stål. Eine Sammlung Gesänge von Johann Ludwig Runeberg. Aus dem Schwedischen von Ida Meves, geb. Lappe* utkom Leipzig (tr. Stockholm) 1852. Översättningen var tillägnad Atterbom, från vilken även trenne brev till översättarinnan bevaras i Nordiska museets arkiv.

[2] Till J. A. Hazelii Svenska Tidningen, som började utkomma den 1 december 1851, lämnade Atterbom under de följande åren några bidrag; det första torde hava varit *Fältmarskalken Magnus Stenbock framställd såsom skald* (morgonuppl. 8 och 10 april 1852). Ett brev från Atterbom till Hazelius (28 nov. 1852) finnes bland skaldens brev till Hartmansdorff i R. A., flere andra i Nordiska museets arkiv.

ålder, då dygnet består af aderton timmars mörker och sex timmars skymning?

Föröfrigt är min hosta — ännu så länge — drägligare, mildare, och i allmänhet mitt physiska tillstånd bättre, än vid samma tid under de bägge nästföregående åren. Deremot har jag att kämpa med en stor andens tungsinthet, en lynnets nedstämning, som har flerfaldiga anledningar. — Skulle jag upplefva, att jag blefve satt på rigtig Emeriti-fot, medan mina vänner i Stockholm lefva och jag ännu har någon själsenergi qvar, — så flyttar jag dit och bosätter mig der. Enligt allt utseende, skulle jag der kunna tillbringa min lefnads afton på ett vis, som vore både angenämare för mig och nyttigare för andra.

Och nu — för denna gång, ett broderligt lef väl! Millioner helsningar till Laura!!!

Din

Atterbom.

Stockholm den 27 Nov. 1851.

Käraste Broder!

Tusen tack för brefvet och för underrättelserna om Din fortfarande wittra werksamhet,

hwilken är lika glädjande som förwånande. Den som kunde säga detsamma!

Visserligen skola 50 Ex. särskilta aftryck af Minnet öfver Rudbeck finnas hos Norstedt. Jag skall se till att de med första komma Dig tillhanda. Deremot kan jag ej erinra mig bestämdt, att Du begärt dylika af Columbi Minne, men jag skall höra efter.[1]

Med anmälan af den nya delen går det efter wanligheten mäkta trögt. Jag har frågat Rydquist, som sednast hade den godheten att åtaga sig detta beswär, men han säger sig sakna tid. Kunde Du ej stöta på Böttiger? Han skulle säkert göra det bra.

I ditt omdöme öfwer täflingskrifterna instämmer jag uti allt wäsendtligt. Skörden är betydligt öfwer den vanliga. N:o 17 har jag i synnerhet med stort nöje genomläst 3 gånger, — ett godt tecken för en episk dikt.

Tryckningen af Handlingarnes nästa del skall begynna oförtöfvadt och då Minnet öfver Bellman förekommer strax i början önska vi få det ju förr dess hellre. Sedan hoppas vi få rent bord, d. v. s. att handlingarne gå i bredd med tiden.

---

[1] Om samma ärende hade Atterbom den 28 september 1851 tillskrivit Rydqvist (brev i Sv. Akademiens arkiv).

Vid öfwerläggningen om föremål för det Kongl. priset har Dalins Ordbok öfver Svenska Språket i främsta rummet fästat uppmärksamhet. Visserligen kunna enskilta misstag och oegentligheter deri anmärkas (och det gäller om de flesta Ordböcker), men arbetet vittnar dock om ett berömligt och i det hela ganska lyckadt bemödande. Dessutom vore det wackert af Akademien, att uppmuntra en annans Ordboks-arbete. Antingen Du instämmer i denna åsigt, eller utser något annat föremål, väntar jag Din omröstningssedel med första. Jag hade tänkt tillskrifwa öfriga Upsala-kamrater i samma ämne, men jag har förkylt mig, har flussfeber med thy åtföljande hufwudverk och måste nedlägga pennan till en annan gång.

Tusen helsningar från Laura genom Din

tillgifnaste

Beskow

Upsala d. 7 Dec. 1851.

Bäste Broder!

Ändtligen kommer nu min omröstnings-sedel angående Kongl. priset; den är ställd på Dalins Ordbok, enligt Din rekommendation.[1] I sjelfva

[1] Priset tillföll 1851 A. F. Dalin för hans *Ordbok öfver svenska språket* (1850—55).

verket känner jag boken endast genom den; men Du är en fullt behörig domare. — Genom en underlig fatalitet blef jag både sistl. Onsdags- och Thorsdags-afton hindrad af besök, att skrifva Dig till; detta är orsaken till min sedels alltför sena ankomst, för hvilken jag anhåller om vänskaplig ursäkt.

Jag är nu åter i färd med Bellman, d. v. s. med slut-revisionen af mitt Minne; och hoppas jag kunna skicka med Böttiger, då han reser in till Högtidsdagen, åtminstone en ansenlig portion deraf. Men allt arbete går nu åter för mig lika trögt, som i fjol vid denna årstid. I följd af min hostas försämring, har jag nu åter i fjorton dagar varit instängd; hvaraf särdeles mitt hufvud och mina ögon mycket lida; — för att ej tala om lynnets fördystring. — Tyvärr får jag således ej annorlunda, än i andanom, vara med på Högtidsdagen. Blir ej väderleken alltför stygg, så skulle eljest ett dylikt afbrott af mitt monotona (och temligen trista) Upsala-lif ganska mycket roa mig.

Till Böttiger har jag från Dig — liksom redan förr från Rydqvist — framfört helsningen angående anmälningen af »den nya delen». Nu kan jag icke oftare »stöta» på honom derom;

emedan jag sjelf har af denna nya del skrifvit ungefär två tredjedelar.

Möjligt är, att jag glömt begära några särskilda aftryck af Columbi-Minnet. Naturligtvis kan saken då ej hjelpas.

Nå! Svenska Tidningen har nu framljungat på vår Dagblads-horisont. »Quod felix faustumque sit!» Ett ädelt mål har vännen Hazelius i sigte; modig, hurtig, drifvande är han också. Framgången ligger i — Svenska Publikens skön och sköt. Ett par interessanta recensioner (beträffande Mirabeau och Barante) har jag läst med synnerligt nöje.[1]

Måtte din helsa nu vara återställd! ! ! Hvad min angår, så är den väl numera, och förblifver, ingenting annat än »le commencement de la fin», — ehuru det är möjligt, att dermed kan dragas ut på tiden.

Stor glädje vore mig, att råka Dig, att få höra Dig förtälja dina rese-minnen, ditt besök hos Tieck o. s. v.; men — när skall detta ske?

De varmaste helsningar till Din Laura!

Trofast
Atterbom.

---

[1] Första numret av J. A. Hazelii Svenska Tidningen utkom den 1 december 1851. Den 2 dec. anmäldes i morgonuppl. *Correspondance entre le comte de Mirabeau et le comte de la Marck.* 2 vol. Paris 1851, den 5 och 6 dec. *Histoire de la Convention nationale, par M. de Barante.* Paris 1851.

Upsala d. 4 Jan. 1852.

Älskade Broder!

Guds välsignelse på det nya året, öfver Dig och Din Laura, i allrarikaste måtto!!! Themat är outtömligt: men i denna önskan sammanfattas ju allt, hvad både i offentlig och enskild hänsyn är önskvärdt? —

Innan kort erhåller Du begynnelsen af mitt Bellmans-Minne. Revisionen af denna begynnelse har, af åtskilliga skäl, kostat mig långt mera besvär och tid, än jag förmodade. Dertill komma mina svaga ögon, och bristen på dagsljus under dessa mörkrets veckor. Föröfrigt ligger det i alla biographiska arbetens natur, — åtminstone när man icke vill slarfva, — att framskridandet går knåpigt och långsamt.

Har Du haft besök af min Docens Stenberg? Han tycktes mig ha i sinnet några förfrågningar angående den nu efter Hasselström lediga befattningen med Svenska Akademiens Bibliothek.[1] Den blir hädanefter en befattning af vigt. I fall icke Hasselströms efterträdare redan är utsedd, tror jag näppligen, att Akademien kan upptäcka något dertill bättre qvalificeradt subjekt,

[1] Svenska Akademiens bibliotekarie, J. A. Hasselström, hade avlidit den 20 december 1851. Han testamenterade sin boksamling till Akademien.

än denne unge man, — lika grundligt bildad och i all ny-europeisk litteratur bevandrad, som ädel och älskvärd. Af mina tre Docenter är han (oss emellan sagdt) den, på hvilken jag in totum sätter mesta värdet.

Mera härnäst! och snart!

Din
Atterbom.

Stockholm den 20 Jan. 1852.

Käraste Broder!

Hjertliga wälönskningar för Dig och de Dina, under det ingångna tidskiftet, framför allt helsa, hvarförutan allt annat är af ringa wärde!

Tack för helsningarne genom Tit. Stenberg. — Då Hasselström vid sitt gåfvobref fogat den önskan, att Akademien ville till hans efterträdare utnämna Amanuensen vid Kongl. Biblioteket Klemming (särdeles fördelaktigt känd), kan tjensten anses ss. nära nog borrtlofvad, ty det blir wäl svårt för Akademien, att mottaga gåfvan och åsidosätta Gifvarens önskan.

Ändtligen börjar jag se en skymt af dager, att möjligtvis en del af Ordboken kan fulländas under min lifstid. Under 20 år hafva samlingar gjorts, men att ordna 100,000 detaljer till ett

helt, fordras tid, helsa och lust, som, åtminstone mig veterligen, ingen af oss äger i tillräckligt mått, oberäknadt att ett lexikaliskt arbete förutsätter flerårig wana, som ej heller någon af oss äger. Under sådana förhållanden anser jag såsom en lycka, att Akademien kan ha hopp om att få Dalins biträde, hwarom nu underhandlas.[1] Jag är viss att Du, på mina wägnar, gläder Dig deråt.

Tusen helsningar från Laura, genom Din tillgifnaste

Beskow

Ups. d. 21 Jan. 1852.

Bäste Broder!

Här kommer nu det mesta af Bellmans-Minnets första eller egentligen biographiska afdelning. Det följande är till största delen färdigt. Gerna hade jag velat låta taga en afskrift af detta manuskript, ty, om det drabbas af någon olycka, har jag intet annat; men Akademien har redan så länge väntat; och jag bör hoppas på samma Försyn, som skyddade min Rudbeckiad, — af hvilken jag likaledes ej ägde någon afskrift. —

[1] Dalin anställdes från ingången av februari 1852 vid ordboksarbetet.

Väl vore nu, om tryckningen af detta kunde börja genast och skyndsamt fortgå. Skälen till denna önskan skall jag härnäst utveckla; nu måste jag kläda mig, för att om en liten stund låta afhämta mig till en aftonbjudning (hos Böttigers). — Ett correctur af hvarje ark önskar jag, äfven nu, få sjelf genomläsa. —

När jag i middags på ett couvert igenkände de kärkomna dragen af Din hand, fruktade jag dock för bannor eller maningar. Men Du var snäll. Tack! Tack!

Din
sedan i förrgår 62:årige
Atterbom.

Laura helsas hjertl.

Stockholm den 23 Jan. 1852.

Käraste Broder!

Hjertligen tack för brefwet och för den efterlängtade sändningen, som jag genast skyndade genomläsa. Det war en stor njutning, för hwilken jag är dig högeligen förbunden, och många blifwa det säkerligen jemte mig. Med glad öfverraskning fann jag en mängd för mig obekanta saker om föremålet, ehuru äfwen jag

temligen noga studerat dess historia, särskilt vid den tid då jag skref minnet öfver Raab.[1] Denna rikedom af nytt kunde måhända berättiga till förbigående af en eller annan, genom Bellmans egna skrifter och de många skildringarne af honom, allmänt känd, mindre vigtig omständighet, t. e. när han först började dricka punsch, hvilken dag han första gången war »plakat,» o. s. v. Sådant war åtminstone det intryck första läsningen på mig gjorde. Äfven den allmänt kända tadelversen af Kellgren, som de fleste Bellmanswänner upprepa utantill, kunde måhända ej behöfva anföras. Du vet att läsaren (äfven den bildade) gerna vill hafva nytt och af det redan kända endast det väsendtliga.*)

Jag längtar efter fortsättningen. Lef väl. Många helsningar från Laura! Din

tillgifnaste

Beskow

---

*) En liten ny notis kan jag deremot meddela, neml. att Bellmans luta nu förvaras i Kgl. Witterhets Akad:s samlingar, dit förärad af D:r Minton. Om Du tillåter, skall jag tillägga detta i en Not.

[1] Beskows minnesteckning över Bellmanssångaren A. A. Raab utkom Stockholm 1837.

Upsala d. 25 Jan. 1852.

Bäste Broder!

Jag hoppades, att i dag kunna afsända en ny Bellmans-packa; men hinner ej bli färdig dermed förr än till nästa Onsdag. Det är förskräckligt, hvad ett arbete, sådant som detta, håller en sysselsatt in i sista ögonblicket. — Att Du i allmänhet är nöjd med min målning, fägnar mig. Men i afseende på de omständigheter, dem Du vill bortmönstra såsom både för mycket kända och för litet vigtiga, har jag svårt att bli af Din mening. Ty 1) äro de icke så allmänt kända, som Du antager; — jag har, vid åtskilliga uppläsningar eller föredrag ur mitt Bellmans-Minne inför lärda och vittra kretsar härstädes, erfarit, huru litet den Sondénska upplagan, och de flesta underrättelser, som der meddelas, äro allbekanta;[1] och 2) erhålla detaljomständigheter, äfven om de äro kända i sitt enstaka och (så till sägandes) abstrakta skick, en alldeles ny liflighet, belysning och betydelse, när de upptagas i complexen af en organisk total-bild, som är anlagd och skapad ur någon viss bestämd synpunkt. Jag har alltigenom gått

[1] P. A. Sondéns upplaga av Bellmans *Valda skrifter*. D. 1—6 hade utkommit Stockholm 1835, 36.

ut på en i möjligaste måtto objektif individualisering; i syftningen dithän är hvarje drag anbragt, och har sin noga genomtänkta plats i sammanflätningen med alla de öfriga; det hela torde komma att visa, att, ehuru de redan förhandenvarande skildringarna af Bellman äro (såsom Du erinrar) »många», likväl ingen hittills har skildrat honom så. Dit åter hör väsendtligen, att äfven ynglingen Bellman, i hvilken man redan har mannens hela utkast, framstår så åskådlig, som möjligt; alltså i hela denna egna sammansättning af fromsinnighet, lättsinnighet, sjelf-ironi, hjertlig kärlek och spelande humor (mot sin närmaste omgifning liksom mot hela verlden), som — i sin förening med hans egendomliga skaldesnille — just utgör väsendet af Bellmans personlighet. — Bedöm, vid närmare pröfning, enligt denna synpunkt de med flit anbragta motsatserna mellan hans lectioner på lyra för Borgmästarens dotter och Borgmästarens tacksamhetsprof att inviga honom i punschdrickningens mysterier äfvensom emellan hans »evangeliska dödstankar» i det sjuttonde lefnadsåret och hans första rus i det nittonde, — bäggedera stående i omedelbar beröring med hans fromma Moders mildhet. Talesättet »dricka sig plakat» är visserligen lågt: men det är hans,

och står med anförnings-tecken. — Mellertid föreslår jag följande adoucering af det ifrågavarande stället:

»han blef nemligen då — såsom han sjelf bigtar sig — »första gången plakat», och det af pontak, hos Holländske Ministern *Marteville*, på Söder; lyckligtvis i Maria-trakten, ej långt från föräldrarnes boning, der en hviloplats mötte honom i hans mildt varnande Mors knä».

Eller, om Du nödvändigt vill ha bort »plakatheten» ur texten, sålunda:

»han inhämtade nemligen då sitt första rus*), och det af pontak», etc. med denna not:

*) Eller, enligt sina egna ord, »blef första gången plakat».

Mig synes det förra af dessa förslag det bättre; just derföre, att intoneringen är mera komisk.

Citaten af den Kellgrenska fördömelse-versen kan, om Du så *vill*, inskränkas till de fyra första raderna:

»Anakreon, hvar är ditt lof?
En annan stulit har din lyra,
Som, rik i fylleri och yra,
Förtjusa lärt Priapi hof» (o. s. v.)

och jag får då, i correcturet, derefter göra någon liten ändring i de närmast ofvanstående

orden. Men att anföra åtminstone *så* mycket, är alldeles nödvändigt, för att visa klyftan emellan Kellgrens dåvarande omdöme och det, hvaraf strax sedermera uttrycken anföras ur hans Företal. —

Obs. Jag har i det öfversända Manuskriptet lemnat tomt rum för beräkningen af Bellmans lön i nuvarande Myntvärde. Denna lacun bör fyllas så:

*) 3000 Daler Kopparmynt utgöra, enligt 1776 års realisations-grund, 166 Riksdaler 32 Skillingar Specie; eller, enligt sednaste realisationen, 666 Riksdaler 32 Skillingar Riksgäld.

Notisen om Bellmans lyra är mig bekant; jag återkommer till henne i det följande än engång.

Laura helsas.

Din
tacksamme
Atterbom.

Ups. d. 28[?] Jan. 52.

B. B.

Här åter några blad; — innan kort mera.

Obs. Om *Åhlströms* förhållande till Bellmans musik kommer mera längre fram. Åhlström

var deras förste upptecknare; men *Kraus* var slut-redaktören.

I afs. på det ena af de i förra brefvet anmärkta ställena kan uttrycket »de första begreppen i dricka punsch och röka tobak» förkortas till »de första begreppen i punschdrickning» — och (på det sednare) i st. för »såsom han sjelf bigtat» sättas »såsom han omständligen bigtat». (Se mitt sista bref. Böttiger och Palmblad tycka, liksom jag, att »plakatheten» bör qvarstå.) *)

Lef väl! Helsa Din Laura!

Tillgifnast
Atterbom.

Upsala d. 8 Febr. 1852.

Käraste Broder!

Jag hoppades, att åtminstone i dag kunna få skicka min tredje Bellmans-sändning; men, oaktadt allt mitt fäktande, lär jag ej bli färdig dermed förr än till nästa Onsdags-post. Ett, tu, tre, bäst man tycker att man seglar i klar sjö med förlig, ja strykande vind, stöter man på

*) De plaidera äfven för den Kellgrenska versen.

nya skär, nya hinder, som göra svårigheter och tidsutdrägt. En excurs öfver *Bellmans* Musik, som ej fanns i mitt första concept, har, ehuru icke lång, kostat mig en ogemen möda. — Måtte remissen N:o 2, som jag afsände för ungefär fjorton dagar sedan, ha lyckligen framkommit! I annat fall blefve jag bra olycklig; ty jag vet knappt hur det skulle gå till, att rigtigt supplera den derigenom uppkommande defekten. Men kanske erhåller jag tidningen om dess framkomst på samma gång som första correkturarket. — Väl vore, om arbetet snart kunde sättas i gång, och ett och annat ark undantryckas innan den 1 Mars. Du vet, att min teckning af *Bellman* sedan — kanske med några tillägg — kommer, enligt min urgamla öfverenskommelse med Lundequist (långt innan den af Akademien begärdes för dess Handlingar), att införas i 6:e delen af »Sv. Siare och Skalder». Jag har nämnt derom förut*) och från begynnelsen, och kan desto mindre förmoda, att Akademien har någonting deremot; såsnart den först blir offentliggjord i Akademiens Handlingar, innan den på något annat ställe blir använd eller aftryckt. Men Lundequist önskar, att tryckningen

*) Sista gången för Rydqvist, sistl. höst.

af nyssnämnda Siare-del må börja i begynnelsen af Mars, på det den må bli färdig till nästkommande höst; hvilket, äfven af pecuniära skäl, vore också för mig önskvärdt; och — enligt planen för denna del — skall den just öppnas af *Bellman*, jemte ett anhang om Hallman, Kexél, Wallenberg, Boråsiad-skalden Rudbeck, Envallsson m. fl.

När någon lägenhet yppas att skicka mig de utlofvade 50 öfvertrycks-exemplaren af min Rudbeckiad, skola de bli välkomna.

Lef väl, bäste Broder! Helsa Din Laura! och måtte, såsom sagdt är, min sändning N:o 2 befinna sig välbehållen i Ditt förvar!

Din

Atterbom.

Stockholm den 10 Febr. 1852.

Käraste Broder!

Ett anfall af flussfeber har under de sednare dagarne gjort mig oduglig till allt skrifveri och fördröjt min tacksägelse för brefvet med Sändningen N:o 2, hwilken gjort mig ännu större nöje, än den föregående. Äfven Akademien ber mig särskilt tacka Dig för den njutning Hon

ägt deraf, då det hittills inkomna lästes vid gårdagens sammankomst. Utan af mig gifwen anledning, anmärktes samma sak, som jag i ett föregående bref omnämt, hvarvid Rydquist yttrade den åsigt, att då bilden nära samtidigt skall återkomma i Dina »Siare och Skalder», kunde, till beredande af någon nyhet i den sednare behandlingen, dylika pikanta smådetaljer sparas för denna sednare biografi, hvilket utan allt besvär af omarbetning lätteligen kunde werkställas endast genom för-märkning med blyerts, som sedan lätt utplånades, då tryckning skulle äga rum af Manuskriptet för »Siare och Skalder». Men särskilt vigt lägger Akademien vid utelemnandet af Kellgrens vers. Denne förf. har sjelf uppställt den af alla andra sedan antagna sats, att då ingen skriftställare »wågar säga med Gud, att allt hwad han gjort war ganska godt», så »är man, i lärd som i allmän mening icke far till andra barn, än dem man sjelf erkänner». I sina skrifter har han, som bekant, uteslutit (d. ä. förnekat) det ungdomliga skämtet öfver »Sverges Anakreon» och det skulle således synas af Svenska Akademien mindre granlaga, att med åsidosättande af hans egen regel (yttrad i sjelfva företalet till Bellman) anföra ett hans ungdomsskämt öfver samma Bellman, hvilket han önskat

begrafvet i glömska. En annan fråga är åter, huruvida sjelfwa yttrandet innebär något förnekande af Bellmans snille, eller om det ej mer är riktadt mot dess förmenta cynism. I allt fall är skämtet med allt, likt och olikt, i »Mina löjen», icke någon litterär trosbekännelse. Han skämtar der äfwen med Greklands Sju Vise, ja med det af honom förgudade Könet, och sjelfwa slutversen:

»Men då jag högt åt andra skrattar
Jag åt mig sjelf i tysthet ler,»

ådagalägger, huru han önskar denna vittra utflygt bedömd. Men denna fråga fullkomligen åsidosatt, önskar Akademien, på de förut angifna skäl, att den ifrågavarande strofen utelemnas. För litterärkritiken gör ju tillfyllest att endast omnämna det allmänt bekanta ogillande af Bellmans-sången, som förekommer i 1 Upplagan af »Mina löjen». Att ifrågavarande önskan dock icke sträcker sig till den behandling, som upptages i »Siare och Skalder», behöfver ej tilläggas.

Förlåt, att jag så vidlyftigt afhandlat detta, men det har blifvit lagdt på mitt hjerta.

Genom mitt utrikes vistande då XXIV delen af handlingarna utkom, försummades afsändnin-

gen af Rudbeckska Exemplaren per Ångbåt. Jag skall efterhöra, om de kunna gå med Diligensen, ty de utgöra en för stor volym att kunna afsändas med enskilt resande.

Laura helsar tusenfallt.

Din
Beskow.

Ups. d. 11[?] Febr. 52.

B. Broder!

Här kommer nu sändningen N:o 3. Den präktiga anekdoten om B—s improvisation på Haga hade jag uppskrifvit enligt muntlig berättelse af Valerius; men sedan han nu (såsom jag såg) har sjelf begagnat den i sin uppsats, måste jag här utesluta den (i »Siare och Skalder» skall den dock införas). — Föröfrigt må Akademien gerna utesluta, hvad den ej tycker vara för sitt ändamål lämpligt. Dock synes mig, som skulle en och annan munterhet icke skada, äfven i hennes Handlingar.

Hvad den Kellgrenska straff-versen beträffar, säger jag nu såsom skjutsbonden, när Länsman hade rappat honom med piskan: »jag är

nöjd, se'n jag fick veta reson». Akademiens synpunkt, såsom sådan, hade icke fallit mig in; jag erkänner, att den kan ha sin rigtighet.

Laura helsas hjertl.

Din
Atterbom.

Jag är nu vida bättre än under de nästföregående vintrarna, men måste ännu vara högst försigtig. —

Stockholm d. 17 Febr. 1852.

Käraste Broder!

Jag har åter att tacka Dig för en högst interessant sändning. Mig synes, att ju längre teckningen framskrider, ju rikare blir den på nya och sköna drag.

Vidkommande de små ändringar, som Akademien önskat, så äro de allenast föranledde af den synpunkt, ur hvilken Akademien alltifrån stiftelsen betraktat sina Minnes-skildringar. Dessa äro nemligen att anse såsom en förklaring af Minnespenningen, eller en utweckling af de skäl som föranledt Akademien att med en dylik Minnesgärd hedra en utmärkt Svensk man. Jag

påminner mig, att då jag i Witterhets-Akademien framställde förslaget till Minnespenningen öfwer Lidner, yttrade Exellensen Rosenblad: »Preglar Svenska Akademien minnespenningar öfver fyllhundar?» .... hvarpå svaret naturligtvis låg nära tillhands: att det war öfver Skalden, icke öfver fyllhunden, som penningen slogs. Derför hafva jemväl Akademiens Minnen, enligt Stiftarens afsigt, alltifrån början mindre warit lefvernesbeskrifningar, än i stora drag skildrat föremålets förtjenster. Men, som skalden sjunger:

»I många former trifs det sköna
Och skönt är allt hwad snillrikt är.»

Om formen må icke twistas, endast den hufvudsakliga idén bibehålles. I öfrigt kan det ej skada, utan vore twertom en winst för den sednare behandlingen i »Siare och Skalder», om något nytt, i form af tillägg, der förekom, såsom Rydquist hemställt. Han har, som Du vet, en icke wanlig kritisk takt och ett fint omdöme. Om Du tillåter, kunde han, i samråd med Sekreteraren, föreslå de små utelemningar, som han anser lämpligast för Handlingarne, hvarefter den ursprungliga läsarten kunde återställas i »Siare och Skalder».

Gud ske lof, att Din helsa är bättre, än under de nästföregående vintrarne!

Laura helsar tusenfallt genom

Din

Beskow

Upsala d. 1 Mars 1852.

Bäste Broder!

Hvad jag nu skickar, har länge hos mig legat färdigt; men jag hade velat skicka det öfriga — som ock i det närmaste är färdigt — på samma gång. Inom få dagar skall det komma; mellertid skickar jag detta, såsom ett tecken att jag lefver och är flitig. Den utredning jag här gifvit af den Komiska och Humoristiska Poesiens väsende, i anledning af och i sammanhang med den Bellmanska Fredmans-diktningens, torde, hos kännare och vitterhets-älskare, förtjena någon uppmärksamhet. De nästkommande bladen innehålla en genomförd speciell tillämpning, om hvilken jag vågar hoppas, att den skall särdeles interessera Dig. Det kan vara möjligt, att jag icke är den förste, hvilken det gafs att uppfatta grund-substansen och totaliteten af Bellmans skaldskap; men åtminstone är jag den förste,

som har uttalat dem. Visst är, att jag i mitt sätt att betrakta Bellman ej haft någon föregångare; äfvensom att han ännu i dag är, af alla Sveriges skalder, den i sjelfva verket minst begripne.

Tvifvelsutan har jag behandlat Bellman långt utförligare, än för ett Minne, enligt den ursprungliga Akademiska ideen deraf, varit behöfligt. Hade icke min plan för fortsättningen af »Siare och Skalder» och min i anledning deraf åtagna förbindelse stått framför mig, och hade det varit mig möjligt att liktidigt behandla samma ämne i två bearbetningar (en kort och en lång), så skulle jag gått den ursprungliga Minne-ideen betydligt närmare. Från denna idee afvek likväl redan Franzén; hvars Minnesteckningar samtligen (och många med stor utförlighet) äro rentaf biographiska, historiska och äfven i detalj karakteriserande. Bedrager jag mig ej, så synes det allmänna omdömet vara, att Akademiens Handlingar, i interesse, allsicke förlorat derpå. — Föröfrigt kan ju Akademien vid mitt opus göra hvilka förkortningar och uteslutningar hon för godt finner.

Men — af högsta vigt är mig, att tryckningen börjar *snart;* på det att jag må snart återfå så mycket af mitt manuskript, som erford-

ras att begynna tryckningen i »Siare och Skalder»; hvilket egentligen borde ske i dessa dagar, — och, af flera skäl, är mig särdeles maktpåliggande.

Din

Atterbom.

Laura helsas hjertl.

Stockholm d. 5 Mars 1852.

Käraste Broder!

Jag war sjuk af ett nytt anfall utaf flussfeber, då jag hade fägnaden att emottaga Ditt sednaste bref med den interessanta fortsättningen. Ehuru jag ännu ej är återställd, kan jag dock ej neka mig nöjet att med dessa rader tacka Dig derför.

Ett oblidt öde synes fortfarande hvila öfver Handlingarnas tryckning. Ehuru allt war i ordning, yppade sig nödwändigheten att göra några nya efterforskningar, till verificerande af data i Rydquists tal öfver Berzelius, hvaraf ett opåräknadt om än obetydligt dröjsmål uppstod. Derefter inkom Scherini med förslag till omskrifning af åtskilliga ställen i hans prisskrift, som

föranledde nya öfverläggningar i Akademien.[1] Jag kan således ej, såsom jag önskat, nu sända Dig något korrektur af Bellman, men jag hoppas att det skall ske med första. Jag skall försöka att få 2 ark i weckan, så återtages lätt det försummade.

Laura helsar genom

Din
vän
Beskow

Hastel.

Ups. d. 7 Mars 52.

Bäste Broder!

Efter den packa, som jag i dag skickar, återstå blott 4 à 6 blad, som innehålla afslutningen, men ännu ej hunnit undergå sista redaktionen. Nu måste jag likväl först afbörda mig ett längesedan utlofvadt företal till Zeipels Poetiska Skrifter; hans Enka gör mig den ena visiten efter den andra, för att påminna mig derom.

[1] P. H. Scherini hade den 1 januari 1852 i brev till Beskow (Sv. Akademiens arkiv) föreslagit vissa ändringar i poemet *Augusti tidelvarf*. Akademien beslöt dock den 16 februari s. å. att bibehålla den ursprungliga texten.

Ledsamt, att Du så skall anfäktas af Flussfeber! Hvad mig angår, var jag under hela Januari månad, och något deröfver, alldeles hostfri; men är nu åter något sämre igen. Visserligen är dock mitt tillstånd, i det hela, ansenligt bättre än under de närmast föregående vintrarne.

Ju förr den nya Handlings-delens tryckning kan komma i gång, och ju skyndsammare, desto bättre!

Hjertl. helsande Din Laura, förblifver

trofast Din gamle

Atterbom.

Ups. d. 1 April 1852.

Bäste Broder!

Här återkommer Correcturet. Jag har på sid. 115 borttagit det andra not-tecknet, emedan jag ej kunde göra noten (beräkningen af Bellmans lön) så kort, som det lemnade utrymmet kräfde. Den må alltså höra till tilläggen i »Siare o. Skalder». — Mera besvär gör, att jag på sid. 125 uteslutit en vers-stroph, som längre fram (der jag talar om B—s politiska poesi) återigen förekommer, och som är der mera på sitt ställe. Arket får således förlängas med ungefär 10 rader

af mitt manuskript; och lär Brodern Rydqvist (som ju åtagit sig corrections-bestyret?) ombesörja detta på det bästa. — I noten på samma sida står krut*b*urkar. I boken, hvarur Schröderheims biljett är tagen, står likaså. Jag är för mycket okunnig i ämnet för att veta, om detta är rätt, eller om der ej i stället borde stå krut*d*urkar.

Helsa hjertl. Din Laura och vännen Rydqvist. Jag hade sista gången så brådt (post-timman var längesedan slagen), att jag ej hann särskildt couvertera mitt bref till honom.[1]

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Upsala d. 7 Apr. 1852.

Bäste Broder!

Med stor ledsnad har jag upptäckt, att jag vid läsningen af sista korrekturet förbisett, eller icke blifvit varse, ett par af Dig i brädden (af mitt manuskript) gjorda anmärkningar. Jag begriper ej, hvar jag då hade mina ögon. Den

[1] Brevet (25 mars 1852) i Sv. Akademiens arkiv.

ena beträffar namnet *Norrby*, i dessa rader af Bellmans supplik om landtställe:

»Norrby, öm, med dessa rader,
För min Hoglands-hjelte står.»

Jag har dervid i en not yttrat den förmodan, att »troligen var brefbärarn en person, som (offentligen eller enskildt) spelat Norrby i operan Gustaf Wasa». Du har i brädden satt: De Broen. Var det så, att De Broen var den, som plägade spela Norrby (och detta är Du i tillfälle att känna): så har man gåtan fullkomligt upplöst, och noten bör då lyda så: »Troligen var brefbärarn aktören *De Broen*, som plägade spela *Norrby* i operan Gustaf Wasa.» — Möjligtvis är det sista arket ännu otryckt, — och i sådant fall anhåller jag, att Du vill vara god och ombesörja denna ändring. — Din andra anmärkning består i ett NB, satt vid ordet »lazzaron». Du tycker förmodligen, att det ger af Bellman, på det ifrågavarande portraitet, en nog ofördelaktig (eller till Lasse Lucidor nedsänkande) bild. Jag har sökt förebygga detta genom den context, hvari ordet läses: »en poetisk lazzaron, men med nordisk själs-adel och en vemodssky öfver pannan, som påminner om både hans jordiska och hans himmelska fädernesland». Hans fullkomliga sångare-abandon,

der han qväder och spelar barhalsad, med uppknäppt vest och i skjortärmarna, äger på denna tafla någonting verkligen lazzaron-artadt. Jag har likväl allsintet emot att bortbyta uttrycket »lazzaron» mot något annat, blott jag kunde hitta ett lämpligen motsvarande. Men här står jag alldeles rådvill. En poetisk »sjelfsvålding» säger ingenting, eller åtminstone icke hvad jag ville säga. Poetisk libertin vore än sämre. O. s. v.

Hjertl. helsningar till Eder båda!

Din
Atterbom.

Påskdagen [11 april] 1852.

Bäste Broder!

Korrekturet återföljer härmed. I noten på sid. 152 bör hänvisas till den sida (eller de sidor) i nu under tryckning varande del, hvarest den *Valerii* berättelse förekommer, på hvilken jag här velat häntyda. — På sid. 160 står, enligt en mig meddelad anteckning: Un rien plût, un rien engage. Detta plût — månne det ej bör vara plaît? Du, som är drifven i Fransyskan, hvad tror Du?

Beträffande Rudbecks-exemplaren: så är det visserligen numera lämpligast, att de komma med första ångbåts-lägenhet.

Din

Atterbom.

P. S.

Till Gustavianska Stipendium, som blifvit ledigt derigenom att Grafström erhållit ett annat, hafva Scherini och en Magister Thengberg anmält sig. Den sednare, såsom en man af grundligare och mångsidigare ästhetisk bildning än Scherini, samt onekligen en rikhaltigare och interessantare personlighet, skulle jag på det högsta rekommendera: så framt jag ej förutsåge, att Akademien icke kan gå den mera offentligt dokumenterade (och visserligen förtjente) Scherini förbi. —

Stockholm d. 13 April 1852.

Käraste Broder!

Med tacksamhet för sändningarne får jag nämna, att alla anmärkningar äro iakttagna.

Hvad åter angår »Lazzaronen», så vet jag ej hvilket annat ord vore på detta ställe passande, ehuru det onekligen har något stötande, i syn-

nerhet som Du jemväl antydt att Bellman har något fint och rent i sitt väsende. För oss, som veta att Lazzaronen också är ett naturbarn, betyder det mindre, än för mängden, som blott se i honom en grof och fallen varelse. Finner Du ett lyckligt ord till utbyte så kan bladet omtryckas. I allt fall har jag försett det förmildrande epithetet poëtisk med kursiv, för att lägga vigt derpå.

Helsning och vänskap

Hasteligen *Beskow*

Ups. d. 22 Apr. 1852.

Älskade Broder!

Korrekturet återsändes härmed. En lycklig aning tillhviskade mig för ett par dagar sedan, att jag borde snart skicka Dig slutbladen af mitt opus: så att jag redan var halfvägs i min redaktion af dem, när Din uppmaning ankom.[1] Möjligen kan jag insända dem redan med nästa post; allrasist skola de (vill Gud) komma med Onsdags-posten. Till antalet bli dessa blad 6 à 8 Säkert är, att de ej komma att öfverstiga åtta. Således kan i alla fall den ifrågavarande »beräk-

[1] Detta meddelande från Beskow saknas.

ningen» genast uppgöras. Ditt förslag synes mig ypperligt. Delen blir vid afslutandet af mitt Minne just lagom stor. Ju skyndsammare dess tryckning kan framskrida, desto större tjenst sker äfven mig; ty jag blir då icke strandsatt, af manuskript-brist, vid den med några tillägg försedda omtryckningen i Siare-boken.

De af mitt manuskript återstående bladen innehålla 1:o huru Bellman bör sjungas; 2:o en skildring af Bellmansfesten 1829; 3:o en vid förklaringen af Sv. Akademiens Medalj fastknuten afslutning. 1) är färdigt; med 2) är jag nu som bäst sysselsatt. — I anledning af de åtskilliga materialier som jag dertill har liggande framför mig, kan jag ej tillbakahålla min varma — ja, hänryckta — tacksägelse för den af Dig författade Skålen för Bellman. Den är outsägligt lyckad och vacker. — Äfven Valerii sånger vid denna fest äro ypperliga. Bellmans ande måste varit högligen belåten både med Dig och honom.

Tvifvelsutan kan Akademien, med sitt Stipendium, ej förbigå Scherini. Annat föreställer sig ej heller Thengberg; han visste ej, när han inlemnade sin ansökning, att Scherini hade sökt. — Jag minns ej (tyvärr) sedan sist, om Consist. Acad. skickade ansökn:a till Sv. Akademien, eller om de dit öfversändes genom mig.

Midt i arbetandet på Siare o. Skalder, har jag måst afbryta för att skrifva biographier öfver mina bortgångna ungdomsvänner Hedborn och Zeipel, — enligt löften till deras Sterbhus. Hedborns Skrifter skola utkomma på Lindhska Firmans förlag; måhända öfvertager den äfven Zeipels.[1] — Af mitt arbete på den del af »Siare o. Skalder», som nu börjat tryckas, återstår ännu oändl. mycket. Jag nödgas under instundande sommar arbeta allt hvad tygen hålla; ty jag vill då äfven taga sista afskedet från Lycks. Ö, — hvilket jag ej under förra sommarn hann till fullo verkställa. Jag är orolig; ty med nästa år blir jag tvungen att återtaga min tjenstgöring såsom Professor, — och dermed — draga *ett groft streck* öfver alla mina så poetiska, som prosaiska auktorsplaner. Jag har nämligen icke råd, att längre betala 300 Rdr Banco årligen för tillåtelsen att få arbeta för Sveriges litteratur och litteratur-historia. Denna tillåtelse (som ändock af mina Colleger ansågs med afund, såsom en

[1] S. J. Hedborns *Samlade skrifter*. B. 1—2, utgivna av Atterbom, utkommo Örebro 1853, C. von Zeipels *Samlade skrifter*. B. 1* först 1861, efter Atterboms död. Atterboms levnadsteckning över Zeipel, avsedd såsom inledning till de sistnämnda, trycktes i Biographiskt lexicon. B. 23 (1856). Ett flertal brev från Atterbom till förläggaren A. Bohlin (K. B.) beröra särskilt Hedborn-upplagan.

oförtjent och oerhörd nådebevisning) har, vid innevarande års slut, redan kostat mig 1200 Rdr Banco. — Funnes något håll, hvarifrån jag ägde ett årligt tillskott af 200 Rdr Banco, så kunde jag ändock möjligen uthärda dermed; nu kan jag det icke.

Alldenstund jag ämnar redan i (eller kort efter) medlet af nästa månad begifva mig till mitt sommar-ställe i Östergötland, skulle det vara mig en god handräckning, om de 100 Rdr, som tillfalla mig vid Juni månads början fr. Sv. Akademien, kunde erhållas redan vid början af Maj; — så vida vännen Enberg finner, att detta möjligen kunde gå an. — Hjertl. helsn. från Din gamle

Atterbom.

Stockholm d. 23 April 1852.

Käraste Broder!

Tack för bref, korrektur och upplysningar. I wederlag följer ett nytt korrektur. Det går nu raskt ur hand.

Enligt gammal sed är det Inspector för Gustavianska Stipendium, som till Akademien insänder ansökningarne, jemte sitt yttrande.

Om Du skrifver ett par ord till Enberg, torde han wäl så bedrifva saken, att Juni-quartalet kan utfalla i Maj, enligt önskan.

Huru bedröfligt, att Du skall nödgas återgå i föreläsnings-oket! Jag trodde att Du efter den nuvarande tjenstledigheten var pensions-mässig, med bibehållande af lönen, och jag styrktes i denna tro af ryktet, att fråga om Din efterträdare i Professors-stolen snart skulle komma å bane, samt föranleda stridiga åsigter i Konsistorium, enär de begge, som stå närmast, äro särdeles förtjente och begge ledamöter af Svenska Akademien.[1] Det har wäl aldrig tillförene händt, att den afgående och de sökande äro allesammans Aderton-män. Men i en vitter beställning är det i sin ordning.

Tack för Ditt wänliga yttrande om mina Bellmans-sånger. Jag har, under Ordboks-tråket, werkeligen glömt, att jag fordom befattat mig med rim och meter.

Laura helsar tusenfallt genom Din

Beskow,

Kommer Du hit mot slutet af Maj, så laga att Du kan på samma gång bevista Hagbergs inträde, som sker vid samma tid.

---

[1] Beskow avser Böttiger och Malmström.

Ups. d. 2 Maj 1852.

Bäste Broder!

Här återkommer sista Correcturet, beledsagadt af slutbladen på mitt Bellmans-Minne: till antalet sex, såsom jag förespådde. Måtte de vara Dig och vännen Rydqvist till nöjes! Jag är nu så utledsen vid både Bellman och mig sjelf, att jag är nästan alldeles slö. Men också är jag nedstämd till själ och kropp, af flera skäl, — och deribland det, att min hosta under sista veckan så tagit upp sig, att bröst, hufvud, ögon ej på ett helt år varit så dåliga. Om dock någonsin sommarluft ville komma!

Bilagda ömkansväckande bref, som jag erhöll i går, har ej heller bidragit att muntra mig. Den arma menniskan ber mig om »råd». Vet Du något? — För ett par år sedan skaffade jag här ihop åt henne inemot 100 Rdr B:co; men det är ej rådligt, att nu upprepa försöket. Det är förskräckligt, att Thorilds afföda skall lefva och dö på detta vis! — Sjelf är jag fattig som en kyrkoråtta. Vid tillfälle kan Du skicka mig den arma Enkans bref tillbaka, att jag med det må bestorma min gamle ungdomsvän Doctor Lagbergs hjerta. Han är en fantast, men af

det hederligaste och ömsintaste slag; derjemte en enthusiast för Thorild och hans minne.

Hjertl. helsn!

Din
Atterbom.

P. S. Till sista Correctur-bladet har jag ej haft något manuskript. Den, som efter mig läser corr:n, torde få tillfälle att jemföra det.

Stm. d. 4 Maj 1852.

MKB.

Ehuru jag ej hinner att på något anständigt sätt beswara Ditt wänskapliga bref, kan jag dock ej neka mig nöjet att med dessa rader hjertligen tacka för det särdeles interessanta och wackra slutet af Minnesteckningen, samt sända ett nyss ankommet korrektur.

Ymkligt, med Thorilds Sonhustru! Hvad skall man göra! Jag har nyss förehaft så mycket i denna väg, att jag ej vet någon råd. Få se, om jag kan utfundera något till nästa post.

Gud låte Din helsa snart bli återställd!

Helsning och vänskap
Beskow.

Ups. d. 6 Maj 1852.

Bäste Broder!

Här återkommer sista Korrekturet. Väl, att Du är nöjd med min afslutning. Jag har sedermera ökat min kunskap om Bellman med inhämtandet af en och annan interessant notis: måhända kan af dem något meddelas på ett par sidors Tillägg (liksom efter Rudbeck). Några dylika notiser har nyss vännen Rydqvist skickat mig. Skada, att jag ej erhöll dem förr, — så att jag hade kunnat införa dem i sjelfva bilden! — Tacka honom, emellertid, å mina vägnar hjertligen, i fall Du råkar honom före ankomsten af min egen tacksägelse. Jag hade velat skrifva den nu genast, men är så matt, att jag nödgas uppskjuta den till nästa postdag — i hopp om återvändande krafter.[1] Ännu fortfar jag, att vara halfsjuk. Måtte detta tillstånd snart upphöra! Hårdt, att, sedan man uthärdat hela vintern, bli krank just vid dess slut — ja, vid sommarns inbrott!

Din
Atterbom.

[1] Atterboms brev till Rydqvist (13 maj 1852) med tack för Bellmaniana i Sv. Akademiens arkiv.

Laura helsas.

Var god och låt Din betjent öfverbringa medföljande biljett till Fru Lundstedt! Min hustru fruktar, att ett bref, som hon skrifvit till denna sin vän, om ångbåts-biljetter m. m., ej framkommit.

Stockholm d. 7 Maj 1852.

S. T.

Härhos återsändes Fru Thorilds bref. Jag tänker, att resan till Söderköping wäl kan åstadkommas med 50 R. B:ko, i synnerhet om din wän Lagberg sedan tager sig af patienten. Något allmänt sammanskott blir svårt att sammanbringa, sedan Du redan haft godheten ombesörja ett dylikt, oberäknadt den insamling för samma ändamål, som förordades i ett härwarande dagblad och inbragte ett par hundrade Riksdaler. Jag har derför widtalt mina bröder, hwilka väl äfven, liksom jag, äro oaflåtligen belamrade med framställningar af denna art, men som jag dock i nödens stund wågat anlita. Wi hafva öfverenskommit att sammanskjuta ifrågavarande 50 R. B:ko. Jag hade ämnat sända dem med posten i

dag; men då de ej skola anwändas i Upsala, och då du snart sjelf kommer hit, hemställer jag, huruvida Du skulle finna lämpligare, att jag behöll dem för din räkning, då Du kunde lemna dem här till Fru Th., eller sända dem till Lagberg, eller med ett ord använda dem på bästa sätt. Du nämner i ett föregående bref, att Du tänker inträffa här i medlet af Maj, då äfven Hagberg kommer att taga inträde. (Förslagsvis antager jag dagen till den 17:de Maj). Det vore dubbelt angenämt att då få se Dig. — Emedlertid ligga pengarne här för din räkning, men om Du skrifver till Fru Th. ber jag blott att du ej angifver mig som skaffare. Behöfvande, som erhålla något af okända gifvare, tillskrifva det altid närmare Försynen, hvilket skänker dubbel hugsvalelse. Du kan ju säga, att det lemnats af menniskowänner, som vilja wara okända, så är det rena sanningen.

Laura helsar. Måtte din helsa snart wara fullkomligt återställd!

Din

Beskow.

Upsala d. 9 Maj 1852.

Käraste Broder!

Du är Dig alltid lik; ditt ädla hjerta påräknar man aldrig förgäfves. Tack, outsäglig tack på den arma Enkans vägnar! Guds välsignelse belöne både Dig och Dina Bröder! ! !

Till Lagberg har jag skrifvit — och hoppas god utgång. Det ohjelpliga lär väl ändå vara, att Titulus Gotthard är en krympling till både kropp och själ.

Till Stockholm kommer jag, vill Gud, antingen dagen före eller dagen efter Christi Himmelsfärdsdag; för att derifrån afgå med ett Jönköpings-fartyg den 25.

Väl vore, om correcturer på Bellmans-Minnet nu kunde komma både nästa Onsdag och nästa Lördag; ty nu står tryckning-arbetet på »Siare och Skalder» här alldeles stilla, af brist på manuskript.

Efter att i en hel vecka dagligen varit på väg att rentaf insjukna, i blandning af bröstfeber och gastrisk feber, blef jag ändtligen i går kry igen, och är nu åter rask, — fastän mycket hostande. Mellertid har jag på alla dessa dagar ingenting mäktat uträtta, utom att nödtorfteligen tråka igenom en skock Correcturer; icke orkat

tänka en mening, icke skrifva en rad! — Dock — »vägen går framåt; den går ej tillbaka». —

Hjertl. helsn:r till Dig och Din Laura!

från Eder
trofaste gamle
Atterbom.

Stockholm d. 11 Maj 1852.

Hederswän!

Tack för brefvet. Jag ser deraf att vi ej få se dig här till Hagbergs inträde, som är utsatt till Tisdagen den 18:de dennes. Då du tänker resa den 19, kunde Du så gerna komma den 18:de och ifrån Ångbåten (efter några timmars hvila) gå opp i Akademien, kl. 6, — så vida det ej vore för tröttsamt.

Gud ware lof att Din helsa dock är förbättrad.

Brefvet till Fru Lundstedt aflemnades genast.

Innelyckt ett nytt korrektur. —

Laura helsar.

Din
Beskow.

Stockholm d. 14 Maj 1852.

MKB.

Jag är ledsen att ej kunna sända nytt korrektur i dag, men sättaren har sjuknat. Han hoppas dock kunna lemna 2 korrektur nästa wecka, hvilka Du kan genomse här, hvarefter knapt något mer torde återstå.

Se här en liten ny uppgift till Bellmans Minne, som kanske kunde inflätas någonstädes, i nödfall uti en not. Bellman har skrifvit ett litet poëm öfver Mozart's död, med musik af Kraus. Jag har funnit uppgiften i Kraus' Biografi, af Silfverstolpe (S. F.), p. 149.[1]

Ändtligen har Ångbåtsfarten börjat. Jag har derför tillsagt boktryckaren att sända Rudbecks Minne med första lägenhet, och han har lofvat att skicka exemplaren med Linné, som går i dag. Bättre sent, än aldrig! Jag är högst ledsen åt dröjsmålet, men kanske hinner Du dock fördela exemplaren före Din afresa.

Ledsamt, att vi ej få nöjet se dig här, till Hagbergs inträde! —

Laura helsar! — Hvar har Du tagit rum här? —

Din

Beskow

Hastel.

[1] F. S. Silverstolpes *Biographie af Kraus, med bilagor af femtio bref ifrån honom* utkom Stockholm 1833.

Ups. d. 16 Maj 1852.

Käraste Broder!

Tack för brefvet och för Rudbecks-exemplaren! Hade jag erhållit de sednare häftade, så hade detta visserligen varit en stor fördel, — särdeles under dessa sista dagars brådska och virrvarr. Några ex. torde jag dock hinna få med mig, för vänner i Östergötland, Danmark o. s. v.

Jag ser mig nu ej i stånd, att hinna ankomma till Stockholm förr, än nästa Lördag, d. 22. Hvar jag kommer att bo, vet jag ännu icke. Fru Lektorskan Lundstedt har i commission att skaffa oss rum — om möjligt, der vi bodde sist (i Geijerska huset, samma gård som Enberg).

Väl vore, om åtminstone ett korrektur kunde anlända till Onsdagen; ty nu står arbetet med »Siare och Skalder» stilla, af brist på manuskript. — Efter Bellman kommer der en afdelning att följa, som jag kallat »Bellmans Fränder» (Hallman, Kexél, Wallenberg, Rudbeck, Lannerstjerna, Schröderheim, Envallsson). Jag har just i dag slutat Wallenbergs bild. Gerna ville jag sluta denna afdelning före min afresa, för att slippa att släpa med mig en hop dithörande luntor; men dermed ser mörkt ut. — Derefter skall Leopold följa, föregången af ett tillägg om Kellgren.

Tack slutl. för notisen om Bellman och Kraus! Men det har fallit ur Ditt minne, att den redan befinner sig anbragt och tryckt i min skildring af Bellmans sista dagar, der det, bland andra underrättelser om hans närmaste vänners tillstånd, också heter: »*Kraus* hvilade redan i jorden på Brunnsvikens strand, sedan han ännu under sin sista aftyning hade öfver Mozarts död componerat en sång, hvartill Bellman på hans begäran skrifvit orden.»

Hjertinnerl. helsn:r till Dig o. Laura!

Din

Atterbom.

Stockholm d. 18 Maj 1852.

Käraste Broder!

Jag är mer än ledsen att äfven i dag ej kunna sända något korrektur, men Sättaren är fortfarande sjuk och någon annan icke för ögonblicket att tillgå.

I sednaste korrektur hafwa 2:ne ord fästat Kamraternas uppmärksamhet, nemligen Dansgängen och Lynnsyra. Det första är förmodl. ett Landskaps-ord, liktydigt med Dansgillen, eller något dylikt. Om det andras betydelse

tvistades. Enär ord, som förekomma i Handlingarne, äfven anses böra ingå uti Ordboken, hystes någon betänklighet vid dessa. Skulle de icke kunna utbytas emot ett par andra? —

Arbeta ej för mycket! Tänk på Din helsa framför allt! —

Vänskapsfullt
Beskow.

Hasteligen

Ups. d. 20 Maj 52.

Bäste Broder!

Förlåt, om jag besvärar med den bön, att Din betjent finge gå till Bruncronas med inneliggande bref! Saken är näml. den, att brefven, understundom, pläga på vanlig postväg komma till Bruncronas långt sednare, än till andra menniskor i Stockholm (jag har hört orsaken, men minns den ej). — Våra flickor äro redan i Sthm; i öfvermorgon komma vi sjelfva.

Dansgängen, Slåttergängen o. s. v. äro åtminst. i min hembygd allmänna uttryck. Jag tog det till variation af dansgillen, s. jag haft förut. Lynnsyra har jag förut nyttjat i min philosophiska bok, och tycker mig ha sett äfven hos andra. Lynnets syra d. ä. själsförsurning,

djup, alltgenomgripande, fixerad surmulenhet. Jag har ej det manuskript-blad till hands, der detta ord förekommer, och kan ej heller erinra mig contexten, hvari detta uttryck står; har derföre, helst i den brådska hvari jag nu befinner mig med inpacknings- och tusenfaldigt annat resebestyr, svårt att utfundera något annat, — i fall detta måste af Akademien bannlysas. Surmulenhet har jag haft på flera ställen förut. — Måhända hittar Brodern Rydqvist, som är ganska fyndig, på något, som säger hvad jag med lynnsyra velat säga, och som ej är alltför banalt eller tritum.

Hjertl. helsn:ar! Vi råkas nu snart!

Din
Atterbom.

Hårstorp d. 30 Maj 1852.
(Pingstdagen).

Bäste Broder!

Jag erhöll på morgonstunden Ditt bref[1] med Korrektur, — men hinner ej återsända detta sednare i dag, emedan det då skulle inlemnas på posten redan vid middagstiden. Det skall dock komma med öfvermorgon-dagens post.

[1] Detta brev synes ha förkommit.

I stället, skickar jag nu genast:

1) Mitt votum till ledamot efter Wingård. Äfven jag röstar på Reuterdahl; i följd af de skäl, som vid min sista samvaro med Dig och Rydqvist anfördes.[1] Betraktad såsom vitter Mäcenat, är han dertill visserligen förtjent. Såsom vitter Författare deremot synes mig Palmblad ojemförligt öfvergå alla dem, som hädanefter kunna komma i fråga.

2) Ett spörsmål, på hvilket jag gerna önskade (i fall Din tid så tilläte) erhålla svar med omgående post. Jag glömde vid vårt sista möte, att fråga Dig, *huru långt* min fribrefs-rättighet såsom ledamot af Sv. Akademien sträcker sig. Är den inskränkt till endast de litterära skrifter och acta, som jag skickar till Sv. Akademien? Eller gäller den i allmänhet för de litterära manuskripter och korrekturer, som jag med posten afsänder? (T. ex., under denna sommar, dels till Upsala för »Siare och Skalder», dels till Örebro för »Hedborns Skrifter», som — af mig utgifna — der skola tryckas på Lindhs förlag). — Bäst vore, om jag kunde få en afskrift af sjelfva privilegii-orden. Det skulle eljest

[1] H. Reuterdahl invaldes den 14 juni 1852 i Sv. Akademien.

kunna hända, att härvarande Postmästare, som lär i vissa fall vara en besynnerlig herre, vill krångla; och det är tvifvelsutan bättre, att sjelf veta mina rättigheter, än att behöfva utfråga dem af honom.

Hjertlig tack för sist! — Gynnad af helsa och väderlek, anlände jag lyckligen hit sistl. Onsdag ungefär kl. 1/2 11 f. m. Här är gudomligen skönt: kring den blåglänsande strömmen ung grönska på fält och lunder, träden i blomstring, fågelsång och gökrop, gullvifvor och narcisser — korteligen: »Pingst, hänryckningens helg».

Hedborns poetiska qvarlåtenskap skall komma att intaga, och alltid behålla, ett utmärkt rum i vår vitterhet. Jag redigerar den med en egen blandning af glada och vemodiga känslor. Han var, af alla mina vittra ungdomsvänner, den äldste. Vår bekantskap började redan om hösten 1799, då jag, på mitt tionde år, nyss var intagen i Linköpings Skola. Han kände mina tidigt aflidna föräldrar, vistades mycket i min födelseort, först i deras, sedan i min gamle Morfader Prosten Kernells hus o. s. v.

Med varma helsningar så till Laura, som Dig sjelf,

Din gamle
Atterbom.

P. S. Var god och låt å mina vägnar anmäla hos Post- och Inrikes-Tidningens Redaktör, att jag nu åter befinnes i Motala och Hårstorp, och derföre önskar att direkt (eller utan omväg åt Upsala) erhålla mitt ex. hit. — Har Du tillfälle att låta samma påminnelse ske hos Hazelius (för Svenska Tidningen), så gör Du mig dermed en stor vän-tjenst.

Stockholm d. 3 Juni 1852.

Käraste Broder!

Det gläder mig att Din resa gått lyckligt och att Du trifves väl, som wanligt, på Ditt sköna landställe.

Frågorna i ditt bref skall jag punktvis besvara:

1:o Den Akademiens ledamöter meddelade Fribrefs-Rätt inskränker sig till bref och skrifter rörande Akademiens ärenden, hvilka till Akademien insändas.

2:o Till Redaktionerna af Post- och Inrikes Tidningar samt Svenska Tidningen har jag skriftligen framfört Din anhållan, att få tidningarne sända till Din nuvarande adress.

Jag hinner ej mer än framföra Lauras helsningar och tecknar

tillgifnast
Beskow.

Hårstorp d. 7 Juni 1852.

Käraste Broder!

Här återkommer nu äfven sednaste Korrekturet. Jag ser, att vi nu snart få låta ändan kröna verket.

I dessa dagar har jag läst Fryxells nyaste Carl XI:tes-del — Reduktions-taflan: en hisklig bok, som gjort mig psychiskt sjuk, och hardt nära physiskt.[1] Hvilket förråd på ämnen till de bedröfligaste betraktelser öfver Sveriges öde, — och, då (såsom Goethe säger) »des Menschen Charakter ist sein Schicksal», öfver svenska nationalkarakterens skuggsidor — dock, punkt: jag kunde lätt råka in i ett ändlöst infandum renovare dolorem. Jag vill blicka härifrån ut i den glans af olympisk sommardröm, som nu åter på några veckor gästar i detta arma land, — dömdt till

[1] A. Fryxells *Berättelser ur svenska historien. D. 17, Karl den elftes historia. H. 3, Reduktions-verken* hade utkommit Stockholm 1852.

förstörelse genom en nästan oafbruten täflan i fåkunnighet mellan dess folk och dess konungar.

Laura helsas hjertl., från

Din

Atterbom.

Stockholm d. 8 Juni 1852.

MHB.

Närlagde Cirkulär torde nogsamt utwisa den rättighet Akademiens ledamöter äga, att begagna Fribrefsrätt för sändningar till Akademien, hwilka angå Hennes ärenden.

Sedan Du begagnat Cirkuläret, torde jag återfå detsamma, emedan det tillhör Akademiens arkiv.

Vänskapsfullt

Beskow.

Hårstorp d. 12 Jun. 52.

B. Br.

Här återsänder jag det i dag på morgonen erhållna sista Correcturet. Kanske torde Brodern Rydqvist åtaga sig, att på mina vägnar genomse det härmed färdigtryckta Minnet, för att efterspana och anmärka de möjliga tryckfelen. Gerna skulle jag eljest göra det sjelf: men dermed drager än längre ut på tiden. — Jag ämnade

först skicka med ett à två blad Tillägg (särdeles af de underrättelser jag — tyvärr först i ellofte timman — erhöll från Rydqvist); men det är kanske bäst, att spara dem åt »Siare o. Skalder». Det enda Tillägg, som jag nu skickar (och som är mitt eget), torde dock vara väsendtligt nog, att böra nu genast medfölja. Gör dermed, som Du tycker; och afgör, om, i sådant fall, det ej ser vackrast ut, att det trycks på ett särskildt blad näst efter sid. 296. Emedan jag ej har något exemplar af de tryckta arken, så kan jag ej sjelf sätta ut den sida, till hvilken detta tillägg hör. Det hör dit, der de egentliga betraktelserna öfver Bellmans musikaliska lån sluta, der det talas om Panard, Collé, Envallsson, Béranger o. Burns, — näst före det stycke, som börjar med orden: »Att Bellman äfven var Tonkonstnär, har — förunderligen länge — blifvit nekadt» m. m.[1]

Tillika återskickar jag tacksamt Circulairet till Post-Förvaltarne. Jag behöfver nu ej förevisa det.

Helsn. till Laura o. alla Vänner!

Din

Atterbom.

---

[1] Detta tillägg blev icke infört i Atterboms minne öfver Bellman i Sv. Akademiens handl. D. 25; det läses troligen i stället i *Svenska siare och skalder*. D. VI:1, s. 59.

Stockholm den 21 Juni 1852.

Käraste Broder!

Tack för brefvet och för »sista smörjelsen». Rydquist har lofwat genomgå Minnet och hålla »tryckfelsjagt», som jag dock hoppas icke skall blifva alltför gifvande.

Han ber mig sända hosföljande fortsättning af det stora Språkverket. Dess läsning kan werka kylande efter den uppskakande Reduktionstaflan. Jag medtager Fryxells XVII:de del på landet, dit jag nu begifver mig öfwer Midsommar, till slägt och vänner. Efter 14 dagar kommer jag tillbaka, för att åter krypa in i Ordboksoket, som är lika tryckande sommar och vinter.

Jag vill minnas, att Du i Din skildring omnämt den Grafvård, som Akademien egnat åt Bellman. Då jag ej har de tryckta arken tillhands och står med ena foten på Ångbåten, hinner jag ej skaffa mig visshet. Skulle denna gärd ej wara nämd, så kunde väl något derom tilläggas.

Laura helsar. Lef väl och haf i vänligt minne Din

tillgifnaste
Beskow.

Hårstorp d. 24 Aug. 1852.

Älskade Broder!

Alltför länge — oförsvarligt länge — har jag kommit att uppskjuta besvarandet af Din sednast mig tillhandakomna skrifvelse, som var beledsagad af en ny del af vännen Rydqvists lärorika arbete. Dels en lustfärd på två och en half vecka till min egentliga födelsebygd, dels huset fullt under en följande vecka (och deröfver) af gäster, dels ett återupptaget ifrigt arbetande på manuskript till den afdelning af »Siare och Skalder», som i höst skall utkomma, har gjort att vecka efter vecka rullat af och mitt tillämnade svar förhalats från postdag till postdag. Nu har jag ändtligen gripit mig an; och ett mäktigt compelle har varit nödvändigheten att — i bilagda breflapp — anropa Svenska Akademiens Finans-Minister[1] om bistånd till mina klena finansers upphjelpande. Emedan jag icke vet, om han nu är i Stockholm eller på Dalarön, vågar jag be Dig om den godhet, att låta mitt bref komma honom tillhanda. Jag har der anhållit, 1) att det Pensions-qvartal, som jag plägar bekomma i första dagarne af September, måtte skickas hit, och 2) att jag måtte, om så utan

[1] Sv. Akademiens ombudsman var Enberg.

olägenhet låter sig göra, medelst en anticipation å det följande qvartalet erhålla 150 Rdr B:ko i st. för 100. Jag har nämligen, då jag skall uppbryta härifrån, många och dryga utgifter att liqvidera, dels för mitt idylliska landtlif, dels för min återvändande sjöresa till Stockholm och Upsala.

Det blir i alla fall för mig, i financiellt afseende, en benig höst och vinter. Ett plus i årlig inkomst af ett par hundrade riksdaler vore nog, att hjelpa mig ur denna förlägenhet. Men — — —

Hur förhåller det sig med den nya delen af Svenska Akademiens Handlingar? Jag har ej ännu sett den i Tidningarna annoncerad såsom utkommen. Var ej meningen, att den skulle vara färdig med mitt Bellmans-Minne? eller har, sedermera, något nytt der blifvit tilllagdt?

Helsa och tacka Brodern Rydqvist på det hjertligaste![1] Måtte jag tillbaka kunna göra honom och andra vänner något nöje med den nya delen af »Siare o. Skalder»! Afdelningen »Bellmans Fränder» hade kunnat göras mycket grundligare, om jag ej här vore skild både från mitt

[1] Rydqvists gåva var ett samma år utkommet band av *Svenska språkets lagar.*

eget lilla bibliothek och Universitetets. Ehuru jag släpade en hel kappsäck böcker med mig, saknar jag oupphörligt än en bok, än en annan. Slutbehandlingen af Leopold o. Gustaf III måste jag rakt uppskjuta, till min hemkomst och en sednare afdelning. —

Svenska Akademien har nu åter lidit en sorglig förlust, genom Valerii frånfälle.[1] Det återstår, på äldre dagar, ej annat, än ideliga skilsmessor från närmare och fjermare vänner. Kanske väntar mig innan kort en särdeles smärtlig: från min ende i Upsala qvarlefvande ungdomsvän — från Palmblad!!! Jag har nyss förfrågat mig om hans tillstånd, hos hans maka — och afvaktar med stor oro, jag kan väl säga ångest, hennes svar.

Sommaren framstörtar nu mot sitt slut. »Das Jahr klingt ab — der Wind geht über die Stoppeln und findet nichts mehr zu bewegen»*). Men skön har han i år varit — makalöst skön — hesperiskt skön! Att i en tjusande natur-omgifning, med någorlunda helsa, hafva fått njuta en sådan sommar, — det är något, som man alltid bör minnas med tacksamhet.

---

*) Ottilia, i Goethes Wahlverwandtschaften.

[1] Valerius dog den 4 augusti 1852.

Otal. helsningar till Dig och Din Laura, från oss alla, men först och sist från Din

evigt tillgifne
Atterbom.

Wendelsö d. 30 Aug. 1852.

Älskade Broder!

Äfwen jag wistas på landet, under den sällsynt sköna sommaren, och har derför sednare än som wederbordt mottagit Din wänskapliga skrifwelse. Enberg har wistats vid baden i Uddevalla och har derefter rest till Hörningsholm (Gr. Bondes egendom), hvarifrån han återförväntas efter en wecka. Så snart han kommer till staden, skall han få brefvet och jag twiflar ej att han i allt söker efterkomma Din billiga önskan.

Utsigterna för wännen Palmblads wederfående lära vara tyvärr! mörka, efter hwad jag hörde vid mitt sednaste besök i staden. Hans bortgång blefve en stor förlust ej blott för den enskilta wänskapen, men för litteraturen. Det blir tomt och öde, med hwar dag, för oss, som höra till »Gubbarnes» led.

Den nya delens utgifvande har blifvit fördröjdt deraf, att då nu ett halft århundrade af

Handlingarne afslutas, skulle det ske med ett General-Register. För att få delen fullbordad till och med 1850, måste äfven Malmströms tal och mitt minne öfver Rosen intagas. Detta har nu skett och Registret är snart färdigtryckt.

Hwar skola vi finna en efterträdare åt Valerius? Akademien blir snart lika fattig på ledamots-ämnen, som på pengar. Enberg spår ett icke obetydligt deficit detta år. Ordboks-arbetet slukar det mesta. Det gör mig innerligen ondt att ej kunna bereda Dig någon tillökning och andra (t. e. Böttiger) en skärf, men hvar taga manna i öknen? —

Laura helsar gm Din

tillgifnaste
Beskow

Hasteligen

Hårstorp d. 7 Sept. 1852.

Bäste Broder!

Slaget har fallit: den siste qvarlefvande af mina egentliga ungdoms-vänner bland Sveriges litteratörer, den gamle trofaste vapenbrodern,

Palmblad, är bortgången.[1] — Välan! jag måste vänja mig dervid; och vid hvad måste ej, och kan, den arma menniskan vänja sig! Huru det går an, att uthärda lifvet i Upsala utan honom, — i (nära nog) total stumhet och meddelningsbrist, — blir således den erfarenhetskunskap, som jag nu nödgas förvärfva.

Emellertid blandar sig, med allahanda smärtliga föreställningar i anledning af detta dödsfall, äfven den, att Svenska Akademien icke hann göra honom till sin ledamot. Då man besinnar hans ofantliga förtjenster, icke blott såsom Litteratör och Lärd, utan äfven enkom såsom Vitter och Stilist; då man besinnar, huru ojemförligt upphöjd i Snille, i Kunskap, i framställande Språktalent han står öfver en hel skara af dem, som varit upptagna i de Adertons antal: så undgår man väl icke gerna att finna, att ett sådant upptagande hade varit en billig aktningsgärd på hans verksamma och mödosamma lefnads afton, en skyldig handling af den strängaste rättvisa. Jag respekterar de skäl, som anfördes mot hans inväljande under de år, då han utgaf »Tiden»; ehuruväl jag, för min del, icke kunnat förmärka, att Tidnings-skojarne och deras anhang derföre i någon mån mindre ansett Sv.

[1] Palmblad avled den 2 september 1852.

Akademien för ett conservatift Tory-näste, än förut; och ehuruväl det från det hållet befarade skränet lätteligen hade kunnat motvägas genom att tillika invälja t. ex. Thomander; som, betraktad såsom snille, visserligen ingalunda är dertill oförtjent. Men det må vara. Dock sedan! eller då redan månader förflutit efter »Tidens» upphörande![1] — Jag vill ock tro, att nu ändtligen, vid återbesättandet af Valerii plats, Palmblad skulle på allvar hafva kommit i åtanka. Men det försummade står nu ej att afhjelpa — och inför efterverlden får Akademien, för denna försummelse, uppgöra sin förklaring bäst hon kan; det skedda kan ej förvandlas till oskedt.

Ännu återstår dock en rättvisa ejusdem generis, som kan göras. Enligt min öfvertygelse, borde Akademiens val i nuvarande ögonblick, eller till Valerii efterträdare, icke kunna falla på någon annan, än den likaledes i sitt slag högtförtjente, likaledes bedagade, redan sjuklige och kanske innan kort också döende man, som djupt har ingripit i hela vår vitterhets utbildnings gång, ja gjort epoch i densamma genom sin upptäckt af våra gamla Folkvisors (före honom) terra incognita; som dik-

[1] Tidningen Tiden utgavs av Palmblad 1/9 1847 — 31/12 1851.

tat »Djupt i hafvet på demantehällen», Skades Klagan, jemte mången annan oförgätlig visa; som sjelf är den gamla Folkvisans kanske sista incarnation; som försvenskat Sämunds-Eddan genom en öfversättning, hvilken ännu af ingen dansk eller tysk blifvit uppnådd i poetisk återgifning af Edda-sångernas anda och tonart; som äfven utomlands blifvit fördelaktigt känd genom den sammanställning af svenska folksagor och historiska qväden, hvaraf en tysk öfversättning erhållit Tiecks lofordande företal[1] —: kort sagdt, Arvid Afzelius i Enköping. Jag vet sannerligen icke, hvad emot honom skulle kunna förebringas, — utom det, att mången finner hans personlighet fjäskig och ej särdeles imponerande, äfvensom det glunkas, att han en och annan gång i sin enskilda lefnad ej har varit nog på sin vakt mot vissa (åtminstone för en prest) alltför »fria fantasier». Men då han föröfrigt är en den barnsligast godhjertade och fromma varelse som på jorden kan finnas, så torde det anmärkta ej böra med ytterlig stränghet bedömmas af ett Samfund, bland hvars medlemmar en

[1] Här åsyftas *Volkssagen und Volkslieder aus Schwedens älterer und neuerer Zeit. Von Arv. Aug. Afzelius. Aus dem Schwedischen übersetzt von F. H. Ungewitter. Mit Vorwort von Ludwig Tieck.* Th. 1—3. Leipzig 1842.

Agardh figurerar; — för att ej tala om åtskilliga hädangångna ledamöter, emedan »de mortuis non nisi bene».

Af Hedborn utkommer, efter några månader, på Lindhs förlag, en (af mig redigerad) ganska vacker dikt-samling. Äfven han kom aldrig att tillhöra Akademien. Biskop Hedrén och Konungen föllo icke ens på den tankan, att med den lumpna Doktors-titeln visa någon höflighet mot en man, som författat flera af Svenska Kyrkans skönaste Psalmer. Så går det till i verlden! — Mellertid, hvad Akademien beträffar, så är det visst i sin ordning, att uppmuntra de unga, att framsöka och utmärka de »friska viljorna»; men det är också i sin ordning, att, åtminstone en och annan gång, låta de stackars »gubbarne» få röna något erkännande.

Men post-timman är förhanden och jag måste sluta. Hvad Afzelius angår, så vill jag blott tillägga: jag kan icke inverka på någon annans beslut; men jag kommer icke att rösta på någon annan.

Äfven i dag hinner jag icke skrifva särskildt till vännen Rydqvist. Du gör mig ett stort nöje, om Du meddelar äfven honom mina nu yttrade tankar, jemte mången hjertlig helsning.

Den 23 dennes ämnar jag bryta upp här-

ifrån — och, efter ett par dagars vistande på Hösterum (i grannskapet af Söderköping) hos Majoren Carl Ekenstam, anlända den 27 till Stockholm. — Mycken tack för sista brefvet! Det fägnar mig, att Handlingarnas nya del snart löper af stapeln.

— Ännu fortfar den vackra Naturen, att leka sommar och utbreda leende taflor. För mig har likväl nu ett bårtäcke bredt sig öfver alltsammans. I trädgångarne börjar ock redan, här och der, förnimmas en lukt af förgängelse.

Tusende helsningar till Laura!

Tillgifnast
Atterbom.

P. S. Hade Akademien ej ock med någon lämplig utmärkelse bort ihågkomma den snillrike och själfulle *Lindblad*, Skald och Tonkonstnär i en person, den förste (och ännu störste) af infödda Svenska Komponister, och fader för en konstskola, ur hvilken *Wennerberg* framgått såsom lärjunge???[1]

---

[1] A. F. Lindblad erhöll på högtidsdagen 1852 Akademiens stora medalj i guld.

Wendelsö d. 12 Sept. 1852.

Käraste Broder!

Ja, wisst borde Palmblad warit en af de wåra och jag hade äfven allt hopp att han skolat rista minnesrunan öfver Valerius, då han oförmodadt följde honom så snart i grafwen! Som Du vet, war han också flera gånger förut i fråga och ansågs af alla bland oss stå i wittra förtjenster framom de fleste. Sjelfwa tidningsskrifveriet war wäl ej egentliga hindret, ehuru ogerna Akademien med sig förenar tidningsskrifware (hvarförutan Askelöf och Wallmark wäl längesedan warit ledamöter). Hufvudorsaken war wäl, att Akademien, om hon skall äga något slags tillvaro och icke bestå endast af namn i Kalendern och titlar på brefadresser, måste ha några arbetande ledamöter i hufwudstaden, dels för Ordboken, dels för deltagande i högtidsdagarne och de löpande göromålen. Oaktadt de sednare walen skett för att uppfylla dessa fordringar, utgöra de härvarande ännu blott 5, då likväl 7 är det minsta antal, som fordras, att göra Akademien domför. Huru swårt är det ej, att förmå ett par frånvarande ledamöter att resa in till högtidsdagen, hwilket, sanningen att säga, också är för dem en stor uppoffring och, med

swag helsa, vid framskriden ålder, i den svåraste årstid, kan kosta lifvet. Ehuru Hagberg sednast tog sitt inträde under sommaren, kunde man dock med möda sammanbringa 7 ledamöter. Hvad skall man under sådana förhållanden göra? Anmäla hos Konungen och inför Allmänheten, att Akademien ej kan hålla några offentliga sammankomster, af brist på ledamöter, eller wälja sådana, som med någon sannolikhet kunna komma att deltaga i hennes göromål? I sednare hänseendet förekom, att wår hädangångne wän skulle troligen aldrig personligen infunnit sig och hvad deltagandet i öfriga arbeten angick, hade de af kamraterna, som äro medlemmar af Witterhets-Akademien sig bekant, att Sekreteraren der ännu, efter 10 eller 15 års förlopp, icke lyckats erhålla hans inträdestal till införande i Handlingarne. Detta war egentliga skälet till uppskofvet med hans inväljande, men jag tror i alla fall, att de fleste nu förenat sig om hans inkallande, om också för att endast få hans namn inskrifvet i wåra tideböcker.

Hedborn war en af de första som jag föreslog, sedan jag blef Sekreterare, och äfvenså Afzelius. Ingen har underkänt deras vittra förtjenster. Betänkligheterna hemtades från annat håll, till en del af det slag, som nu är nämndt.

Det fägnar mig, att vi uti dessa hänseenden tänkt lika, äfvensom rörande någon utmärkelse åt Lindblad, hvarpå jag redan warit beredd och hvarom vi få tala då Du kommer till Stockholm.

Nu hinner jag ej mer än tillägga Lauras hjertliga helsningar.

Vänskapsfullt
Beskow

Hasteligen

Ditt bref har jag, enligt föreskrift, meddelat Rydquist.

Stockholm d. 8 Okt. 1852.

Hedersvän!

Dagen efter Ditt besök, erhöll jag en släng af flussfeber, som hindrade mig att uppsöka Dig och ännu ej lemnat mig. Jag tecknar derför endast dessa rader för att underrätta, att samtidigt med detta bref komma med Ångbåten Upsala de särskilta aftrycken af Ditt minne öfwer Bellman, som Du torde låta afhemta. Skriften har, som jag wäntade, blifvit med största interesse och bifall af Allmänheten mottagen.

Mera en annan gång från Din

tillgifne
Beskow.

Ups. d. 17 Okt. 1852.

Bäste Broder!

Tack för sista sammanvaron, och för sista sändningen! äfvensom för den allrasista, genom Schröder! Dessa vackra och rörande verser hade jag nyss förut läst i Svenska Tidningen, och genast trott mig kunna gissa deras författare.[1]

Var god och låt Din betjent bära inneliggande breflapp till Enberg. — Alltifrån min hitkomst har jag varit jagad par force af förläggare, sättare och tryckargossar, att afsluta en ny del af »Siare och Skalder», hvars tryckning, fastän långsamt, fortgått under sommarn. Nu är den ändtligen färdigtryckt; — och nu måste jag börja ett för Svenska Tidningen utlofvadt arbete, en uppsats öfver vännen Palmblad. Sorgligt! men det är ett skyldigt officium pietatis et amicitiæ. —

Den mörka och hårda årstiden börjar nu inbryta med all sin makt. Mitt bröst känner det redan. Derjemte är mig Upsala mer, än någon-

[1] Beskow hade i brev till J. H. Schröder (15 okt. 1852; U. U. B.) bett denne utdela ett antal exemplar av Beskows dikt över prins Gustav. Detta poem, *Den fjortonde oktober 1852*, lästes samma dag, prinsens begravningsdag, i Post- och Inrikes Tidningar, ej, som Atterbom uppgiver, i Svenska Tidningen.

sin, tomt och vedervärdigt. In summa: hvad jag saknar sommarn och Hårstorp, är outsägligt. Men man bör vara tacksam för hvad man ägt.

Hjertl. helsningar till Dig och Laura, från oss alla, och närmast från Din

gamle
Atterbom.

Finnen Topelii verser äro utmärkt vackra. Äfvenså ett par af de Norrska.[1]

Upsala d. 31 Okt. 1852.

Käraste Broder!

Härmed återsändes den första packan af detta års täflingsskrifter. Det var en klen skörd! Måtte någon mera hoppgifvande följa!

Redan sistl. Måndag (eller d. 25 dennes) afskickade jag med ångfartyget Uplands styrman ett till Dig adresseradt paket, innehållande åtskilliga till vänner i Stockholm ämnade exemplar*); i afseende på hvilka jag bad Dig om för-

*) Af det nyaste häftet »Siare o. Skalder».

[1] Atterbom avser Topelii dikt över prins Gustav, införd i Post- och Inrikes Tidningar den 13 oktober 1852. I samma tidning och i Svenska Tidningen lästes även under förra hälften av oktober sorgekväden över prinsen av A. Munch, J. S. Welhaven och J. Moe.

nyande af Din fordna godhet, att låta Din vaktmästare eller kammartjenare kringbära dem. Tisdags-morgonen skickade jag, på samma väg, ytterligare ett (till Rydqvist), hvilket dagen förut hade i brådskan råkat qvarglömmas på en stol. Min mening var, att dessa små paqueter skulle genom styrmannens försorg frambäras till Dig i Ditt hus, — på samma sätt som här i Upsala sker med de paketer som ankomma från Stockholm. Men det ser ut, som hade vederbörande — ouppsåtligt eller uppsåtligt — missförstått mig, och förmodligen aflemnat de ifrågavarande paketerna hos Strindbergs å Riddarholmen, der de således ännu qvarligga. Jag slutar till detta deraf, att jag ännu icke har från någon i Stockholm hört ett ord om deras framkomst. Förhåller det sig så, som jag nu gissar (på Upsala-styrmännen kan jag ej få reda, emedan fartygen ej i dessa dagar gå längre uppför Fyris-ån, än till Flötsund); så anhåller jag, att få veta beloppet af Tit. Strindbergs fordran för paketernas qvarliggande under flera dagar hos honom, att jag må kunna ersätta Dig denna kostnad; det vore högst obilligt, att Du skulle få vidkännas den, — då den är en följd af mina tillställningars oklokhet.

Jag hoppas i alla fall åtminstone, att böc-

kerna icke spårlöst försvunnit. Håll vänskapsfullt Din andel till godo!

Din
Atterbom.

Stockholm d. 2 Nov. 1852.

Käraste Broder!

Först i Lördags afton emottog jag från Strindbergs bod underrättelsen, att paketet war ankommet, och Söndags morgonen woro exemplaren utdelta. Du har således icke förr än med denna dagens post kunnat erhålla tidning derom. För egen del skyndar jag att hjertligen tacka för den interessanta gåfwan. Bellmans-Minnet skall jag med största nöje återläsa och längtar efter bekantskapen med efterföljarne. En mängd Akademiska och andra göromål hafva hindrat mig att ännu annorlunda än förstulet lära känna dem. En ständig oro öfwer den olycka som tyckes fortfarande kringsväfva Konungaborgen, lemnar ejheller tillräcklig sinnes-ledighet, att kunna njuta ostörd af något. Man på en gång efterlängtar och fruktar tidningar från de begge sjuklägren, så nära den nyss slutna

dödsbädden. Äfven från Peterburg[!] wäntar man med oro tidningar om Hertigens af Leuchtenberg helsa,[1] äfvensom den unga Prinsessan af Braganza wår Drottnings Systerdotter lärer äga föga hopp om wederfående. — Det är en sorglig tid! Mest af alla är dock wår ädla, i olyckan sublima Drottning att beklaga!

Tusen helsningar från Laura, genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Jag såg ej af Ditt bref, om Tit. Malmström äfwen haft del af täflingskrifterna. Jag förmodar det dock.

Stockholm d. 5 Nov. 1852.

Käraste Broder!

Akademien anser sig böra wara betänkt på återbesättandet af det efter Valerius lediga rum, hellst antalet af de ledamöter, som kunna till tjenstgöring här påräknas, är så inskränkt, att wid sednaste offentliga sammankomst, för Hag-

[1] Konung Oskar och prinsessan Eugenie voro vid denna tidpunkt insjuknade, den förre allvarligt och långvarigt. Hertig Maximilian av Leuchtenberg, drottning Josefinas bror, avled den 1 november 1852.

bergs emottagande, det icke öfverskred 7, eller det minsta hwarmed Akademien är domför, och detta oaktadt den vackra årstiden icke medförde de hinder för förstärkningen utifrån, som vanligen förekomma den 20 December.

Vi hafwa redan så ofta samrådt i detta ämne, både skriftligen och mundtligen, att jag har intet nytt att tillägga, men anser mig dock böra, då saken nu skrider till afgörande, rekapitulera hufvudpunkterna, som äro: att man ej gerna kan inkalla någon, hwars aflägsna wistelse-ort ej låter påräkna honom såsom deltagande i Akad:s göromål och att man således hellst bör hålla sig inom Stockholm eller Upsala, eller i närheten. Enligt hvad Du vet, inträffar också detta förhållande med dem som samtalsvis warit föreslagne, såsom Manderström, Hwasser, Holmström, Josef Wallin och den af Dig särskilt förordade wännen Afzelius. En annan fråga är den, huruvida man denna gång bör stanna vid en Mæcenat eller en lärd. Under diskussion härom har anmärkts, att då Akademien bland sina 17 närvarande medlemmar, räknar 12 som dels äro, dels varit Professorer och Akademiska lärare, men endast ett par Mæcenater, befinnes den sednare klassen nog svagt representerad, jemförelsevis med hvad Stiftaren åsyftat. Att wälja en ande-

lig man till loftalare öfver kärlekens och druf-vans sångare, har äfven synts en och annan betänkligt. Hwad jag kunnat förnimma af dem, hvilkas tankar jag dels mundtligen, dels skriftligen inhemtat, är, att man tyckes anse en förstärkning af Mæcenat-klassen och af Stockholms-afdelningen wara för Akademien, under närvarande förhållanden, nyttigast. För egen del är jag nöjd med hvem Akademien behagar inkalla, men måste naturligtvis, såsom Hennes tjensteman, gerna se om Hon inrättar sina wal på sådant sätt, att Hon ej behöfwer inställa sina sammankomster af brist på erforderligt antal ledamöter. Bäst vore twifvelsutan, om Akademins flertal, såsom af ålder varit brukligt, funnes i hufwudstaden. (Af Franska Akademiens 40 ledamöter äro säkerligen 35 bosatta i Paris). Men under afwaktan deraf, är hvarje närmande dertill önskeligt.

Tag nu saken i öfwerwägande, samråd (om Du så tycker) med kamraterna och låt mig, så fort sig göra låter, få Din valsedel.

Laura helsar tusenfalt genom Din

tillgifnaste
Beskow.

Ups. d. 10 Nov. 1852.

Käraste Broder!

Af de skäl, dem Du framställde i anledning af mitt Hårstorps-bref om Afzelius, och dem Du nu i Din sednaste skrifvelse upprepat, har jag blifvit öfvertygad om nödvändigheten, att för denna gång välja någon i Stockholm bosatt, till ledamot efter Valerius. I sådant fall, kan jag ej ett ögonblick tveka om lämpligheten att välja Baron Manderström; hvars namn ock finnes i min härvid bifogade sedel. Utom hans öfriga qualificationer till en sådan plats, har han äfven den för Akademiens högtidligare sammankomster ganska maktpåliggande, att uppläsa förträffligt. Så väl i afseende härpå, som att bland de andra i Ditt bref uppräknade kandidaterne Afzelius bör först och Wallin sist komma i åtanka, är Böttiger af samma tanka som jag. Den svåra väderleken har gjort, att jag icke kunnat råka Fries och Grubbe; men troligen rösta äfven de på Manderström. — Med Malmström har jag ingen gemenskap. Det skulle ej förvåna mig, om han röstade på Mellin, Bergstedt eller Sohlman.[1] — I all-

[1] Samtliga de här nämnda röstade på L. Manderström, som den 22 november 1852 invaldes i Sv. Akademien.

mänhet betraktad, synes för det närvarande Sv. Akademiens framtid lika mörk, som öfverhufvud Svenska Vitterhetens, ja hela den högre menskliga bildningens. Den dystra tafla af Industrialismens allt-barbariserande inverkningar, som är gifven i den till Akademien insända och (åtminstone till det mesta) rätt väl skrifna afhandlingen N:o 1, har, tyvärr, alltför mycken sanning.[1] Med de hittills föreslagna botemedlen tyckes i allmänhet ej vara bättre bevändt, än med hans eget välmenta förslag till Hemslöjdens upphjelpande.

À propos af välmening: så börjar det se ut, som hade äfven vi begått en välmenande enfaldighet vid vårt val af Exc. Ihre. Den lojhet, för hvilken jag alltid misstänkt den hedersmannen, synes nu fullt bekräftad: då Brinkman, en af de förtjentaste till en värdig akademisk minnesruna, ännu förgäfves väntar den. Besynnerligt! och desto mera hårdt, då han just är ett af de ämnen, efter hvilka de fleste minnestalare skulle

---

[1] Denna bland 1852 års tävlingsskrifter förvarade, icke belönade avhandling besvarade en av Akademien uppställd prisfråga: *Hvilken inflytelse har det industriella lifvets tilltagande utveckling, under de sednast förflutna seklerna, utöfvat på folkets seder och karakter, på samhällsförfattningen, samt på den intellektuella och estetiska bildningen?*

vattnas i munnen: ett af de på samma gång rikaste, vackraste och lättaste.

Min hustru har varit krasslig alltsedan vår hitkomst. På mig inverka vintern och mörkret ganska menligt, — i sammanhang med de sorgemoln, som från Kongl. Slottet hänga tungt öfver fäderneslandet. Allt arbete går derföre, för mig, outsägligen trögt. Jag skulle längesedan ha skickat till Svenska Tidningen en uppsats öfver Palmblad; men den är ännu långt ifrån färdig.

Hjertl. helsas till Dig och Din Laura från oss alla, och först och sist från

Din gamle
Atterbom.

Stockholm den 16 Nov. 1852.

Käraste Broder!

Med många tacksägelser för brefwet, anser jag såsom en samvetspligt, att så skyndsamt som möjligt draga dig ur den willfarelse, att det vore endast »lojhet» som förorsakade Ex. Ihres fördröjda inträde. Det är väl något swårare och sorgligare — annalkande blindhet, för hwars afböjande han, år efter annat, rådfrågat de berömdaste främmande läkare och besökt olika helso-

källor, men förgäfwes. Då han, på mina flitiga påminnelser att taga inträde, hedrar mig med några rader, wittnar den eljest så sköna stilen att pennan understundom liksom gått i skymning. Under sådana förhållanden har man ej gerna sinnesro eller förmåga att sysselsätta sig med läsning eller skrifning. Ehuru det gör mig ondt att oroa honom med påminnelser, anser jag dock min pligt, att plåga honom dermed hvar tredje eller fjerde månad. För några weckor sedan svarade han mig, i anledning af en dylik erinran: »Mina ögon följa alltjemt mörksens wäg!»[1] — Sorgligt! —

Och sorglig är, som Du säger, utsigten för Akademiens hela framtid. Jag har ofta påtänkt, huruvida det vore bättre att låta den representerande delen af denna inrättning upphöra (ty, som Du vet, ville Stiftaren, hvilken blandade något dramatiskt i alla sina skapelser, att Akademien skulle icke blott uppmuntra, men äfven i det yttre representera witterheten med en glans, som skulle ingifva det allmänna aktning för dess idkare). — Indroge man festerna, så

[1] Yttrandet förekommer i brev till Beskow den 1 oktober 1852 (i Sv. Akademiens arkiv). Ihres ögonsjukdom, som eljest är föga skönjbar i hans piktur, motiverade slutligen hans utträde ur Akademien år 1859.

kunde man lefva helt inhyses, som Witterhets-Akademien, och då kunde gerna flertalet af ledamöter finnas i Ystad eller Haparanda. Men dessa offentliga sammankomster hafva stundom lemnat ett outplånligt intryck. Sådant war — för att stanna blott inom deras antal, som jag sjelf bevistat — förhållandet vid Jubel-festen 1836, — vid Ditt inträde, — o. s. v. Det är möjligt, att äfven en kommande tid skänker något likartadt. I allt fall underhålla de offentliga sammankomsterna interesset för witterheten; de utgöra en rent esthetisk njutning, hvaraf hufwudstadens Allmänhet ej har öfwerflöd, och åhörarnes mängd, hvars trängsel stundom hotar med quäfning, ådagalägger nogsamt att interesset icke upphört, oaktadt pressens alla bemödanden att afsvala detsamma. Under sådana förhållanden, då man åtminstone bör försöka att genom lämpliga wal uppehålla Akademiens förmåga att representera, och då det är en möjlighet, att de härvarandes antal förstärkes genom hitflyttande (Du har ju sjelf tänkt ditåt, och äfven Böttiger skulle ej ha något deremot), så bör man wäl bjuda till att upprätthålla Gustafs Stiftelse, sådan Han tänkt sig densamma, under afvaktande af bättre tider. Illa vore derför, om

den som nu sannolikt blir wald*) för att öka den yttre representationen, skulle afsäga sig. Jag har ej wågat känna mig för, som man säger, emedan jag befarade ett afböjande svar, hvilket altid är lättare att ge enskilt, än att lemna afslag på en offentlig, af Skyddsherren sanktionerad kallelse. Det står illa till, när man måste använda halft twång, för att få en inbjudning emottagen, som fordom var så eftersökt!

Akademien skall nu bestämma föremål för det Kongl. priset, hwilket, såsom Du torde erinra Dig, kan utdelas antingen för någon utkommen wärderik skrift, eller till betygande af aktning för litterära förtjenster i allmänhet. I förra hänseendet har förekommit Öfversättningen af Camoëns' Lusiader (af Lovén), hvilket poëm redan var inlemnadt till Akademiens bedömmande år 1842. Akademien utsåg då Dig, Franzén och Grafström till Granskare, hvilka alla yttrade derom synnerliga loford, med tillägg af den önskan, att då förf. utfört en del sånger med endast feminina rim och andra med omvexlande feminina och maskulina, han ville genom en ytterligare omarbetning skänka enhet åt formen, samt endast

*) Äfven Malmström har, fullkomligt af egen ingifvelse, röstat på honom.

använda de uteslutande feminina rimmen i sådana episoder, »i hvilka» (enligt Dina ord) »företrädesvis en Söderländsk ton, doft och vekhet, är uttryckt». Detta har nu förf. efterkommit och Akad:n önskar nu veta, om Du finner det hela af det wärde, att det kan berättiga till den ifrågavarande belöningen. — Dertill har ock blifvit ifrågasatt Beckmans Psalm-historia, men den är ännu ej fullbordad.[1]

I fråga åter om prisets utdelande såsom aktningsbevis för litterära förtjenster i allmänhet, så har, som Du vet, Wallmark länge stått på förslag såsom dels en af wåra bästa prosatörer och konstdomare, dels såsom en mångårig och trofast kämpe för Akademiens läror, för att ej nämna den mångåriga strid han bestått för Hennes oförgätlige Skyddsherre Carl Johan, hvadan en och annan ansett såsom ett slags pietet, att med ett pris, som Denne sjelf stiftat, utmärka en af Hans trognaste sakförare. Vidare hafva warit föreslagne Börjesson, Brunius (för hans konsthistoria[2]), m. fl. Har Du något ytterligare namn att föreslå, så låt oss veta. I annat

---

[1] Detta arbete utkom mellan åren 1845—1872.

[2] C. G. Brunius' *Skånes konsthistoria för medeltiden* utkom Lund 1850.

fall torde de nämde göra tillfyllest att wälja på.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste
Beskow.

Huss är hitkallad och kom i går.[1] Han lärer varit underrättad härom med telegrafen emellan Hamburg och Paris. — Äfven om Drottningens helsa är nu bulletin utf.

Ups. d. 18 Nov. 52.

Bäste Broder!

Upplysningen om orsaken till Exc. Ihres dröjsmål har jag mottagit med smärtligt deltagande. Hans belägenhet kan jag så mycket lifligare föreställa mig, som jag sjelf i många år ansett mig hotad af samma öde. Nu börjar jag dock tro, att den kalken icke är mig beskärd. Vid (snart fyllda) 63 år kan jag ännu utan glasögon läsa och skrifva den finaste stil; och vågar således nu hoppas, att mina ögons ljus ej skall släckas af en tidigare natt, än dödens.

[1] Professor M. Huss hade kallats till konung Oskars sjukbädd.

Den representerande beståndsdelen af Svenska Akademien bör visserligen intill det yttersta, så godt ske kan, upprätthållas. Högst obehagligt, men också förunderligt, vore, om äfven Manderström sade Nej, eller måste inmotas med våld. Orsaken borde väl i sådant fall ej kunna vara, att han ansåge en plats i Sv. Akademien för en skam (så djupt kan väl icke hennes reputation ha sjunkit), eller att han darrar för möjligheten af några lumpna tidningars glop-ord.

Gud gifve, att man hade tre Kongl. pris, och kunde på samma gång ihågkomma Lovén, Wallmark och Börjesson! Jag har vid anblicken af dessa namn råkat i ett val-qval, hvarur jag ännu ej kunnat reda mig. Till nästa postdag skall jag väl fatta mitt beslut. Gerna ville jag ock dessförinnan råka Böttiger. Jag har nu, af betydligen försämradt helso-tillstånd, varit instängd öfver åtta dagar; han likaledes (så vidt jag vet); mina båda pigor sjuka; mina döttrar halfsjuka; ingen att skicka (min hustru har varit krank alltsedan vi kommo hit). Visste man bara, att Döden rättade sig efter anciennetet, så kunde man låta Lovén (oaktadt all hans förtjenst) vänta ett par år, och börja med Wallmark: för hvilken onekligen ganska mycket

talar.[1] Hjertligt skulle det ock glädja mig, om Börjesson finge upplefva något dylikt tecken af en vänlig uppmärksamhet, hvilken hans på poesi rika Tragedier visserl. förtjena.

Jag fruktar, att jag i afs. på Gustavianska Stipendiet har begått en blunder, som dock ännu kan afhjelpas. Jag trodde näml., att Scherini ännu var innehafvare deraf, och har derföre ej anmält det till ansökning. Men jag förnimmer nu, att han icke finnes i Upsala; i följd hvaraf stipendiet ju alltså är ledigt.

Mera härnäst! 1000 helsn. till Dig o. Din Laura från oss alla!

Din
Atterbom.

Stockholm d. 23 Nov. 1852.

Min käraste Broder!

Tack för brefvet. Det är, som jag med hjertligt deltagande ser, sjukligt hos Dig. Gud gifwe snar bättring! Äfwen jag har under flera weckor lidit af bröstwerk blandad med flussfeber. Det är wäl altid ledsamt att wara sjuk, men

[1] N. Lovén erhöll 1852 års kungliga pris, P. A. Wallmark samma utmärkelse 1853.

wärst att dermed begynna på hösten, då man har 6 eller 8 månaders oblid wäderlek att emotse.

För att åtminstone njuta i tankens werld, har jag, efter afslutande af din 6:te del (för hwilken jag ännu en gång hjertligen tackar) läst . . . . . gissa hvad? — Jo, dina bref från Rom, för 35 år sedan, införda i Svea.[1] De hafwa skänkt mig och Laura ett stort nöje. Hwad verlden då såg annorlunda ut, — och vi med! — Hafwa vi wunnit mycket, å någondera sidan, med detta allbeprisade »framåtskridande»? — — Svaret för mig ligger nära tillhands, då jag, i stället för Hesperider, nu måste läsa — täflingskrifter, — och Du med!

Det är wäl värre: vi måste afge skriftliga yttranden öfver dem. Böttiger har redan insändt sitt, som synes mig wälgrundadt. Äfven har han meddelat sitt votum i fråga om det Kongl. priset, hwartill han föreslagit Lusiadernas tolk. Att dömma af ett föregående bref från Grafström, torde han göra sammaleds. Äfvenså Hagberg, enligt hvad han tillskrifvit mig.[2] Du har för-

---

[1] Atterboms *Bref ifrån Rom* lästes i Svea, H. 3 (1820) och 7 (1825).

[2] Grafström berörde denna fråga i brev till Beskow den 20 oktober och 20 november 1852, Hagberg i ett brev den 16 november s. å. Breven i Sv. Akademiens arkiv.

modligen konceptet quar till Ditt förra yttrande, hvilket mycket underlättar det nya, ty det förstnämda är så utförligt, att det nästan endast behöfver åberopas. Om Du ej har det tillhands, kunde jag kanske sända en afskrift deraf med nästa post. Men säkert har Du det bland Dina papper.

Åtskilliga af våra wänner anse priset nästan som en hedersskuld åt Wallmark, hvilken har de ojemförligt äldsta anspråk på Akademiens uppmärksamhet. Mina tankar härom känner Du af gammalt. Men sedan sådana granskare som Franzén, Du, Valerius och Grafström förordat det förenämda arbetet och Akademien uppmanat till dess fulländning, så vore det en nog stor inkonsequens att sedan lemna det utan afseende.

Just som jag skulle hoplägga mitt bref, emottager jag en bok af T. K. med ett skönt företal af Dig.[1] Jag sätter mig genast ned att läsa den.

Laura helsar genom Din

tillgifnaste
Beskow.

---

[1] Thekla Knös' *Dikter af T. K.* D. 1 utkommo 1852.

Ups. d. 1 Dec. 1852.

Älskade Broder!

Här kommer nu ändtligen det ena af mina betänkanden.[1] Men kanske skrattar Du åt mig, att jag ännu behöfver några dagars betänketid för det Kongliga priset. Aldrig har jag varit i ett så brydsamt val-qval, som nu mellan Wallmark, Börjesson, Lovén. För alla tala skäl, sins emellan olika, men samtligen lika både objektift och subjektift bindande. En rigtig sträckbänk! Jag står som Buridans åsna mellan de lika stora hö-stackarne, utan att kunna besluta mig till att nappa tag i någondera. — Jag ser af Ditt sista bref, att Du erbjuder mig afskrift af de rader jag för tio år sedan skref om Lovén. Kunde jag få den med nästa post, så skall jag väl sedan, i Guds namn, på ett eller annat sätt taga mitt parti. Men troligen kan jag blott afgöra det genom lottkastning.

Ja, väl var det en annan tid, både inom och utom oss, när jag skref de bref ifrån Rom, om hvilka Du nämner. Att de nu ånyo, för

[1] Atterboms utlåtande över årets tävlingsskrifter, daterat den 1 december 1852 och omfattande 3 sidor, är fogat till Akademiens protokoll för den 6 december s. å.

Dig och Din Laura, uppdykat ur det förflutnas haf och kunnat göra Er någon stunds nöje, har djupt rört och glädt mig. Jag har bland mina pappersmassor en hel mängd dylika bref, dem jag ofta tänkt på att utgifva; men andra göromål ha ständigt mellankommit. Dock torde jag väl ännu, om jag får lefva, göra allvar deraf. Det skulle kanske interessera mången (till och med nu mera än förr), att se Tyskland och Italien målade i det utseende, som de ägde 1817—19.[1]

Du känner säkert, om Statsrådet af Wingård är i det själs- och kropps-tillstånd, att man kan skrifva till honom ett bref med historiska förfrågningar och påräkna svar derpå. Jag ville egentligen fråga honom, hvad han af sin fader hört angående den famösa historien om Gustaf Adolfs aflelse. Af hans broder Ärkebiskopen har jag hört på det bestämdaste försäkras, att sägnen om vigsel mellan Sophia Magdalena och Munk är komplett lögn; men det förekommer mig, som hade han äfven in totum et tantum ansett hela historien om Munks hemliga faderskap för idel osanning (Så ansåg den ock Geijer). — Det vissa är, att Ärkebiskop Wingård aldrig

[1] Atterboms *Minnen från Tyskland och Italien.* B. 1—2 utkommo först år 1859 efter skaldens död.

har yttrat sig så om Gustaf III, som nyligen blifvit i Aftonbladet anfördt.[1]

Laura helsas hjertinnerligen!

Tillgifnast

Atterbom.

Är Statsrådet Wingård äfven Kommendör? Behöfves någon annan adress, än Stockholm?

Jag har nu en lång tid varit sysselsatt med en Minnesteckning öfver Palmblad, som kanske kommer in i Svenska Tidningen.

Stockholm d. 3 Dec. 1852.

Käraste Broder!

Tack för betänkandet, hwilket jag med nöje finner öfwerensstämma med hwad jag tänkt i ämnet.

Det förundrar mig ej att Du grubblat öfwer de 3 kandidaterna, enär jag lika mycket grubblat

---

[1] Aftonbladet hade den 12 november 1852 i en anmälan av Schinkel-Bergmans Minnen kommenterat ryktet om att mamsell Ramström, Sofia Magdalenas kammarfru, blivit förgiftad av Gustav III. Recensenten, sades det, »har hört framl. erkebiskop af Wingård berätta det utan att sätta dess trovärdighet i fråga, tilläggande: 'Gustaf III var en karakterslös menniska.'»

öfver 2 bland dem, hvilka kunna wålla samma bekymmer när man har blott en belöning. Men sedan jag ej kunnat undgå finna, att det icke är jag utan Akademien, som bortger densamma, och att Hon hufvudsakligen framkallat den skrift, hvarom fråga är, samt således ej utan stor inkonsequens kan blunda för densamma, och då rubriken »under året utkommen skrift» icke gäller nästa år som nu, hwaremot de andras förtjenster quarstå oförändrade, så tar jag mitt parti i öfverensstämmelse dermed. En annan sak är och, att om en utmärkelse nu träffar Lusiaderna, så visar det att Akademien med uppmärksamhet följer hvad som utkommer i witterheten, hvaremot och om man dröjer till dess tidningarne börja puffa, — kanske med tillagd fråga, hwarför Akademien ej utmärker ett sådant arbete, — så kan belöningen anses frampressad.

Härhos det[?] wackra, särdeles väl skrifna yttrandet i afskrift. Kanske kan den förnyade bekantskapen dermed gifva någon ledning i bryderiet.

Laura och jag glädja oss hjertligen åt Ditt förslag, att utgifva Dina Rese-Minnen. Jag ville gerna äfven ordna mina anteckningar, men får ej tid, ty när täflingskrifterna sluta, börjar åter Ordboks-arbetet.

Lings son har talt med mig om utgifvande af Fadrens skrifter. Hvem kan skrifva företal till dem, om icke Du?[1] —

Sänd nu för all del votum i Kongl. priset med första, till Din

tillgifnaste
Beskow

Votum för det Kongl. priset behöfver ej wara motiveradt och är det högst sällan. Jag påminner mig till och med blott en gång tillförene, då det inträffat, nemligen då Järta föreslog Schlyter.[2] Vanligen skickar man blott en sluten sedel, med namnet, liksom vid Val.

För att bespara Dig brefskrifningen till Wingård, kan jag nämna, att jag hört honom säga, lika med Erkebiskopen (hvilka bägge hade det från Fadren[3]) att historien om Munks vigsel med Sofia Magdalena, war endast en dum lögn.

---

[1] P. H. Lings *Samlade arbeten.* D. 1—3 utkommo 1859—65 med en levnadsteckning över Ling av Beskow.

[2] Järtas förslag härom är fogat till Akademiens dagbok för den 23 januari 1837.

[3] Biskop J. Wingård.

Upsala d. 5 Dec. 1852.

Älskade Broder!

Du har rätt; och äfven jag har nu ändtligen tagit mitt parti — för Lovén. Jag finner mig yttermera förbunden dertill genom beskaffenheten af mitt tillförne afgifna betänkande. Äfven hvad han utgifvit under psevdonymen Nicolovius (om jag rätt minnes) torde härvid böra tagas i beräkning.[1] Om (såsom det synes) pluraliteten fäster sitt afseende på »under året utkommen skrift», så kan visserl. ingen annan komma i fråga.

Du känner väl den olycka, som drabbat Palmblads Sterbhus i anledning af hans affärers numera uppdagade, oväntadt brydsamma ställning? — Äfven jag förlorar derpå — i bästa fall — åtminstone några hundra riksdaler. Detta faller sig för mig desto smärtsammare, som jag hade i sinnet, att, för upphjelpande af min hustrus helsa, vid nästa sommars början företaga en färd till någon af vestkustens saltsjöbad-orter, och derifrån öfverresa på några veckor till Danmark — för att ännu engång se de derstädes qvarlefvande af mina vänner.

---

[1] Lovén-Nicolovius' *Folklifvet i Skytts härad i Skåne i början af detta århundrade* utkom Lund 1847.

Planen med mina »Rese-Minnen» strandar förmodligen derpå, att jag af ekonomiska skäl nödgas återtaga min professors-tjenstgöring — åtminstone nästa höst. Jag skulle göra det redan nästa vår, om jag icke hade på stapeln två verk, som vid nyåret skola (nästan liktidigt) börja tryckas. Med mitt återvändande till Professors-Kathedern får jag förmodligen säga farväl för alltid åt mitt författarskap. Men att köpa friheten att deråt öfverlemna mig för 300 Rdr Banco årligen, faller sig på längd alltför dyrt; helst när man, som jag, ej kan arbeta i sken, eller blott för den närvarande dagen. Det otium litterarium jag nu i någon tid har åtnjutit, och hvaraf en betydlig del blifvit mig frånröfvad genom sjukdom, har redan kostat mig 1200 Rdr B:co. Har jag genom denna uppoffring i någon mån gagnat mitt fäderneslands litteratur, så komma min hustru och mina barn, en gång, ej att spinna silke derpå.

Tack både för betänkande-afskriften, och för underrättelsen om Statsrådet Wingård! Erinrar Du dig eljest något af honom yttradt om den Munk-Gustaf-Adolfska historien? Mig har den länge förekommit vara, hvad Las Cases kallade den inför Napoleon, en honom af Sprengtporten berättad »roman»; och det, som nyligen blifvit

i detta ämne anfördt (af Bergman-Schinkel),[1] synes mig snarare bekräfta denna förmodan, än förminska den.

Med hjertl. helsn. till Laura, förblifver

Din
tillgifnaste
Atterbom.

P. S. Böttigers Tal öfver Prins Gustaf — ett verkligt mästerstycke — erkändes här allmänt såsom sådant, och afhördes med djupaste och allmännaste rörelse. Enligt den välbekanta puffningsmethoden (se t. ex. den från det Bergfalk-Bergstedtska Upsala-kotteriet insända artikeln i Post-Tidningen), skulle man tro, att de Akademiska Fädernes sorgfest var ej värd en pris snus i jemnförelse med Studenternes, och Böttiger, såsom Talare, om icke just en ljusdank, dock blott en blek måne mot solen Staaff. — Har Du sett Bergfalks programm till Festen? Ett rigtigt pecorale, så till språk, som innehåll! Lefde nu Palmblad, eller Askelöf.....! (Hvad säges om

---

[1] *Minnen ur Sveriges nyare historia, samlade af B. von Schinkel, författade och utgifne af C. W. Bergman.* D. 1. Stockholm 1852. Se här: Första perioden. Kap. 7 (s. 214—243).

menniskoslägtets förhållande till andra folkslag, om receptet att fabricera allmänna opinioner o. s. v.?)[1]

Stockholm d. 7 Dec. 1852.

Käraste Broder!

Ditt bref war både sorgligt och muntert, — sorgligt genom underrättelsen om Din förlust i Palmblads massa (äfven jag har 1000 R. B:co der) och andra ekonomiska förluster, — muntert genom meddelandet af det kostliga programmet, om »menniskoslägtets förhållande till andra folkslag», m. m. — Hvarje tid behöfver sin Erasmus, Pope, Voltaire, Lessing eller Kellgren, att afbasa det usla. Med Askelöfs och Palmblads borrtgång är fältet hos oss uppgifvet, och kotteriet »puffar» ostördt.

Nu en sak, som tillsvidare måste bli aldeles oss emellan. Jag har länge tänkt att

[1] Böttigers tal hölls vid den akademiska sorgefesten den 26 november 1852, magister A. W. Staaffs vid studentkårens minnesfest den 29 november. Till den förra hade Bergfalk såsom universitetets rektor utfärdat en den 25 november daterad inbjudningsskrift, som avhandlade »De vigtigaste bemödanden för den ständiga freden under det sista fjerdedels årtusendet». Den omtalade artikeln i Post- och Inrikes Tidningar lästes där den 2 december 1852.

Akademien borde lemna en utmärkelse åt Lindblad, hwars förtjenster om den Svenska Sången äro altför stora att af Henne kunna förbises. Då Hon i år ej kommer att utdela något stort pris, skulle den stora guldmedaljen, i min tanka, ej kunna lemnas åt någon förtjentare. Stiftaren förväntade, att Akademien skulle göra »svenska språkets» (eller, som är detsamma, Sångens) »namnkunnighet i främmande länder». Hon kan då ej sakna en belöning för den, som så kraftigt dertill medverkat, oberäknadt att han hos oss skapat en egen art af diktens och tonkonstens sammansmältning, som vunnit allmänt genljud inom fäderneslandet. Så ungefär hade jag tänkt motivera förslaget. Du, som sannolikt är ännu äldre och innerligare förtrogen af hans Sångmö, kan kanske gifwa bättre skäl, hvilka jag i sådant fall ber Dig ju förr dess hellre meddela, ty jag ämnar wäcka frågan vid nästa sammankomst. Jag befarar vist intet motstånd, men något af mig möjligen förbisedt hinder, tilläfventyrs af ekonomisk beskaffenhet, kunde wålla uppskof, hvilket åter kunde misstydas, och i sådant fall bör saken ej bli bekant i förtid. Dessutom gör nyhetens förkunnande på högtidsdagen altid större verkan. Det är altså endast under förtroendets insegel jag tills vidare meddelar förslaget.

Munk träffade jag i Massa, år 1820. — Han förklarade sig då icke vara far till G. A. — Sedan lärer han ha meddelat twenne skriftliga förklaringar, den ena af innehåll att han var far, den andra att han icke var det. Så berättar en trovärdig man.

Din

Beskow

Upsala d. 8 Dec. 1852.

Älskade Broder!

Ditt förslag i afseende på Lindblad omfattar jag med förtjusning. För all del, sök att bringa det till verkställighet! Det är ondt, i denna tid, om glädje: detta skulle gifva mig en; det skulle göra mig outsäglig hugnad. Några bättre skäl, än dem Du sjelf anfört, känner icke heller jag; de synas mig alldeles fullgiltiga. Han är, i sanning, en stor, och i sitt slag alldeles originell, enhet af Skald och Tonkonstnär; med största skäl både i Tyskland och England (såsom jag af engelska tidningar sett) högt beund-

rad. Hade icke husliga bekymmer i många år lagt sig nedtyngande på hans vingar, så hade han visserligen (för att tala med Häffner) rappat tillsamman sitt rika musikaliska och poetiska snille till någon Opera af första ordningen. — Mendelsohn var en af Lindblads synnerliga beundrare.

Sedan nu sjelfva den temligen materialistiska Vetenskaps-Akademien påminnt sig sin fordne ledamot Swedenborg med sådan enthusiasm, att hon öfver honom slagit en medalj med inskrift »Tanto exsultat Alumno»: månne det ej vore tid, att Svenska Akademien — utan att behöfva förvandla sig till det »Nya Jerusalem» — snart i sitt Pantheon inrymde ett rum äfven åt denne man, som, ehvad än om honom må dömmas, dock ovedersägligen är ett af både Sveriges och Jordens kolossalaste snillen? —

Studerande Ungdomens Talare Staaff talade ingalunda illa; slutet — särdeles det poem, hvarmed det hela slutar — är till och med vackert.[1] Men »puffningen» förargade mig.

---

[1] *Tal öfver prins Gustaf vid Upsala studentcorps sorgefest den 29 nov. 1852. Af A. W. Staaff* utkom, i likhet med Böttigers tal, Uppsala 1852.

Min stackars hustru fortfar att vara krank till kropp och själ.

Med varma helsn:r till Laura,

Din
trofaste
Atterbom.

Stockholm d. 14 Dec. 1852.

Käraste Broder!

1:o Allmän glädje i Hufwudstaden! Kronprinsessan förlöstes i dag, kl. 12, med en Prins.

2:o Tack för brefvet! Vi ha väl intet hopp att få se Dig här till högtiden, men jag bjuder ändå, biläggande likväl Minnespenningen, på det att Du ej genom uteblifvandet må gå miste derom.

Då Du interesserar Dig mer än pro forma för Medaljen åt L., ber jag att på förhand få meddela de ordalag, i hvilka denna hedersbevisning synes mig kunna lemnas, neml:

»Bland föremål utom den täflingsbana, som Akad:n öppnat, har Hon jemväl innevarande år, med sin höge Skyddsherres nådiga bifall, egnat ett bevis af sin aktning åt ett Snille, som Allmänheten redan länge känt och wärderat. Sången i egentlig bemärkelse erhåller först sin högsta lyftning då dikten uppbäres på tonernas vingar. Ännu innerligare, ehuru mera sällsynt, blir

föreningen då samma ande skapar och sammansmälter ord och toner, hvilkas werkan på menniskohjertat derigenom fördubblas. Dyrbarast för det fosterländska sinnet är dock denna sångens uppenbarelse, när den återger endast inhemska bilder, sådana de lefva i djupet af Nordens hjerta, med bevarad renhet, oskuld, manlighet, fromhet och alfvar, och när dessa lyrans skapelser ännu i wåra dagar uppstå såsom folksång i den mening, att de sjungas med samma förkärlek i slott och i hydda. Ett särskilt anspråk på detta Samfunds erkännande äga de slutligen, om de, såsom Stiftaren bjöd, göra Svenska Sången känd och älskad i främmande länder. Svenska Akad:n har derför trott sig jemväl afbörda en förbindelse i den fosterländska sångens namn, då Hon öfverlemnat sin stora medalj i guld åt &c.» — Gillar Du detta? —

Laura helsar tusenfallt, genom Din

tillgifnaste
Beskow.

Vi hålla saken om L. fortfarande hemlig, för att göra både honom och Allmänheten en angenäm öfverraskning.

Ups. d. 16 Dec. 1852.

Käraste Broder!

Dina ord till Lindblad äro ju till alla delar lämpliga och värdiga; jag ser ej dervid något att ändra eller tillägga. — Hvarken jag eller Böttiger hafva nämnt det minsta om saken till någon menniska. —

Upprigtigaste tacksägelse för bjudningen! Gud vet bäst, huru väl jag behöfde ur min dystra enslighet komma ut på några dagar bland gamla vänner och glada menniskor. Med sjelfva resan skulle jag väl ock denna gång kunna stå ut. Men för att få roligt vid besöket i Stockholm, måste man under dessa dagar kunna vara ute när som helst, i hvilket väder som helst, och vara med om hvad som helst etc. etc. etc.; och det är detta, som ännu för mig har sina vanskligheter. Jag befalles ännu att sky för åtskilliga slag af väderlek, blåst o. s. v. undvika att vara ute tidigt på morgnarna och sent om aftnarne m. m. Som uppläsare kan jag ej heller ännu göra någon tjenst: jag kan ej uppläsa en half sida af ett bref, utan att komma i hostning. — Få se, om jag till nästa års högtidsdag kan

vara bättre i ordning: — ty onekl. är jag i alla fall raskare i år, än jag var i fjol.

Lycka till all möjlig högtidsglädje! Helsa hjertl. Din Laura och alla gemensamma Vänner!

Din

Atterbom.

Gubben Svedberg ser ståtlig ut.[1]

P. S. Huru välkommen den lille Prinsen är! och i hvilken lämplig tidpunkt han infann sig!

Ups. d. 19 Dec. 1852.

Älskade Broder!

Jag hoppas, att vännen Rydqvists Betänkande om Ordboken, hvilket jag med mycket nöje genomläst, nu med Malmström framkommit. — Jag skrifver dessa rader kl. 2 på dagen: således ungefär vid den tid, då vännerne i Stockholm börja göra sig redo att aftåga till Din gästfria och apollinariska middagstaffel. Huru gerna jag ville vara med! Der är alltid så innerligen trefligt och hjertligen roligt. Men det var väl, att jag stannade hemma: ty jag har i går och i dag lidit hvarjehanda vedermödor af sten- eller

[1] Årets minnespenning var präglad över Jesper Svedberg.

grus-känningar, — ehuru det tycks, att jag denna gång slipper med en mindre grad af plågor.

Man hade sagt mig, att Scherini skulle äfven denna termin, ehuru blott för någon tid, återkomma till Upsala. Derigenom blef det Gustavianska Stipendiet försummadt, att anmälas såsom ledigt. Jag förmodar dock, att ingen egentlig olycka har derigenom inträffat: emedan den Stipendiat, som kort efter nästa termins början kommer att utnämnas, tvifvelsutan blir ganska belåten med att få uppbära summan för två terminer på en gång. I följd häraf hoppas jag Ditt öfverseende af min glömska, att icke i tid göra mig hos förre Stipendiaten underrättad om sanna förhållandet.

I dessa dagar hoppas jag ändtligen hinna sluta min Palmbladska Minnesteckning, som upptagit flera veckors tid. Den är i alla fall blott en ringa tacksamhetsgärd för femtio-årig vänskap.

Hjertligaste helsningar till Maka och Vänner!

Din gamle
Atterbom.

Upsala den 30 Jan. 1853.

Käraste Broder!

Den första månaden af det nya året skall åtminstone icke hel förflyta, utan att jag under dess förlopp infunnit mig hos Dig och Din Maka, med ett frambärande af önskningar om långvarigt, ja evärdligt fortfarande af himmelsk och jordisk välgång; önskningar så varma, som de någonsin kunna uppsändas ur hjertat af en mångårig vänskap och en lika mångårig tacksamhet!

Ehuru jag ännu ej får gå ut andra dagar, än väderleken är någorlunda god (och framförallt blåstfri), så fortfar dock min helsa att — i det hela — vara bättre, än den under de nästföregående vintrarna varit. Tyvärr! detsamma kan icke sägas om min stackars hustru; som oafbrutet befinner sig i ett sorgligt afmattnings- och aftynings-tillstånd. Troligen inträffar ej häri någon vändning till det bättre förr, än vi uppnått Maj månad och kunna resa härifrån. Jag funderar på att föra henne till någon af vestkustens saltsjöbads-orter; måhända till Varberg, som säges vara både den mest stilla och den minst dyra. Värst är, att sjelfva färden dit och derifrån kostar så förtvifladt. Gerna ville jag ock från Varberg göra ett litet besök i Köpen-

hamn och Sorö. Hvar jag skall taga penningar till denna plans utförande, vet jag ännu icke. Men min arma Ebbas helsa måste framför allt annat afses.

Min summariska Minnesteckning öfver Palmblad har någon tid legat hos Hartmansdorff, som dervid gjorde några anmärkningar och tilläggsförslag.[1] Jag har nu dervid lagt sista handen; och innan kort blir den synlig; — i Svenska Tidningen, och jemväl i 500 ex. särskildt aftryck (såsom en liten bok). — Föröfrigt har jag under denna månad hufvudsakligen varit sysselsatt med att afsluta mitt redaktions-bestyr med vännen Hedborns poetiska qvarlåtenskap. Nästa månad är anslagen åt det sista i-ordning-ställandet af Lycks. Ö (nya upplagan). Sedan skall 6:2 af »Siare och Skalder» på allvar företagas till fullbordan. — Du ser, att jag icke lagt mig på latsidan.

Huru det i allmänhet skall gå med mina många auktors-planer, beror — näst på vår Herre — på Konungens utslag i afseende på en ansökning, som jag nyligen insändt, och der jag underdånigst anhåller, att antingen erhålla den Emeritilön, som nu är ledig efter Prof. J. Svanberg,

[1] Om denna minnesteckning röra sig ett flertal brev från Atterbom till Hartmansdorff (R. A.) och ett svarsbrev från den senare (8 febr. 1853; i fröken Ebba Atterboms ägo).

eller ock en permanent tjenstfrihet på samma villkor, som en sådan innehades af Geijer. Lyckas det förra (men der förmodas Räntmästaren Haak stå i vägen, som lär ha bemälta Emeriti-lön i sigte), så vore dermed ock en utväg öppnad för Böttiger (hvilket jag såge helst), eller ock för Malmström. Lyckas det sednare, så är jag åtminstone för egen räkning in salvo — fri, som fågeln i luften, — kan göra hvad jag vill och bo hvar jag behagar. — Huru Consistorii pluralitet här kommer att yttra sig, vet jag icke. Att den blankt afslår min begäran i båda formerna, kan jag knappast förmoda. Dock är, från den sidan, ingenting otroligt. Reuterdahl har (oss emellan sagdt) lofvat mig, att göra allt, hvad på honom ankommer. Han förmodar ock, att Kronprinsen och Nordström[1] ej äro obenägna. Till den sednare har jag nyligen skrifvit. I alla fall — Rubicon har jag nu öfverskridit; jacta est alea! Kan Du, sjelf och genom betydande Vänner, inverka härvid för mitt bästa, — så hos Konung och Statsråd, som hos Kronprinsen och hans rådgifvare: så vet jag, att Du visserligen det gör. — Lyckas min plan, på det ena eller andra sättet, så blir jag sannolikt, efter icke lång

[1] Uppsala universitets dåvarande kansler var kronprins Karl, kanslerssekreterare, riksarkivarien J. J. Nordström.

tids förlopp, Stockholmsbo. Men derom mera en annan gång.

Förlåt, att jag besvärar Dig — och ännu mer Din betjent — med inneliggande biljett till utgifvaren af Nordisk Tidskrift, Mag. Sohlman; som nyligen skickat mig per posto det häfte af nämnda tidskrift, der en uppsats om Bellman förekommer; men utan att alls angifva sin adress.[1] Hvad deraf har interesserat mig, är den på sid. 232 befintliga Noten, jemte den meddelade versen från Leopold, och en underrättelse på sid. 234 om Ulla Vinblads upptäckta porträtt, måladt af Hilleström. Är Leopolds vers den, som Du hört honom uppläsa? Authentisk är den visst; och rätt vacker.

Din
gamle trogne
Atterbom.

Unge Grafströms nyligen utgifna poem är verkl. ganska vackert, och gör i tryck på mig en större verkan, än det gjorde i handskrift. Jag skulle nu ha röstat för det större priset.[2]

[1] En essay, *Bellmanslitteraturen*, läses i *Nordisk Tidskrift. Utgifven af Aug. Sohlman.* Stockholm 1852. H. 8, s. 217—235. Den var skriven av Sohlman.

[2] F. Grafströms skaldestycke, *Sångens framtid*, som 1852 erhållit Sv. Akademiens andra pris, utkom i tryck Uppsala 1853.

Stockholm d. 1 Febr. 1853.

Älskade Broder!

Lycka och wälsignelse öfver Dig och de Dina, under det ingångna och många efterföljande år! Med någon hjertligare och uppriktigare önskan kan jag icke återknyta wår, för någon tid afbrutna, brefwexling. Den längre tystnaden har å min sida till stor del föranledts af en förnyad flussfeber, som hållit mig på det nya året för det mesta otjenstbar. Nu är det något bättre. Som ett wälgörande läkmedel werkade tidningen om Din egen helsoförbättring, samt utsigten för Dig att kunna ostörd öfwerlemna Dig åt eget författarskap. Hwad jag kan medverka till framgången, är att påräkna. Det vet Du af gammalt. — Hwad dertill mest medverkar, är dock, att Du har en föredragande, som förenar de i wåra dagar sällsynta egenskaper, att 1:o veta hvad han vill, och 2:o äga kraft att drifva det igenom, utan sidoblickar på Press, Ständer, Konsistorier, enskilta interessen, o. s. v.[1] Med honom skall jag tala, så snart jag kommer ut, på det vi må kunna »hugga i samma skåra», som det heter, och icke splittra krafterna.

[1] Den förut nämnde J. J. Nordström.

Öfwer din sednaste författare-werksamhet, faller jag i förwåning. Äfwen jag har ej varit van att ligga på latsidan, men hwad vill det säga emot sådana ansträngningar! Låt dem blott ej öfverskrida det för helsans bevarande nödiga mått!

I ditt omdöme öfver Grafströms poëm instämmer jag destohellre, som jag vid granskningen redan yttrade den åsigt, att stycken af icke större poëtisk halt erhållit den högre belöningen, men denna åsigt fann ej anklang hos Med-granskarne. Eljest är det eget med Pressens omdömen öfwer Akademiens belöningar. De svagare försök, som ej kunna utmärkas, införas sedan vanligtvis i Kalendrar eller tidningar, och förklaras i allmänhet för mästerstycken. De bättre som erhålla 2:dra priset, anses usla, och erhåller något stora priset, så hetes det gemenligen vara under all kritik och omöjligt att genomläsa. Emedlertid är det bättre, i fall (såsom nu) man finner ett med 2:dra priset belönt stycke wara förtjent af det stora, än tvertom.

Af hjertat beklagar jag Din hustrus försvagade helsa, men hoppas, att den föreslagna badkuren skall medföra den åsyftade verkan. »En lille Trip» till Köpenhamn skulle säkert wara välgörande för Er begge.

Tit. S. har fått sitt bref. Det omtalta häftet af Tidskriften har jag ännu ej sett. Så snart jag fått läsa den Leopoldska versen, skall jag, så vidt minnet efter så många års förlopp står bi, säga om det är densamma jag hört. Laura helsar tusenfallt genom Din tillgifnaste

Beskow.

Upsala d. 17 Febr. 1853.

Käraste Broder!

Tusen tacksägelser för Ditt sednaste bref och Dina vänskapsfulla löften! Min ansökning är längesedan remitterad hit; men här är ännu ingenting dervid gjordt. Enligt våra nya Constitutioner, skall den först tagas i öfvervägande af Consistorium Minus, som sjelft blifvit inrättadt på en ny fot. Troligen hade detta redan varit sammankalladt, så framt ej den eldsvåda, hvilken jag och de mina med plats undansluppit, gifvit vederbörande, för flera dagar, helt annat att tänka på. I Cons. Minus sitta Malmsten och Lindblad, som troligtvis, på ett eller annat vis, komma att yttra sig till min förmån. Äfvenså kan jag väl i Cons. Majus påräkna en och annan såsom mig bevågen. Kan Du emellertid inverka

något i denna rigtning på Kronprinsen och hans omgifning (sig sjelf lemnad, tror jag nog att han är mig bevågen), så vore det bra. Kansleren blir näml. den, som näst efter Consistorium kommer att utlåta sig.

Utom det önskvärda deruti, att hädanefter få, i ostörd frihet, oafbrutet lefva för mina mångfaldiga auktors-planer, föresväfvar mig ock såsom både angenämt och nyttigt, att — medan jag ännu äger min fulla litterära arbetskraft qvar — få, så fort det kunde låta sig göra, nedslå mina bopålar (för vintrarna) i Stockholm och (för somrarna) i Stockholms undersköna nejder.

Eldsvådan, hvarom jag nyss nämnde, rasade helt nära i mitt grannskap — tillställande, för hela Upsala stad, en den praktfullaste, men tillika förfärligaste illumination. Den utbrast helt plötsligt sistl. Söndags afton kl. 8, och hade redan fortfarit en god stund, innan jag och de mina, som i god ro sutto vid vårt the-bord, visste det minsta derom. Ingen klämtning hade försports; ty tornväktaren — hade gått ner ur tornet och satt sig på en krog. En inrusande bekant underrättade oss om den öfverhängande faran: när vi då sågo ut bakom rullgardinerna, voro gator och tak öfverallt upplysta af det bjertaste sken, och eldregn kastade sig åt alla sidor från en

medelpunkt, der ur hvirflande rökmassor en 30 alnars hög eldpelare lodrät uppsteg — lik ett smalt, men massift eldtorn. Länge ansågs just den trakt, der jag bor, vara dömd till lågornas rof; och under fyra till fem timmar hotades vi oupphörligt af den utsigt, att bli jagade från vår boning och nödgas bortsläpa, i ångesten, midnatten och fimbulvinters-kölden, min ännu alltjemnt sjuka hustru. Icke förr, än långt efter midnatt, ansågs faran besegrad. Allt berodde på, att kunna hindra elden öfverskrida den blott ett par smala gränder från oss aflägsna Bredgränden, och att från antändning skydda ett der beläget större hörnhus. Vår käcke Landshöfding[1] kommenderade förträffligt, tillbragte hela natten bland rök och lågor, och understöddes dråpligt af Studenterne, hvilkas mod och ihärdighet ej kunna nog berömmas. Äfven sprut-anförarne täflade samtligen i rådighet och energi. —

Ända till kl. 8 på morgonen fortforo klämtningen och oron. Den värsta faran ansågs vara förbi omkring kl. 3; vi kastade oss då på soffor rundt omkring, men kunde ej sofva, och voro kl. 5 åter på benen. — Vi hade börjat göra oss resfärdiga; en hop af våra saker (hvaribland hälften af mina böcker) hade vi inpackat; något

[1] R. F. von Kræmer.

till och med bortskickat (silfver och mina förnämsta manuskripter etc.) Aldrig har jag varit så nära erfarenheten, att få gå ur min koja »en Äneas lik ur Troja». Under de hetaste timmarna klingade mig, emellan klämtljuden, denna stroph oupphörligt i öronen.

De tre nästföljande dagarne ha vi nödgats använda blott och bart på att komma i någon ordning igen. Min stackars hustru, som tycktes kort före denna puff vara blifven något bättre, har naturligtvis nu satts ett godt stycke tillbaka. Men hvad är derom att säga? Nådig har Gud varit, som låtit oss undslippa olyckan så pass lindrigt.

Hjertl. helsningar, till Dig och Din Laura, från oss alla! och närmast från

Din tillgifnaste
Atterbom.

P. S. Var god, att lemna bifogade skrifvelse till vännen Enberg! Jag har bedt honom om, att, liksom i höstas, få anticipera på ett följande qvartal; och således härnäst erhålla 150 Rdr i st. för 100. Troligen har Akademien ej något deremot.

Stockholm d. 22 Febr. 1853.

Älskade Broder!

Det war ett förfärligt tillbud, för hwilket Du och de Dina warit utsatte! Gud ske lof, att det aflopp så lindrigt, som nu war fallet, ehuru flera timmars oro och förskräckelse äro obehag nog, såsom min hustru och jag fingo sjelfve erfara, då vi för ett år sedan hade elden öfwer oss. Måtte endast oron för den öfverhängande faran ej werkat något menligt för Din hustrus helsa!

Hwad Du nämner om vidtalandet af de personer, som kunna äga något inflytande på Din ansöknings framgång, så är det till en del redan gjordt och skall ytterligare ske. Skulle sakens utgång äfven medföra den fördel för Dina härvarande wänner, att Du här nedsloge Dina bopålar, åtminstone för någon tid, så vore det en innerlig fägnad.

Jag kommer nu från en Akademi, som då äfven torde få nöjet att se Dig vid sina sammankomster, nemligen WitterhetsAkademien.[1] Långt före detta borde Hon ha sökt att tillegna sig en sådan ledamot, men den plats, Du nu

[1] Atterbom blev den 22 februari 1853 ledamot av denna akademi.

intager, har genom Vänskapens minnen för Dig ett ökadt wärde, enär det warit Palmblads.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Upsala d. 20 Mars 1853.

Käraste Broder!

Alltför länge har jag, tyvärr! försummat tacka för Ditt sista vänskapsfulla bref, — äfvensom för Din (troligtvis) ganska väsendtliga andel i den utmärkelse, som Kongl. Vitterhets-Historie- och Antiqvitets-Akademien behagat visa mig genom inväljande till ledamot. Jag skall bjuda till så laga, att jag åtminstone i höst kan hålla mitt Inträdes-Tal. — Om jag ej minns orätt, kommer denna Akademi att just i dessa dagar fira sitt hundra-års-jubilæum; men till dess kan jag ej hinna få någonting färdigt. — Mellertid har jag från Hildebrand erhållit en officiellt kallande skrifvelse, och äfven vederbörligt besvarat den.[1]

Ännu är min petition ej i Consistorium definitift afgjord; Bergfalk har gjort sitt bästa, att

[1] Lovisa Ulrikas vitterhetsakademi stiftades den 20 mars 1753. Akademiens sekreterare var B. E. Hildebrand.

dermed draga ut på långbänken. Emellertid låter det nu så här från alla håll, att Consistorium ämnar — i den ena eller andra formen — tillstyrka dess beviljande. Mera derom innan kort; jag förmodar, att man väl nu snart måste skrida till afgörandet. Såsom det tyckes, har pluraliteten i sinnet att hjelpa både Haak och mig: d. v. s. att, om Haak får Emeriti-lönen, jag likväl får ständig tjenstfrihet med anslag åt Vicarius. — Blir detta så arrangeradt, så öppnar sig dymedelst en betydligt ljusare utsigt för min återstående lefnadstid. Kunde jag nu äfven få min stackars hustru frisk! — Jag har skrifvit till Varberg, att der beställa rum för ett saltsjöbadsförsök.

Till en stor förundran för oss Upsalienser, innehöll sistl. Tisdags-nummer af Svenska Tidningen en anmälan, att min Minnesteckning öfver Palmblad skulle medfölja den,[1] — utan att dock något sådant Bihang kom; ja, ännu i dag är ej något hit anländt. Schröder, som var hos mig i går afton, uppställde den hypothes, att Kongl. Posten lagt hinder i vägen. Men i dag på morgonstunden fick jag bref ifrån Örebro, hvari

---

[1] Den 15 mars 1853. Dess titel var: *Wilhelm Fredrik Palmblad. Minnesteckning af P. D. A. Atterbom.*

Bokhandlarn Bohlin tackar mig för Minnet öfver Palmblad; således har det kommit åtminstone dit.

Laura helsas, och Du sjelf, tusendefaldt!

Din
gamle trogne
Atterbom.

Stockholm d. 22 April 1853.

Käraste Broder!

Min hjertliga tacksägelse för Ditt sednaste bref har blifvit fördröjd öfver höfwan. Men jag har nu ett nytt pensum i Ordboks-arbetet, som borttager all min tid, ehuru det tywärr! ändå framskrider ganska långsamt. Det är nemligen, att för erhållande af erforderligt antal språkprof ur äldre skrifter, excerpera hwarje dertill lämpligt ord med exempel ur Gustaf I:s Bibel och Rimkrönikorna. Sedan Akademien i flera år förgäfves utbjudit Bibel-excerperingen åt de andliga ledamöter, som dertill voro lämpligast, och lika fåfängt sökt att mot betalning förmå någon att excerpera de till innehåll omenskligt tråkiga Rimkrönikorna, har Hon nu lagt detta dubbla lass på sin wanliga Pack-åsna, Sekreteraren. Huru det blir gjordt, är en särskilt fråga, men nit och flit skola ej fattas.

Jag längtar med otålighet få höra, att Din Angelägenhet blifvit, som jag förmodar, efter önskan afgjord hos Wisdoms-fäderna. Här tyckes allt vara på bästa fot förberedt.

Löftet om utdelning af Ditt Minne öfver Palmblad, med Svenska Tidningen, räckte ejheller till mig och flera andra, som äro prenumeranter. Lyckligtvis feck jag skriften genast i bokhandeln och tackar hjertligen för den (ehuru med sorgliga känslor blandade) njutning, den skänkt mig. Det föll mig sedan in, att i fall denna minnesteckning ej blifvit särskilt utgifven, hade den (kanske med något förändrad form) kunnat intaga ett rum i Witterhets-Akademiens Handlingar, der Palmblads bild ej borde saknas bland förtjente forskare och Witterhets-idkare.

Den nyss utkomna XXVI delen af Handlingarne följer. Nu ha vi Gudskelof! »rent bord», som man säger.

Laura helsar tusenfalt genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Will Du hafva godheten att låta Böttiger få det andra närlagde exemplar? Jag bespar då mödan af särskilt bref och omslag.

Upsala d. 28 Apr. 1853.

Käraste Broder!

Tusen tack för sista brefvet och den nya delen af Akademiens Handlingar! Böttiger fick genast sitt exemplar. — Erhåller Thekla något? Jag vet ej, huru bruket i sådant afseende har varit. — Särskildt tack för Minnet öfver hedersmannen Åkerhjelm, — det första jag af den nya boken läste![1] Han förtjente sannerligen den rättvisa, som här så värdigt och vackert blifvit honom gjord. — Fahlcrantz' Minne öfver Svedberg har interesserat mig mycket. Det synes mig till innehåll, komposition, stil vara det sorgfälligast utarbetade, det bästa, som jag hittills af Fahlcrantz läst på prosa. Ett ypperligt ämne hade han ock fått. Hos mig har läsningen af detta Minne uppväckt samvetsagg deröfver, att jag för litet fästat uppmärksamhet vid den dråplige mannen och hans Schibboleth; han hade i mina »Siare» etc. bort längesedan få en ärofull mention. På något vis skall jag anbringa en sådan i nästkommande afdelning.

Mitt Palmblads-Minne hade visserligen kunnat så inrättas, att det blifvit använd såsom

[1] Beskows *Minne af riks-rådet, friherre Samuel Åkerhjelm* ingick i Sv. Akademiens handl. D. 26 (1853).

mitt Inträdes-tal i Vitterhets-Akademien. Schröder yrkade derpå alltifrån begynnelsen. Men Hartmansdorff och Hazelius hade tagit mitt löfte, att lemna en uppsats om Palmblad för Svenska Tidningen. Den blef derföre ur denna syftpunkt skrifven, — och äfven satt; ehuru Hazelius sedermera, då den befanns alltför utförlig till tidnings-artikel, lät ombryta spalterne till brochurform. — Sistförflutna höst och vinter har, till det mesta, blifvit offrad åt vänners minnen. Redaktions-bestyret med Hedborns Skrifter, hvilket jag först i dessa dagar slutar, har kostat mig månader!!!

Consistorium Academicum har re'n för en månad sedan enhälligt (emot all min förmodan!) yttrat sig bifallande öfver min ansökning; eller med tillstyrkan, att jag antingen måtte få Emeriti-lön omedelbart, eller ock ständig tjenstfrihet med oafkortad lön, utan förbindelse att löna Vicarius.[1] Sedan dess har Haak insändt en ansökning om Emeriti-lönen. Den har blifvit till Consistorium remitterad. Huru än Consistorium nu månde deröfver yttra sig, så kan väl dock numera anses för afgjordt, att jag innan kort

[1] Ärendet handlades av större akademiska konsistoriet den 24 mars 1853.

har mitt efterlängtade afsked, antingen i den direkta eller indirekta formen.

Inom få dagar komma till Sv. Akademien ansökningar om det lediga Gustavianska Stipendium. — Den blifvande Stipendiaten får ju uppbära det redan för denna termin? Han synes ock böra uppbära det för den förra, — under hvilken det råkade stå obesatt, emedan jag så sent fick reda på, att Scherini platt icke ämnade hit återkomma.

Arme vän, med Ditt ordboks-bråk och Dina rimkrönikor! — Ja, vi få sucka hvar i sin stad: »Sådana usla mödo hafver Gud gifvit menniskors barn, att de sig deruti qvälja skola.»

Att emellertid H. M. Konungen af Danmark nådigst sökt gifva mig en liten muntration genom utnämning till Dannebrogs-riddare, är Dig förmodligen redan bekant.

Min hustrus tillstånd är, Gud nå's, detsamma. Fortfar den varmare luft, som i dag ändtligen infunnit sig, så torde för henne någon begynnande vederqvickning vara att hoppas.

Med de hjertligaste helsningar till Din Laura, förblifver nu och alltid

Din tillgifnaste
Atterbom.

Får jag besvära Dig med den anhållan, att söka fortskaffa inneliggande tacksägelse-biljett till sin ägare, Antiqvarien Dybeck, — hvars egentliga adress sjelfve J. H. Schröder ej kan angifva? —

Käraste Broder!

Genom vännen Kapten Geijerstam skickar jag härmed de till Gustav. Stipendium inkomna ansökningarna, jemte några poetiska försök af den förste Sökanden, Nyblom; som har tagit en briljant Student-examen och är snäll latinsk poet, samt derföre hittills innehaft Tranérska Stipendium. Huruvida han blir en stor skald, torde knappt ännu kunna förutses; för det närvarande qväder han åtminstone så väl som (snart sagdt) hvarje annan af det yngsta poet-slägtet, samt är tillika en yngling af solidare bildning, än de fleste af dessa.

Hastel., med många helsningar, från

Din tillgifnaste
Atterbom.

Lördags-morgon, d. 30 Apr.
1853.

Upsala d. 1 Maj 1853.

Käraste Broder!

Troligen har Du redan genom Geijerstam erhållit de Gustavianska ansöknings-handlingarna. Jag bör tillägga, till hvad jag i går derom yttrade, att den tredje sökanden, *Ekstedt*, ämnar göra Historien till sitt hufvudstudium, samt tyckes vara en städad yngling; samt att den andre sökanden, *Lagerlöf*, varmt rekommenderas af Böttiger och J. H. Schröder, såsom både en utmärkt Student (äfven vitter) och den fattigaste bland de sökande. Tages denna sista omständighet i beräkning, så är Nyblom, hvars far lefver och bor här i staden, jemförelsevis den kanske förmögnaste. I sitt examens-betyg är han deremot de öfriga vida öfverlägsen; i allmänhet mera objektift dokumenterad.

I dag har luften ändtligen en verklig vårbeskaffenhet. Lärkorna höras; himlen är till det mesta blå.

Hjertl. helsningar!

Din

Atterbom.

Stockholm den 24 Maj 1853.

Käraste Broder!

Tillgif, att jag kommer något sent med tacksägelsen för Ditt sednaste bref, åtföljdt af Handlingarne till det Gustavianska Stipendium. Dessa sednare och den villrådighet hvari de försatt Akademien, ha wållat uppskofvet. Vanligen åtföljas de af ett votum utaf Inspektor, hvari han tillkännager hvilken af de sökande han förordar, och på hvilka skäl. Denna gång medföljde intet sådant yttrande, men i brefvet till mig förord för Stud. Nyblom, hvilket förord dock i ett följande bref liksom öfwerflyttades på Stud. Lagerlöf, såsom både förtjent och mera behöfvande. Då Akademien icke äger annan kännedom om de sökande, än de af Inspektor meddelade upplysningar, önskar Hon, att Du ville (måhända efter samråd med Böttiger, Grubbe, Fries, eller hvilken af kamraterna Du anser lämpligt) afgifva bestämdt yttrande för någon af de sökande, hvarpå Hon kan grunda sitt beslut. Då ferierna ingå den 1 Juni, vore det väl om yttrandet kunde inkomma till sammankomsten den 30 Maj.

Ännu en sak. Du erinrar Dig måhända att jag i fjol, ungefär vid denna tid, meddelade Dig

en af Lings anhöriga gjord framställning om utgifvande af hans Arbeten. Härvid kan å ena sidan anmärkas, att då skrifterna ännu äro tillgängliga i bokhandeln, blir det ej lätt att erhålla förläggare till 8 eller 10 band poësi och måhända ett par band prosa, i fall fråga blir om hans samtliga skrifter. Å andra sidan kan likväl erinras, att den hädangångnes beröring med en mängd personer, som begagnat Gymnastiken, kunde måhända framkalla werksammare deltagare, att anskaffa prenumeranter, ehuru dessa, då det gäller ett så omfattande och följakteligen dyrt werk, ej äro lätta att finna. Hvad är nu Din tanke härom? Skall man våga att låta utgå en inbjudning? . . . ty det vore ledsamt om, genom Subskribenternas ringa antal, saken skulle förfelas. — Eller skall man dröja dermed tilldess riksdagen samlat här en mängd personer från alla landsändar, då gamla Gymnastik-kunder äfven kunde påräknas? — Låt mig ju förr dess hellre veta Din tanka derom.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow

Stockholm den 31 Maj 1853.

Käraste Broder!

Ändamålet med dessa rader är endast att önska Dig wara lyckligen anländ till Helsobaden, samt att wistandet der måtte blifwa så gagneligt och angenämt som möjligt för Dig och din Fru, till hvilken Du torde förmäla wår wänliga helsning.

Derjemte tager jag mig friheten erinra om Ditt wänskapliga löfte, att afgifva yttrande i afseende på det Gustavianska stipendium, som med första bör bortgifvas, äfvensom att upplysa, hvem som skall erhålla del af utnämningen, sedan Du lemnat Upsala. Skulle ditt svar hinna hit till den 6:te dennes, vore det wäl, ty då ämnar Akad:n ha sin sista sammankomst före feriernas inträdande.

Tillgifnast
Beskow.

Warberg d. 4 Juni 1853.

Käraste Broder!

Ett Ditt bref — skrifvet samma dag jag reste från Upsala — låg mig här till mötes vid min hitkomst den 31 Maj; ett annat kom i går;

— för båda skyndar jag nu att tacka. Jag hade velat redan i går svara, men hela den dagen gick åt till korrektur-läsning på åtskilliga ark af Hedborns Skrifter, som här likaledes väntade på min ankomst. Till den 6 dennes hade väl i alla fall äfven ett i går skrifvet bref ej hunnit framkomma. Rätt ledsamt! — Mellertid hoppas jag, att i det nu bifogade yttrandet hafva uttryckt mig med tillräcklig bestämdhet.[1] — Bäst är väl, att underrättelsen om utnämningen skickas till Universitetets nye Rektor; hvilken (om jag ej minns alltför rasande) är Fries.

Bed J. Rydqvist broderligen ursäkta, att jag icke hann besöka honom under mitt sista flygtiga vistande i Stockholm. Jag hade ämnat göra det på Thorsdagen vid hemgåendet från en middag hos Bruncrona; men var då så trött och äfven af mina sten-krämpor antastad, att jag nödgades taga kortaste vägen till mitt logis. — Den skräckbild, som re'n för ett par år sedan sväfvade för min föreställning, men då skingrades, har nu återvändt med alla tecken af solidare realitet: mina mångåriga njurstens-krämpor

[1] Atterboms yttrande är daterat Varberg den 4 juni 1853 och bifogat Akademiens dagbok för den 6 juni s. å. Det förordade C. R. Nyblom, vilken samma dag utsågs till innehavare av det gustavianska stipendiet.

synas nu vara inbegripna i ett förvandlingsstadium från njursten till blåsesten; och, lömskt nog, yttrade sig icke detta onda förr, än några dagar före min då redan oföränderligt bestämda afresa; i annat fall hade jag visserligen stannat i Stockholm, för att exploreras och (måhända) opereras, innan jag begifvit mig på resan. Alltsedan har det förföljt mig dagligen och (hvad värst är) nattligen; ömsom mer, ömsom mindre plågsamt. Kommer jag till Köpenhamn, så bör jag kanske der rådfråga någon läkare; men icke har jag råd, att qvarlägga mig der i kur, eller att spränga min sparsamt försedda res-kassa medelst betalning för en operation. Slikt måste väl alltså uppskjutas tills min återkomst till Stockholm. — Du finner, att under dessa omständigheter kan utsigten för min sommar ej vara synnerligen glädjebådande. Mellertid badar jag nu här, dricker sodavatten och promenerar. — Min hustru har icke blifvit sämre genom resan, men icke heller bättre. Hennes matthet är ännu oförändradt sig lik. Ännu har hon ej orkat begynna sin badning.

Sjelfva orten här är ganska egen. Omgifningarna ytterst kala, men med en viss storartad ödslighet; haf och bergshöjder utestänga pregeln af platthet. Staden, i och för sig, är välbyggd

och täck; full af trägårdar, som nu samtligen stå i blomma. Vi bo, i rätt vackra rum, på den kanske trefligaste punkten. Priserna äro i allmänhet billiga, och menniskorna vänliga.

Otaliga varma helsningar, till Dig och Din Laura, från mig och de mina!

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Stockholm den 13 Juni 1853.

Käraste Broder!

Tack för brefwet och Pro Memorian. På grund deraf har Akademien nämt Nyblom till Stipendiat, hwarom n. v. Rektor Fries blifvit underrättad.

Med den mest smärtsamma känsla har jag inhemtat de oroande sjukdomsförebud, som åter infunnit sig hos dig. Vanligen stannar det dock vid en af krämporna, och jag har hört, att den som har njursten sällan har att befara den andra och svårare utwecklingen. Men jag vet af egen erfarenhet, hwad en sådan skräckbild, som befarad blåsesten, vill säga. Flera gånger har jag trott mig behäftad med en sådan krämpa,

och tanken derpå har ej lemnat mig ro, hvarken natt eller dag. Sedan har det visat sig, att farhågan lyckligtvis warit ogrundad, eller att det warit något hemorrhoidalt, rheumatiskt, o. s. v. som antagit en sådan skepnad, ty läkarne sjelfve blifva ofta vilseledde af dylika symptomer. Jag hoppas på Guds makt, att äfven Din farhåga nu är ogrundad och att Du, jemte Din goda hustru, måtte få njuta af en lugnande och stärkande bad-sejour.

Nästa Thorsdag reser jag till Lund, dit jag blifvit inbjuden att bevista Tegnérs-statyns aftäckning, hwarefter jag sannolikt tittar litet in till Köpenhamn, kanske också längre. — Detta är dock tillsvidare blott lösa förslag. Något måste jag dock resa, efter det ihärdiga stillasittandet.

Laura helsar tusenfallt, hwarmed förenas våra gemensamma helsningar till Din Fru.

Tillgifnast
Beskow.

Stockholm d. 25 Okt. 1853.

Käraste Broder!

Af wännen Schröder har jag inhemtat att Du åter, med de Dina, gått i winterquarter och

att Din goda makas helsa är något förbättrad. Måtte det så fortfara, tilldess att fullkomligt återställande är vunnet! Luften har dessa sednare dagar varit (åtminstone här) sommarvarm. Eljest hafwa wi föga att glädja oss åt. Som Du förmodligen sett af tidningarne har Choleran här angripit mer än 10,000 menniskor, eller hvarje 9:de af befolkningen. Dess wåldsamhet är visserligen minskad, men så länge man har ett upplag af några hundrade patienter och antalet af tillfrisknade uppväges af lika många nya sjuka för dagen, går det långsamt med förbättringen. I gören mycket rätt i att vidmakthålla »skiljsmässa i säng och säte» med den »gamla Synderskan, Birgers stad».

Jag förmodar att Du genom Strinnholm, som gjort Sekreteraretjenst under min opasslighet, redan fått en sändning täflingskrifter. Under särskilt kuvert skickas i dag ytterligare 12, eller från och med N:o 9 till och med N:o 20 jemte N:o 5, som sednast ej medföljde. Bland dem har N:o 16, Esaias Tegnér, vid läsningen här företrädesvis fästat uppmärksamhet. Äfven N:o 2 af den föregående sändningen (Marius) fann anklang. Inalles utgör täflingskrifternas antal 44, hvaraf 37 poëmer och 7 prosaiska skrifter. En bland dessa är på 600 sidor, en på 200, &c.

Lyckligtvis äro de flesta af den beskaffenhet, att de kunna temligen lätt affärdas, men några tarfva tid och närmare granskning. Så snart Du medhunnit densamma, behagade Du lemna skrifterna till Böttiger, som torde förpassa dem vidare.

Snart tillstundar Riksdagen, väl ej som supplement till Choleran (ehuru man sett sådana, som varit föga bättre) men för att sätta mångens lynne på ungefär samma diet, som den förra beredt kroppen. Man spår i allmänhet att den skall blifva mycket lugn och medgörlig. Jag befarar hwassa stötestenar i BorgareStåndet, och att Bönderna, alla petitioner till bränvinets afskaffande oaktadt, bevara en mängd ömma känslor för husbehofsbränningen. Qui vivra, verra.

Många helsningar från Laura och till de Dina.

Tillgifnast
Beskow

Ups. d. 26 Okt. 53.

Käraste Broder!

Denna gång hinner jag blott i största hast tacka för Din vänskapsfulla skrifvelse, och försegla den första mig tillsända täflingsskrift-packan; hvilken, af mig, Böttiger och Malmström

genomläst, härmed återskickas. Visserligen är Marius vid Carthago ett poem, som förtjenar uppmärksamhet och någon grad af uppmuntran.

Lycka till återinflyttningen hos dina Penater! Med Guds hjelp skall dock väl Stockholm snart vara cholera-fritt. Hittills har Upsala varit förskonadt. Måtte så fortfara! — Ehvad man än skriker mot vår spärrning, så är dock säkert, att utan den skulle vi längesedan haft sjukdomen här. — Min hustrus helsotillstånd är ännu ganska klent; om än en smula bättre, än i vintras och våras. Jag sjelf är deremot under denna höst friskare, än jag varit i flera år. Denna styrka behöfs, att kunna upprätthålla någon rest af lynne och produktionsförmåga mot de trista inverkningarne af en enslighet, som genom min hustrus oupphörliga krankhet och själsnedstämning blifvit fullständigt dyster.

Mera härnäst!

Din tillgifnaste
Atterbom.

Stockholm d. 8 Nov. 1853.

Käraste Broder!

Här kommer ytterligare en sändning, den sista. Det will både helsa och tålamod till, att i ett draga igenom ett halft hundrade täflingsskrifter, af så skiftande ämnen och beskaffenhet. Lyckligtvis har den längsta äfwen warit den bästa, åtminstone interessantaste. Du gissar att jag vill tala om »Sångerna till Selma». Det är, i visst fall den märkwärdigaste täflingsskrift som inkommit under de 25 år, jag haft äran wara Akademiens ledamot. Om förf., i stället att insända dessa 3:ne band skaldestycken, utgifvit dem af trycket, så hade han, i min tanka, förwärfvat sig ett ganska wackert rum bland Svenska skalder.[1] Man afbryter ej gerna läsningen deraf, förrän man slutat 3:dje delen. Och om hur många, äfven prisade, författares arbeten kan man säga detsamma? Nog finnes deri både snille och utbildad talang för 26 dukater. Det säger sig

[1] En handskrift till F. Sanders *Den fallande stjernan. Sånger till Selma*, ur vilken valda dikter hemförde det stora priset år 1853, förvaras i trenne band i Sv. Akademiens arkiv, tvenne andra, varav den ena i 3 häften i Sanders egen nedskrift, befinna sig bland 1853 års tävlingsskrifter sammastädes.

sjelf, att man ej kan tillegna sig alltsammans för detta pris och fylla dermed ett par delar af Akad:s handlingar. Men det redan gjorda urvalet, hvartill ytterligare kunde läggas några sånger, gör tillfyllest.*) Rydquist och jag äro öfverens att tillstyrka detta. Sannolikt förena sig alla härvarande i denna åsigt. Ännu interessantare blir belöningen derigenom, att den säkert träffar en hittills aldeles okänd talang, ty jag vet sannerligen ingen att gissa på, och samma förhållande är med alla härvarande.

Dernäst har, vid läsningen i Akademien, Sången öfver Tegnér ansetts böra komma i åtanka såsom ett praktstycke, (påminnande om Scherinis »Augusti tidehvarf»). Vid läsning på högtidsdagen kommer det sannolikt att, af flera skäl, göra större werkan, än »Sångerna till Selma», ehuru dessa, åtminstone enligt min åsigt, förråda mer originalitet och poëtisk rikedom. Om dessa sednare skulle få stora priset, så kunde det förra erhålla det s. k. Heders-Accessit.

Vidare hafva flera af poëmerna ansetts förtjena uppmuntran, vare sig med mindre pris eller hedersomnämnande, såsom N:o 2 Marius, N:o

*) Äfwen då Nybom insände sitt poëm Alhambra, belönades endast en del deraf, nemligen Aminas Sång.

21 Sång öfver M. Stenbock,*) N:o 29 Arion, N:o 31 Camoëns, N:o 27 Sigurd Fafnersbane, m. fl. som jag ej hinner nu uppräkna.

Af de prosaiska hafva äfven flera fästat uppmärksamhet, företrädesvis N:o 4, om kabinettspolitiken, N:o 5 Gustaf Vasa,**) N:o 6, kämpaspelen och N:o 7, Om kosmopolitism och patriotism. En och annan belöning torde äfven här vara på sitt ställe.

För att få någon enhet i afdömmandet vore väl bäst, om Hrr. Granskare i Upsala ville litet samråda med hvarann. Kunde de ej träffas hos Dig? — Jag förmodar att åtminstone Du och Böttiger sammanstämma i det hufvudsakliga.[1]

Det Kongl. priset skall snart borrtgifvas. Jag påminner mig, att då det i fjol bestämdes för en under årets lopp utkommen skrift,***) önskade Du, att gubben Wallmark måtte lefwa så länge

---

*) Stenbock hade för 50 år sedan sannolikt vunnit en högre utmärkelse. Genren är utdöd, men äfven den saknar ej rörande och fosterländska toner, åtminstone för mig, hvilket kanske bevisar att jag redan är för gammal att duga mer till granskare.

**) Hvad hållning och styl beträffar, så synes mig N:o 6 ha företräde framför de öfriga

***) Öfversättningen af Camoëns.

[1] Om årets tävlan se G. Ljunggren, *Sv. Akademiens historia*. D. 2, s. 208—210.

att han nästa gång kunde ihågkommas. Det är nu också ett halft århundrade sedan, han emottog Akademiens första pris och det wore wackert om de wittre författarnes nuvarande Nestor finge på årsdagen emottaga sin jubel-belöning, den högsta Akademien kan skänka och för honom af särskilt wärde, såsom stiftad af hans välgörare, Carl Johan, för hvilken han så länge och ärligt kämpat. — Hvad säger Du derom? — Låt saken tills vidare bli oss emellan. Jag tror att den skulle allmänt gillas.[1]

Laura helsar tusenfallt, genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Upsala d. 10 Nov. 1853.

Älskade Broder!

Rigtigt har jag med gårdags-posten mottagit Ditt sednaste kärkomna bref, och den medföljande, mindre kärkomna, nya Täflingsskrift-packan. I går afton var jag hindrad genom en bortbjudning; men i afton skall jag väl sätta mig ned och börja durka igenom dessa nya luntor. Det är icke småsaker, hvarmed man i år

[1] P. A. Wallmark erhöll årets kungliga pris.

undfägnas, — och deri är den sista packan sina föregångare lik; jag har redan sett, att t. ex. N:o 35 består af 181 fint och tätt skrifna sidor. Jag minns ej, att vi någongång, sedan jag inkom i Akademien, haft så många täflingsskrifter, — åtminstone så många långa; äfven på prosa! Es ist zum Verzweifeln; man kann des Teufels drüber werden. Också är den arme Böttiger, med sina svaga ögon, alldeles i förtviflan. Hans Disa hjelper, såsom föreläserska, att underlätta så mycket hon kan. Äfven mina ögon, ehuru mindre ömtåliga än hans för det närvarande äro, rosa ingalunda marknaden. Och tiden! tiden! fugiens irreparabile tempus! — Emellertid är upptäckten af den nye »Selma»-sångaren onekligen ganska interessant. Jag har med mycken uppmärksamhet genomstuderat hans trenne band från perm till perm, instämt i Ditt och Rydqvists urval,[1] samt tagit mig frihet att (medelst blyerts-kråknäbbar) föreslå ett och annat dessutom till upptagande. Nu ligger verket hos Malmström: huru han dermed beter sig, vet jag ej; vi råkas nämligen aldrig. Hvad Böttiger beträffar, så pläga hans och mina omdömen (såsom Du sjelf anmärkt) alltid öfverens-

[1] Detta har i den inbundna huvudhandskriften förtecknats av Beskow.

stämma. De göra det ock i afseende på »den fallande Stjernan», som i Sveriges poesi synes bli en stigande eller uppgående. Också vi hafva tänkt, att hon väl kan förtjena den utmärkelse Du föreslår, och i afseende hvarpå vi redan hade i förväg gissat Din tanke. Böttiger har blott hyst den farhåga, att möjligen »högfärds»-djefvulen skulle — liksom i så mången annan af våra unga författare — fara jemväl in i denne, med betan af en så lysande uppmuntran gifven åt hans första försök. Men göra vi hvad rätt är, så må vi ej bekymra oss om följderna. Vi böra hoppas, att den älskliga karakter, som denne yngling synes äga, icke är så moraliskt svag; och är den det, så må vi med en suck tillämpa orden:

»sit jus, liceatque perire poetis.»

Införes sedermera i Sv. Akad. Handlingar det ifrågavarande urvalet, så bör — enligt mitt omdöme — det andra i ordningen, »Sången», ställas i spetsen. Det är ett verkligt, och till slik inledning ypperligt passande, mästerstycke; sinnrikt, djupt kändt, ädelt, och i högsta måtto musikaliskt.

Sången öfver Tegnér (förmodl. af Scherini) är ord-poesi; ej något mera; men i sitt slag talentfull och glänsande. Den är en präktig och välgjord — »konst»-blomma på Tegnérs

graf. Originalitet är deri föga eller ingen; Tegnér besjunges äfven här endast genom en efterklang af sitt eget harpspel. Men det är ett rent, ett vackert echo. Jag har alltså intet emot den föreslagna belöningen.

Om de öfriga skrifterna, mera innan kort. Bryddast är jag i afseende på de prosaiska. N:o 6 är visserligen bäst skrifven; men den innehåller skräckligen litet. Och är författaren den, som man här gissar på, så borde han veta, att de Olympiska spelen fortforo ända till Theodosii tid.[1] Icke dessmindre påstår han deras inflytelse ha varit så stor, att Grekland upprätthöll sitt hjeltesinne och sin sjelfständighet »så länge», som dessa spel fortforo.

Ditt förslag i afseende på gubben Wallmark förtjusar mig. Det skulle gläda mig ur flera skäl, att deraf få upplefva verkställigheten. —

Jag nyttjade ordet »upplefva»: det har numera (och lika oväntadt för honom, som för alla andra) för vännen *Grubbe* förlorat sin betydelse. Han afsomnade sistledne Söndags afton, stilla, fridsamt, i hvarje hänseende passionsfritt, så, som han lefvat.[2] Det var endast under de fyra

[1] Böttiger uppgiver i ett odaterat brev till Beskow (i Sv. Akad. arkiv), att författaren till denna skrift »skenbarligen» vore docenten i grekiska magister T. Linder.

[2] S. Grubbe dog den 6 november 1853.

sista dagarna, som hans sjukdom antog ett betänkligt utseende; hans matthet efter ett öfverståndet njurstenslidande förvandlade sig då till en nästan beständig dvala, som allt mer och mer — och slutligen i absolut betydelse — blef sömn. »Sic ivere patres; sic ibimus, ibitis, ibunt!»

Till Din Laura, Rydqvist m. fl. de hjertligaste helsningar.

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Har Du sett en viss »Johan Anderssons» öfversättning af Goethes Faust?[1] — Den förråder en verkligen ovanlig öfversättar-förmåga.

Ups. d. 27 Nov. 1853.

Käraste Broder!

Här komma: 1) två tredjedelar af mitt Täflingsskrift-Betänkande — näml. allt det, som angår Poemerna; (slutet, om Prosan, har jag ej hunnit renskrifva, och det skall komma med nästa post); 2) mitt votum i afseende på Kongl.

[1] *Faust. En tragedi. Öfversatt af Johan Andersson.* (*Göthe's dramatiska arbeten. B. 1*) utkom Sthlm 1853.

Priset, lydande på Wallmark; och 3) ett bref till Öfverste-Löjtnant Klen [!], — om hvilket jag vågar anhålla (emedan han skrifvit mig till från Stockholm, men ej uppgifvit mig sin adress derstädes), att Du täckes låta efterfråga, hvar National-Musei-byggnads-Styresmannen befinner sig. Skulle han vara afrest från Stockholm, så var god att afsända mitt bref med adress på Carlsborg. Gerna önskar jag att det komme i hans händer så snart som möjligt; emedan det handlar om min Son, hvars Förman han nu har blifvit, — och som i går lemnade föräldra-boningen, för att vid Strömsholms Kanal-byggnad börja en bana, som sedan skall i Marieberg vidare beredas för en mathematico-mechanisk verksamhet, för hvilken hans lust under de bägge sista åren städse mera tillväxt. Han ämnar försöka lösa det problemet, att med detta interesse ändock förena det humanistiska. — Huru mycket denna skillsmessa kostar på mig, kan Du lätteligen föreställa Dig. Ett sådant afsked — man må taga det så christligt eller philosophiskt som helst — är ändå ett stycke död, eller anticipation af döden.

Hjertl. helsn. till Laura!

Din

Atterbom.

Stockholm d. 29 Nov. 1853.

Käre Broder!

Tack för brefvet och yttrandet, som i det hufvudsakligaste öfwerensstämmer med de härvarandes åsigter. Skrifvelsen till Klen afgick genast. Gud gifve din förhoppningsfulle son all lycka och framgång! Att skiljsmässan från honom är smärtande, kan jag nog tänka mig.

Efter sammanjemkningen af omdömet öfver dikterna, återstår det icke lättare prisafdömmandet i vältaligheten, särdeles hwad N:o 5 (om Gustaf Vasa) angår. Fryxell gillar ej de »Aristokrat-fördömmande» åsigterna ur Geyerska skolan, hvilken förf. tillhör, men finner framställning och styl så utmärkta, att han, under vilkor af vissa rättelser och tillägg, ville ge skriften stora priset. Nu framstå således 3 alternativer: andra priset; — mention till omarbetning, för att bli värdigt högre belöning, eller stora priset, under förhoppning att förf. bäst gör omarbetningen under Akademiens ögon. Hade man någon idé om honom, så att man kunde lita på hans beredvillighet att foga sig efter Akd:s önskan, så vore det sednaste kanske rättast, ty det har visat sig att omarbetningar utan direkt ledning ej sällan försämra i stället att förbättra. Skrif-

ten granskas nu af Strinnholm. Så snart han yttrat sig, skall jag lemna dig del deraf. Kanske kan han bestämma de wacklande. Men då tiden är så knapp, att Ditt utlåtande bör wara inne sednast med måndagsposten, den 5 December, blir kanske dock rättast att lemna alternativerna öppna, att bestämmas af pluraliteten, ty det är lätt möjligt, att Strinnholm ej medhinner sitt utlåtande förrän till måndagen. Skriften är kommen från Upsala. Om man undantager Carlson, som har annat att göra, än täfla i Akad:n, känner jag inga andra, än Svedelius och C. G. Malmström, som ligga åt det hållet. Med en af dem vore ej vådligt, att genast »dra till» med stora belöningen.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow

Ups. d. 4 Dec. 1853.

Käraste Broder!

Här kommer nu slutet af mitt betänkande; nämligen afdelningen om Prosan.[1] Huru Fryxell

[1] Atterboms betänkande är nedskrivet i tvenne repriser; den senare avdelningen är daterad den 4 december 1853. Utlåtandet omfattar tillsammans 7 sidor och har fogats till Akademiens dagbok för den 30 november s. å.

kunnat till den grad enthusiasmeras för N:o 5, förekommer mig obegripligt. I mina ögon har den det enda — visserligen bemärkningsvärda — företräde för N:o 2, att något mera ha tittat i de äldre källorna; med hvilka den sistnämnda synes vara alldeles obekant.

Förmodligen har Du med någon undran sett en artikel af mig i Aftonbladet. Den är mig i ordets strängaste mening afpressad af Förläggaren,*) som tillika — naturligtvis af förläggar-interesse — bad för Guds död och pina, att han skulle få införa den i Aftonbladet; derjemte påminte han, att i Svenska Tidningen — der jag ville låta trycka den — vore den ifrågavarande boken redan recenserad förut. Då denna Anderssonska öfversättning af Faust, oaktadt flerfaldiga brister, likväl verkligen är gjord med en ganska ovanlig**) talent, så fogade jag mig slutligen efter Förläggarens önskan. Hvad jag dock ingalunda är nöjd med, är, att han, med äkta tyskt förläggar-skojeri, har låtit med cursiv stil utmärka åtskilliga ord, som i mitt manuskript alldeles icke voro på slikt sätt utstyrda; hvarigenom i min uppsats har inkom-

*) Anderssons nämligen. (Denne J. Andersson lär vara Lektor i Vexiö).

**) och för fortsättningen lofvande

mit en viss karakter af puffning och marktschreyeri.[1] —

Jag hinner i qväll ej mera. Laura helsas hjertligen! — Min hustrus krankhets-tillstånd fortfar; Böttiger är ögonsjuk (ganska betänkligt); — in summa: här är allting bedröfvelse.

Din
Atterbom.

Stockholm d. 9 Dec. 1853.

Älskade Broder!

Tack för brefvet! Belöningarne äro nu afgjorda: Stora priset åt Selma, Heders-Accessit åt Tegnérs-Sången, 2:dra priset åt Arion och resten på tillvext. Den sistnämdes namnsedel innehöll namnet Carl Rupert Nyblom. Det är väl den skickliga latinaren, nu Gust. Stipendiat? —

Fråga är väckt, (tills vidare utom protokollet) huruvida ej med anledningen af den utmärkelse som innevarande år skett Svenska sången i allmänhet och en Akad:s medlem enskilt medelst uppresande af Tegnérsstatyn i Lund, Akademien

---

[1] J. Anderssons Faust-översättning anmäldes av Atterbom (A *** m) i Aftonbladet den 28 och 29 november 1853. Förläggaren var den tyskfödde Philipp I. Meyer.

borde, såsom bevis af sitt deltagande, lemna sin stora medalj i guld åt den talare, som värdigt invigt Minnesvården, Prof. Melin, hwilken äfven förut warit, för sina litterära förtjenster i allmänhet, föreslagen till det kongl. priset (redan af Franzén, för »Frälsarens lefverne») och är en prydnad för Lunds lärosäte, der åtgärden säkert äfven skulle vinna mycket bifall. Det är ej första gången som något sådant ägt rum. Då Biskop Dräseke invigde Gustaf Adolfs minnesvård vid Lützen, sände Akad:n honom sin stora guldmedalj.

Några anse att Akad:n redan ådagalagt sitt deltagande genom det penningebidrag, som Hon lemnat till Statyn, och att man kunde, för att ej så ofta utdela stora medaljen, lemna författaren det kongl. priset nästa år. Detta kunde, i min tanka, äfven vara bra, om blott det ej kom wäl sent, ty hvad som bör ske i sådan wäg måste komma strax. War god och tag saken i öfwervägande och låt mig veta Din tanka ju förr dess hellre. Mycket skiljaktiga meningar böra ej gerna förekomma i en sådan fråga, om hedersbevisningen skall äga värde.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Ups. d. 10 Dec. 1853.

Käraste Broder!

Tack för brefvet! På dess innehåll svarar jag nu ej blott å egna vägnar, utan ock å Böttigers; med hvilken jag i middags derom rådslog. Han ligger sjuk af en stark influenza, som sällat sig till hans långvariga — och i sanning betänkliga — ögon-lidande. Derföre kan han nu ej komma, såsom först var ämnadt, nästa Thorsdag; men han har tagit Diligence-biljett i stället till nästa Lördag, och hoppas vara dittills så pass återställd, att han kan komma då.

Eget faller sig, att jag just i dessa dagar varit och är sysselsatt att återläsa Prof. Melins förträffliga bok »Föreläsningar öfver Jesu Lefverne», hvilken jag redan förr en gång med stort nöje genomstuderat. Den gör, så vidt jag förstår, Sveriges litteratur mycken heder. Enligt min öfvertygelse, kan Svenska Akademien, — ehuru hon visserligen bör vara sparsam med utdelandet af sin stora medalj, — ganska rättmätigt lemna den åt den man, som författat detta verk; som der med utmärkt nit, lärdom, skicklighet, ja snille dragit i härnad mot den genom Aftonbladet äfven i Sverige utpuffade Straussianismen; som öfverhufvud är både såsom veten-

skapsman och lärare en af Sveriges yppersta; och som slutligen i ett sitt föremål fullvärdigt Tal invigt minnesvården åt Tegnér. Men denna hans sista förtjenst anser jag, vid motiverandet af (eller antydandet om) skälen för Akademiens utmärkelse, ingalunda böra nämnas i främsta rummet, eller såsom den egentliga anledningen; sådant blefve mera en aktningsgärd åt Tegnér, än åt Melin. Också låter det ju helt lätt göra sig, att finna en vändning, hvari man skickligt kombinerar den sednaste anledningen med de äldre, — och så, att på dem den tillbörliga hufvudvigten lägges. Genom sitt fest-tal har han gjort någonting vackert, hvaraf alla Tegnérs beundrare med skäl förtjusas; genom sin bok om Jesus har han gjort någonting stort och heligt, hvaraf alla Christi bekännare kunna på samma gång uppbyggas och — så vidt de tillhöra det tänkande slaget — i sina öfvertygelser styrkas. — Under förutsättning, att denna synpunkt är de Ledamöters, hvilka föreslagit den stora Medaljens utdelande åt Prof. Melin, förklarar jag mig oinskränkt dertill samtycka. Böttiger har bedt mig tillägga, att hans åsigt af denna sak är till alla delar densamma, som min.

Det vore i sjelfva verket en akt af välsignelsebringande rättvisa, om Akademien, genom

nu föreslagna utmärkelse, gåfve åt Sveriges allmänhet öfverhufvud, och särskildt åt dess Presterskap, en puff eller knuff, att göra sig närmare bekanta med Melins bok om vår Frälsare, än (sannolikt) flertalet ännu är.[1] — Också vore det angenämt, att medelst en slik opinions-yttring gifva honom en offentlig upprättelse för den chikan, som Justitie-Ombudsmannen, af micrologico-juridiskt pedanteri, velat ådraga honom för hans heroiska uppförande såsom Universitetets Rector, mot den nu äfven från Riddarhuset utdrifne Rosenschöld.[2]

Var god och meddela dessa mina funderingar åt vännerne Reuterdahl, Rydqvist m. fl., äfvensom i allmänhet åt dem det vederbör.

Med tusenfald. helsningar till Laura,

Din tillgifnaste

Atterbom.

---

[1] H. M. Melins *Föreläsningar öfver Jesu lefverne* utkommo i 4 delar Lund 1842—51. Melin erhöll 1853 Svenska Akademiens stora medalj i guld.

[2] Filosofie magister N. R. Munck af Rosenschöld hade på grund av artiklar i det från hans tryckeri utgångna skandalbladet Fäderneslandet av akademiska konsistoriet i Lund den 22 december 1852 för alltid relegerats från akademien. Åtgärden föranledde justitieombudsmannen, S. L. Theorell, att inför skånska hovrätten åtala akademiska konsistoriet för ämbetsfel. Åtalet ogillades såväl av hovrätten som av högsta domstolen. Munck af Rosenschöld uteslöts den 6 december 1853 från riddarhuset.

Gerna hade jag gjort Böttiger sällskap till Stockholm; men de mina vilja ej släppa mig åstad. Lefver jag till Högtidsdagen 1854, så är jag måhända då Stockholmsbo.

Ups. d. 15 Dec. 1853.

Bäste Broder!

Nyss hemkommen från den immerfort sjuke Böttiger, hos hvilken jag äfven assisterat vid en smärtfull tand-operation, har jag af honom och hans Disa det ledsamma uppdrag, att hos Dig anmäla ogörligheten af hans ankomst denna gång till Sv. Akademiens Högtidsdag, och bedja Dig ej misstycka den. Han tager Gud till vittne på sin beredvillighet att komma, och huru mycket det kostar på honom att ej kunna infinna sig. Men det är, i nuvarande omständigheter, platt omöjligt; jag kan såsom ögonvittne intyga det. Bedröfligt! bedröfligt!!!

Med 1000tals helsn:r till Laura,

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Stockh. d. 16 Dec. 1853.[1]

Käraste Broder!

Du är, som altid, en hedersman, som swarar med besked. Din motivering gjorde förträfflig werkan. Saken går. Endast Rydquist hade sina betänkligheter, — ej mot personen, men han önskade det Kongl. priset, hvilket dock redan är på fullt wärdig hand. Just talet vid den vittra högtiden, (bildstodens invigning) gör dock nu en öfvergång till Akad:s medalj, i min tanka, ganska antaglig.

Det var bra ledsamt med Böttigers sjukdom. Sannolikt få vi nu ingen från Upsala. Detta föranleder mig att af dig begära ett ord med omgående till upplysning, huruvida icke Nyblom är den Latinska skalden, eller åtminstone lycklig författare på Romarspråket. Jag ville nämna ett ord derom vid belöningens öfverlemnande. Jag tillskref honom för mer än 8 dagar sedan, med underrättelse om priset, samt inbjudning att komma till högtidsdagen, men han har ej svarat. Skulle han ej vara i Upsala? — Käre vän! låt mig äfven få ett ord med omgående, huru härmed förhåller sig, och om vi kunna vänta Herr »Arion»,

[1] Detta brev finnes i fröken Ebba Atterboms ägo.

ty det är ledsamt att svarfva ihop komplimenter, som ej behöfvas.

Laura helsar tusenfallt
genom Din
tillgifnaste
Beskow.

Ups. d. 18 Dec. 1853.

Käraste Broder!

Nyblom — som äfven är den latinske poeten, och såsom sådan har innehaft det Tranériska Stipendium — befinner sig nu icke i Upsala, utan på Åkers Styckebruk. Men han har med gårdagens post underrättat en af sina vänner härstädes, att han ämnar infinna sig vid Sv. Akademiens Högtidsdag. Haf således då den tillämnade komplimenten i beredskap!

Väl, att nu allting med »priserna» är definitift arrangeradt. Lycka till en pompös högtidsdag och en treflig Julhelg! önskar, särdeles i den sista önskningen inneslutande Din Laura, den

gamle trogne vännen
Hastel. *Atterbom.*

Stockholm d. 23 December 1853.

Älskade Broder!

Tack för brefwet! Vår årshögtid war werkligen, såsom Du säger, »pompös». Der saknades endast — ledamöter, — en gammal klagan, hvari alla, från och med Skyddsherren till Allmänheten och Akademien sjelf, deltagit under flera år. Att vi ha hoppet få Dig hit till nästa högtidsdag, är således dubbelt fägnande. Att, med Din wacklande helsa, Du nu skulle företagit en resa denna årstid, har naturligtvis ingen ifrågasatt. Detsamma gäller i det närmaste om Fries, och Böttigers förfall är kändt. Malmström omtalade en flyttning, som hindrat honom. Emedlertid voro vi inskränkte till icke ens halfva styrkan af Akademiens manskap

»en liten hop och illa väpnad,
Men utan fruktan, utan häpnad.» —

Dii meliora!

Härhos de Akademiska julklapparne.[1] Lycka till en glad helg och ett godt nytt år! Laura instämmer af hjertat med Din

tillgifnaste
Beskow.

---

[1] Prenumerationssedel på Post- och Inrikes Tidningar och den över riksmarsken greve Lars Nilsson Kagg präglade minnespenningen för året.

Stockholm d. 10 Jan. 1854.

Älskade Broder!

Mottag, med mina första rader på det nya året, wåra hjertliga wälönskningar för Din och de Dinas fortfarande helsa, wälgång och lycka!

För egen del börjar jag det nya året, såsom jag slutat det gamla, med Akademiskt bestyr, hwaraf äfwen Du får din del. Då erfarenheten visat, att omvexling i prisämnen wäsendtligen bidrager att underhålla täflan, har jag underställt Akademien 14 nya prisfrågor, öfwer hvilka Akademien önskar inhemta Ditt och öfriga Upsala-kamraters omdöme.[1] Var derför hederlig och låt förslaget, sedan Du deraf tagit kännedom, cirkulera till de öfriga wännerna. Det återförväntas hit den 16:e, för att kunna med posten samma dag afgå till Fryxell, som bör granska de historiska frågorna. Programmet skall utfärdas innan månadens slut, men dessförinnan skall Skyddsherrens bifall äfven inhemtas, hwadan tiden är knapp.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow.

---

[1] Se härom G. Ljunggren, *Svenska Akademiens historia*. D. 2, s. 211, 212.

Ups. d. 15 Jan. 1854.

Käraste Broder!

Hos Dig och din Laura behöfver man, lyckligtvis, för det nybörjade året blott önska fortsättning af det som är; hos mig deremot behöfves i högsta grad förbättring. Min hustrus krankhet, i grunden daterande sig alltifrån våren 1850, och nu i halftannat år fortfarande utan ringaste afbrott, har nu yttermera förvärrats alltsedan den egentliga vinterns inbrott. Gud allena vet, om och när någon ljusning inträffar i denna ständiga, mig dagligt och nattligt omgifvande fördystring. Att derunder hålla själen fri och klar till författarskap, ja poesi, — är ett problem, som taliter qualiter måste lösas, men som ingalunda är afundsvärdt; minst i Upsala, som, för det närvarande, är redan i och för sig sjelft en abyssus af tråkighet.

Ditt meddelade akademiska ämne-förslag är godt. Jag skickade det genast till Böttiger, med anhållan, att han ville låta det cirkulera till Fries och Malmström, och att jag måtte återfå det tills i dag. Alldenstund jag sedan ej hört något deraf, gissar jag, att Böttiger, som i går reste till Stockholm, tog det med sig. (NB. Jag har i halfannan vecka varit instängd af hosta).

Posttimman är förhanden; jag måste sluta. Millioner helsningar till Dig och Laura!!!

Din gamle
Atterbom.

Ups. d. 8 Febr. 1854.

Käraste Broder!

Det var en skräcklig man att ha brådt, den »på Svenska, Fransyska och Engelska» skrifvande Herr Theodor Drangel! Enligt en nyss erhållen ny biljett från Böttiger, ämnar han afsända sitt utlåtande med denna dagens post. Jag gör så äfven; tillika med sjelfva föremålet.[1]

Akademiens af Dig citerade »hedersomnämnande»[2] är till alla delar öfverensstämmande med min åsigt af detta verkligen rätt täcka skaldestycke. Andan är egendomlig, tonen flärd-

[1] Ett brev från Beskow till Atterbom synes ha förkommit. T. Drangel hade i brev till Beskow (i Sv. Akademiens arkiv) utbett sig skyndsamt meddelande av Akademiens anmärkningar över tävlingspoemet *Solens vandring*. I brevet hade Drangel upprepat sin anhållan på franska och slutligen på engelska uppgivit sin blivande adress i Västindien. Atterboms här i brevet meddelade omdöme upplästes den 13 februari 1854 i Akademien.

[2] Poemet hade lovordats för »en flärdlös och behaglig stämning, röjande poetiskt sinne».

fri och ljuf. Någonting synnerligt mot komposition, språk, vers synes just ej vara att anmärka. På det af Dig anmärkta »Hör — hörs» och »floder flöda» torde han dock böra göras uppmärksam. Hvad »Zoroaster» beträffar, så har författarn åtminstone ej uttryckligen sagt, att han är stiftarn af den ifrågavarande läran, som i solen såg det dyrkade eviga Ljusets sinnebild. I sjelfva verket var han dess reformator. * Förf. kan således i alla fall visserligen kalla läran hans. Kanske torde man böra säga Förf., att han här uttryckt sig tvetydigt — och att föröfrigt det af bemälta lära speciellt Zoroastriska är nog obestämdt eller otillräckligt betecknadt med orden:

»Dyrkar än i solen
All naturens lif!»

Här skönjer jag en genomblickande plump, som jag ej förr blifvit varse. Förlåt!

Med ledsnad förnimmer jag, att Du är illamående. Äfven jag har återfått en viss grad af hosta. Dock betyder detta föga mot min arma hustrus oafbrutet fortfarande, tvinsot-lika tillstånd.

Hjertinnerl. helsningar till Dig och Din Laura!

Oföränderl. din gamle

Atterbom.

Ups. d. 23 Febr. 1854.

Käraste Broder!

Förlåt, att jag ej redan svarat i anledning af »Arion»; men, emedan dervid ej mycket var att svara, så höll jag på att glömma bort alltsammans.[1] Jag gick visserligen (om jag ej minns orätt) en smula längre i mitt bifall, än Böttiger: men i det hela öfverensstämmer ändock mitt omdöme öfver detta stycke med hans; äfven i hvad han nu anmärkt. Någonting vidare har jag ej att tillägga.

Kan Du gifva mig upplysning om rätta benämningen på den »Hospitals»-fond, å hvilken Kellgren af Gustaf III erhöll den Handsekreterare-fullmakten åtföljande pensions-anvisning, hvarpå Konungen hade egenhändigt tecknat dessa rader ur »Mina Löjen»:

Säg, hvilken dig med blindhet slog,
Då du till lycka och till heder
Den Heliconska vägen tog,
Som gent till Hospitalet leder?

— Orsaken till frågan är, att jag nu som bäst är sysselsatt med att åt Kellgrens minne uppresa en något mindre ofullständig vård, än

[1] Ett brev från Beskow till Atterbom saknas här. Författaren till tävlingsdikten *Arion*, C. R. Nyblom, hade begärt att få del av Akademiens anmärkningar över poemet.

den, som (af yttre skäl, näml. en diktatorisk förläggare-befallning) blef så fragmentariskt tecknad på sista bladen af mina Siares och Skalders Del III. Omarbetningen deraf är ämnad att öppna Delen VI: 2, hvars tryckning skall begynna i nästa månad. Medgifva »tid och rum», så skall i nyssnämnda afdelning äfven åtskilligt tilläggas om Gustaf sjelf.

Ungefär liktidigt börjas tryckningen af den nya och fullständiga samling af mina Poetica (med den reviderade Lycksalighets-Ön i spetsen), hvarom jag ju tillförne berättat.

Min hustrus helso-tillstånd fortfar, att vara lika bedröfligt. — Tungt! tungt! tungt! —

Helsa hjertinnerligen Din egen, — och motse vårens ankomst med gladare förhoppningar, än

Din gamle trofaste
Atterbom.

Stockholm d. 10 Mars 1854.

Käraste Broder!

Tack för brefvet, och ursäkta att jag så sent besvarat detsamma, men jag har ej förrän nu kunnat besvara den deri förekommande fråga, rörande Kellgrens pension. Till upplysnings vin-

nande i ämnet, hafva blifvit genomgågne icke mindre Riks-Registraturet och Inrikes-Civil-Expeditions Diarier för åren 1778—1786, än Post och InrikesTidningarne för samma tid, för att inhemta när och under hvad vilkor Kellgren nämdes till HandSekreterare eller erhöll pension men förgäfves. I Biografiskt Lexikon uppgifves dock att han år 1778 erhöll en pension, men det kunde ej hafva varit i egenskap af HandSekreterare, ty såsom sådan är han först upptagen i 1786 års Hofkalender. När han nämdes, vet man emedlertid ej. Så liten vigt lade man den tiden på de utmärkelser, som lemnades Sverges berömdaste litteratör. Hade han sjelf varit svag derför, så hade väl saken vunnit mer offentlighet.[1]

Med innerligt och smärtligt deltagande förnimma vi din goda hustrus fortfarande lidande. Gud bättre! Den lille Arffurstens helsotillstånd är alltjemt högst oroande. Man är beredd på det värsta, ehuru det stundtals låter mer tröstande.[2]

Laura helsar tusenfallt genom Din

trofaste vän
Beskow.

---

[1] Utnämningen ägde rum i januari 1785.

[2] Arvprinsen Karl avled den 13 mars 1854.

Upsala d. 26 Mars 1854.

Älskade Broder!

Förlåt, att jag gjorde Dig så mycket besvär med min fråga om Kellgren! Hvad tiden för hans utnämnande till Hand-Sekreterare angår, så kan man väl antaga 1785, — eller året innan han första gången blef såsom sådan i Hof-Kalendern upptagen. Kongl. Bibliothekarie var han långt förut, och erhöll vid det utnämnandet sin första pension (förmodl. redan före slutet af 1770-talet). — Det förekommer mig, som hade jag någorstädes sett angifvet total-beloppet af det årliga understöd Kellgren af Konungen hade, och att det skulle varit mellan 600 à 700 Rdr Specie; men jag minns icke, hvar. Äfvenså tycker jag mig fordom hört, att Leopolds pension skulle bestigit sig till 1000 Rdr Specie, jemte rum på Slottet. — Har Du dig någonting härom närmare bekant?

Engång hörde jag Dig förtälja något om Kellgrens deltagande i det Svensk-Akademiska Ordboks-arbetet; men har, tyvärr, bortglömt hvad det var. I fall det var något, som väsendtligen bidrager till hans karakteristik, så gör Du mig en vänskapstjenst, om Du derom skänker mig ett par rader. Deltog äfven Leopold i detta ar-

bete? — Stenhammar (vill jag minnas Du sagt) gjorde det med både flit och skicklighet; och kanske var det hufvudsakligen för denna egenskap, som Kellgren rekommenderade honom till sin efterträdare.

Var god och sänd mig härom några ord!

I morgon lägges 6:2 af Siare och Skalder under pressen. Den börjar med en bild af Kellgren, hvarmed jag hoppas, att Du skall icke bli missnöjd. Hade jag blott, i det biographiska, haft rikare hjelpkällor! De tryckta materialierna äro i yttersta måtto abstrakta eller magra. Rosensteins berömda företal är väl skrifvet; men föröfrigt — store Gud! Nekrologen (förmodl. af Lenngren) är ungefär likadan. Det bästa i dem är de skildringar, som de gifva af hans karakter. Genom att dermed sammanlägga några strödda muntliga underrättelser af gubben Adam Afzelius, Franzén, Järta, Häffner (som åberopade Kraus), och egna divinationer ur hans skrifter, har jag emellertid kommit ett godt stycke längre, än någon före mig. När jag nu har anrättningen färdig, synes jag mig likna, väl icke den kocken som kokade soppa på en spik, men den, som tillagade en läcker ragout på trasiga skinnbyxor.

Tryckningen af Lycks. Öns (i många år till-

ämnade) nya upplaga — mina saml. Poetiska Skrifters 1:a del — är redan börjad.

Mycket hade jag på hjertat att tala med Dig om, — äfven i anledning af det nya verldskrigs-skådespel, hvartill förhänget just nu rullas opp; men posttimman slår. Millioner helsningar till Laura!!!

Din gamle
Atterbom.

Min hustru är lika skral. — Blir Maj vacker, så kan det väl hända, att jag redan vid medlet af den månaden aftågar till Motala; der jag nu, af en Grefvinna Mörner (född Virgin, Verldsomseglarens syster), fått hyra öfver sommaren en liten täck gård och trägård, med utsigt åt Vettern (den skall särdeles från ett vindsrum, som jag får till skrifkammare, vara herrlig). Villkoren äro högst liberala: 6 rum, nödiga uthus, möbler, fortepiano, kökskärl, bords-servis, allt hvad vi behöfva af trägårdens produkter, — för 100 Rdr Riksgäld. — Grefvinnan sjelf bor öfver sommaren vid Medevi. —

Måhända komma i denna sommarboning nya fjädrar att växa på min gamle Fågel Blå.

Upsala d. 9 April 1854.

Älskade Broder!

Jag kan icke nog tacka Dig för Din sednaste skrifvelse, med alla dess reflexioner och upplysningar angående Kellgren.[1] Du skall — såsom jag hoppas — finna, att jag erkänsamt begagnat dem. Våra åsigter af honom öfverensstämma, åtminstone i allt det väsendtliga, till punkt och pricka. Jag har alltid hyst (och hyser nu fastare än någonsin) den öfvertygelse, att Sveriges vitterhet aldrig gjort en större, bittrare, mera olycksbringande förlust, än genom Kellgrens frånfälle i hans kraftfullaste ålder och vid den tidpunkt, då han just hade börjat sin skönaste och löftesrikaste utveckling. — Hvad Goethe någorstädes säger om en af sina framställningar: »Ich wollte durchaus die Wahrheit sagen und dabei den gebührenden Euphemismus nicht versäumen», — har, så väl här som i mina öfriga skildringar, utgjort äfven min ledande grundsats. Med den »tillbörliga Euphemismen» menar jag, naturligtvis, icke phraseologiska loford; utan den aktningsfulla ton, hvarmed det höfves att tala om utmärkta män, hos hvilka vi stå i evärdliga förbindelser.

[1] Detta brev saknas i korrespondensen.

Utom de materialier jag sist omnämnde, har jag äfven uppsnokat några andra; och i ellofte timman, bäst som jag ansåg mitt arbete för ungefär färdigt, ihågkom jag Stenhammars Minnestal, hvilket jag ända dittills hade bortglömt. Jag hittade der ett och annat tillägg att inflåta, ehuru just ej många.

Om Leopold innehåller Fru *Ehrenströms* »Notice Biographique» åtskilliga rätt egna och målande anecdota. Flera sådana erhöll jag ifrån henne häromdagen, i ett ganska vänligt bref. — Hon lär skrifva Memoirer öfver sin tid; och har ju inlemnat något deraf till Svenska Akademien? Detta har Du förmodligen läst, eller åtminstone påögnat. Hurudant har Du funnit det? — Det bör kunna innehålla mycket af interesse.[1]

Nordenskjölds smädefulla Nekrolog öfver Kellgren, införd i »Litterarischer Anzeiger f. 1796», är ett curiosum, som jag aldrig sett förr än nu. Den har blott det slags värde, att visa, huru Kellgren, på sin döda mull, betraktades och bedömdes af sina ovänner.

Föreskrifva Vitterhets-Akademiens Stadgar, att en nyvald ledamot skall hafva hållit sitt

[1] Marianne Ehrenströms *Notice biographique sur monsieur de Leopold* utkom Stockholm 1830. Hennes anteckningar om samtida förvaras i Sv. Akademiens arkiv.

Inträdestal inom ett år sedan han blifvit vald? — Jag minns ej precist, när jag erhöll mitt kallelsebref; men i fjol våras var det. Kanske är jag då förpligtad, att taga mitt inträde redan i Maj. Jag hade ämnat utbilda en uppsats om Tieck, hvaraf begynnelsen för några veckor sedan stod införd i Svenska Tidningen,[1] till ett sådant inträdestal. Men i nuvarande ställning, inklämd mellan två stora verk som liktidigt tryckas, hinner jag omöjligt bli så snart färdig dermed. — Jag måste väl då uppvakta med någon plockbit ur mina gamla papper, — t. ex. om Apulejus, eller någonting dylikt. Om den nyssnämnde har visserligen Valerius redan talat, just i samma Akademi; men det må, med all aktning för Valerii minne, sägas om detta tal, hvad Schelling yttrade till Oehlenschläger om dennes philosophi: »eine gesunde Lebensansicht; man könnte doch vielleicht ein bischen weiter gehen».[2]

Ett monumentum pietatis åt Tieck skulle jag eljest gerna vilja uppresa.

---

[1] *Ludvig Tieck. Monografiskt utkast af A***m* lästes i Svenska Tidningen (morgonuppl.) 24 och 25 januari 1854.

[2] Valerii inträdestal i Vitterhetsakademien, *Om romerske författaren Lucius Apulejus*, är tryckt i Vitterhetsakademiens handlingar. D. 19. 1850. Om citatet från Oehlenschläger se denna brevväxlings andra del, s. 214, not 2.

Börjar ungsommaren i år tidigt, så reser jag väl redan i medlet af Maj till Motala, och tillbringar då en och annan dag i Stockholm. — Hade min hustrus helsa tillåtit en rigtig flyttning, så hade jag väl under detta års förlopp, eller i höst, bosatt mig i Stockholm. Men så länge detta elände varar, är derpå ej att tänka.

Tusenfaldiga helsningar till Dig och Din Laura, från Eder tillgifnaste

Atterbom.

Stockholm d. 18 April 1854.

Älskade Broder!

Hjertligen tack för brefvet och för löftet, att vi snart få se en wärdig bild af den herrlige Kellgren! Enligt din önskan, att jag fortfarande skulle meddela, hvad jag kan uppspåra hittills okändt om hans lefnadsomständigheter, sänder jag ett litet bidrag, som är eget i sitt slag, såsom upplysande, hvilka utvägar Gustaf III begagnade för att skaffa inkomster åt sina vittra älsklingsförfattare. Hvem skulle trott, att han hittat till Manufaktur-DiskontFonden, för att skaffa ett understöd åt »Behagens skald», för

utgifvande af ett Handels-Lexikon! Afskriften är af Skogmans hand, således fullt tillförlitlig.[1]

Gerna ville jag se ett monumentum pietatis åt wår oförgätlige Tieck i WitterhetsAkademiens Handlingar, men ämnet torde vara för nytt att rätt lämpa sig till Inträdes-tal i en sådan Akademi, hvilken företrädesvis sysselsätter sig med de Gamle. I sådant hänseende är Apulejus tvifvelsutan mer på sitt ställe. Då Tieck deremot varit Ledamot (om än blott korresponderande) af samma Akademi, (der jag gjorde mig en stor heder af att föreslå honom), är ju intet hinder, att Du framdeles lemnar en Minnesruna öfver honom åt Handlingarne.

Sorgligt, att helsotillståndet för din goda hustru ej vill förbättras!

Tusen helsningar från Laura, genom din trofaste vän

Beskow.

Kunde (för att åstadkomma omvexling af ämnen och undvika utseendet att vilja öfverbjuda en företrädare) något nytt ämne väljas, i st. f. Apulejus, vore det väl dock bäst.

---

[1] Se det i *Svenska siare och skalder.* D. VI: 2, s. 27 meddelade aktstycket.

Upsala d. 27 Apr. 1854.

Älskade Broder!

Tusen tack för det interessanta meddelandet från Tit. Skogman! och hembär till honom min hjertliga tacksägelse! — Endast vid en liten omständighet är jag oviss: hvilken benämning af fonden bör jag använda? Du skrifver »Manufaktur-Diskont-fonden»; men i dokumentet står endast »Manufaktur-fonden». Din benämning är förmodligen den nu brukliga?

Kellgren bebodde ju samma våning, eller åtminstone några af de rum, som sedermera Brinkman? Mig tycks, att jag hört både Brinkman och Järta säga det.

Då Advokat-Fiskalen Bergström varit af Dig personligen känd, så vore det roligt, att få höra några ord om den mannens egentliga lynne. Saken är den, att i Nordenskjölds smädefulla Nekrolog öfver Kellgren (i Allg. Litter. Anzeiger) förekommer i afseende på Bergström följande kuriösa notis: »Bei der Kränklichkeit der letzten fünf Jahre seines Lebens hatte Kellgren das Unglück, in Herrn Bergström einen Freund zu haben, der durch seine häufigen Besuche und Erzählungen seine Übellaunigkeit vermehrte, die seiner Ge-

sundheit so verderblich war. Man könnte fast sagen, Herr Bergström habe Kellgren auf diese freundschaftliche Art getödtet.» — Det är ju en skräcklig historia! — Jag vill påminna mig, att jag hört omtalas en Bergström, som i det Stockholmska sällskapslifvet varit känd för synnerliga gåfvor att sprida munterhet. Lustigt skulle vara, om denna person vore identisk med den, som — enligt Nordenskjölds påstående — genom sina förbittrande och fördystrande berättelser var Kellgrens bödel.

Till min bild af Kellgrens sista sjukdom och död, hittade jag nyligen ett nytt bidrag i ett bref af Järta, infördt i Crusenstolpes »Karakteristiker ur Samtidas förtroliga Bref och Anteckningar».*) — Af yttranden så väl här, som i ett af de följande brefven, ser jag bekräftadt hvad jag förnam af Järtas muntliga utlåtelser, att han varit Kell-

*) Der han äfven, på sitt vanliga ogenerade vis, mig alldeles oåtspordt infört ett bref ifrån mig. Troligtvis har det blifvit honom lemnadt af den slarfven Kjellman-Göranson, till hvilken det skrefs för sexton år sedan. G. var då en »angehender junger Dichter», som hade visat mig mycken tillgifvenhet, begärde bidrag för en National-Tidning som han ämnade utgifva, och materialier till en äfven i någon mån biographisk kritik, hvars afsigt vore att omsider göra mig rättvisa o. s. v. Hade icke namnet »Göranson» råkat på ett ställe qvarstå, så skulle jag omöjligen kunnat påminna mig till hvilken detta bref varit skrifvet.

gren tillgifven med den innerligaste värma, och att Kellgrens närmaste vänner voro en »smula grå» på Leopold.[1] —

Jag minns ej, om jag skref till Dig sist, att jag nu äfven kommit i brefvexling med Öfverstinnan Ehrenström.[2] Hennes Notice Biographique om *Leopold* innehåller åtskilligt, som man ej finner annorstädes; och hon har redan skriftligen ökat min kunskap om Leopolds enskilda lynne och (tyvärr, temligt melankoliska) husliga lif.

Din anmärkning i afseende på Apulejus och Valerius är rigtig; jag tänkte i hast ej derpå. (Äfven Tieck må sparas). I allmänhet skulle en skildring af forn-romerska litteraturens tynings- och dödsperiod (den så föga belysta och kända) kunna vara både interessant och för denna Aka-

---

[1] I M. J. Crusenstolpes *Karakteristiker, ur samtidas förtroliga bref och anteckningar hemtade, af författ. till Miniatur-almanachans biografier* (Sthlm 1851) lästes s. 144 ff. *Bref från landshöfding Järta i ynglingaåren till Benjamin Höijer* och s. 40 ff. *En författare (Atterbom) till sin recensent.* Atterboms brev (20 dec. 1837; i Ericsbergs arkiv) är ställt till J. A. Kiellman-Göranson.

[2] Ett brev från Atterbom till Marianne Ehrenström (23 april 1854) finnes i den Warburgska autografsamlingen i K. B., ett annat (16 augusti s. å.) är likaledes bevarat. Tvenne brev från henne till Atterbom (23 mars och 10 maj s. å.) tillhöra fröken Ebba Atterbom.

demi passande. Utkastet dertill ligger bland mina papper, från den tid, då jag sås. Aesth. Professor höll föreläsningar öfver Romerska Vitterheten. Men kanske nödgas jag inskränka mig till några anmärkningar vid Johannis Magni Historia: ett inhemskt ämne, men för de flesta Svenskar lika obekant, som Sidonius Apollinaris eller hvarje annan auktor från det klassiska Roms koppar- och jern-ålder.

Omöjligt kan jag i alla fall taga mitt inträde förr, än vid min återkomst i höst från Motala. J. H. Schröder tror ock, att detta uppskof kan tillåtas.[1]

Laura helsas hjertinnerl!

Din trofaste
Atterbom.

P. S. Märkvärdigt — och oväntadt — hafva Riksens Ständer hedrat sig genom frikostighet mot Svenska Theatern. Få se, huruvida de göra likaledes i afseende på Svenska Akademien; hvars begäran tillika är så högst modest.[2] För Strinnholm och Palmblads Enka synes man vilja tillknyta pungen.

[1] Atterbom kom aldrig att taga inträde i Vitterhetsakademien.

[2] Statsanslaget till Kungl. teatern höjdes 1854 av riksdagen från 6,000 till 20,000 rdr b:o, medan Svenska Akademien för ordboksarbetet årligen under 4 år erhöll 2,500 rdr b:o.

Troligen råkar Du snart Fryxell, som nyss varit i Upsala. Helsa honom då från mig hjertligen, och bed honom, i anledning af ett samtal med mig om Magnus Stenbock, genomögna Wieselgrens uppsats om denne hjelte i Palmblads Biograph. Lexikon. Der förekomma åtskilliga anvisningar, som ej äro att förakta; särdeles i afs. på hans nit att under lek undervisa Carl XII (lära honom, enligt Stenbocks egna ord, »huru omöjligt det är att löpa med hufvudet mot väggen»), hans politiska åsigter såsom identiska med svärfadern Bengt Oxenstjernas o. s. v. Enligt W. var han till och med föranledaren till det ryktbara bref, som till Konungen förgäfves framförde hans politiska testamente. — Palmblads egen uppsats om Rehnsköld innehåller läsvärda reflexioner öfver förhållandet mellan R. och Lewenhaupt.[1] Mig lyster dock se, huru R. skall kunna rigtigt urskuldas för sitt beteende, så väl näst före och under Poltava-slaget, som vid återtåget från Norrige. Arméens »ytterliga nöd», sade Fryxell, gjorde det nödvändigt. Än krigs-kassan, som Herrar Vederbörande delade sins emellan? Kunde den ej annars afhjelpt

[1] Biografien över Stenbock är införd i *Biographiskt lexicon öfver namnkunnige svenska män.* B. 15 (1848), den över Rehnsköld i samma verk B. 12 (1846).

åtskilligt af den stora nöden? — Fryxell och jag disputerade en afton om *Görtz;* men [jag] hann ej, och ihågkom ej, i brådskan, att anföra ens hälften af hvad jag kunnat yttra till denne mans försvar. Jag uppställde sedan om natten, i min säng, en hel rad af argumenter. Måtte Fryxell ej komma att framställa honom alltförmycket ensidigt!!! Mig synes det vara mindre lätt [rätt?] att försvara Carl XII såsom (genom sin till vansinne gränsande envishet) ohjelplig, än att försvara Görtz såsom hjelpare.

Obs Huru kär för sitt folks minne Carl XII var redan tjugu år efter sin död (således oberoende af Hattarnes och Gustaf III:s åtgöranden) visar bäst den ofantliga, alltgenomgripande genklang, som Sinclairs-Visan (om ock visserligen från en Hatt-poet utgången) mötte i alla svenska hjertan. Helsa Fryxell från mig, och påminn honom derom!

Stockholm d. 28 April 1854.

Älskade Broder!

Den Bergström, som enligt Hr. Nordenskjölds påstående skulle gm sin bitterhet ha ta-

git lifvet af Kellgren, war just den för sin godlynta munterhet och sina quicka infällen öfver hela Stockholm bekanta Pehr Bergström. Du finner en skön karaktersskildring af honom i Wallins Religions-tal, 2:a delen, sid. 233.

Förmodligen känner Du att en Öfversättning af Kellgrens prosaische Schriften, af K. Lappe, utkom i Leipzig, 1801.

»Gråheten» af Kellgrens vänner emot Leopold kom af politiska skäl. — L. var den förste som öfvergaf den Nya Liberalismen, hvars ihålighet han insåg, och blef sträng Rojalist, hvilket då (som ofta nu) öfversattes med Servil.

Kellgren bebodde, ni fallor, huset bredvid Brinkmans, eller det s. k. Gahns lilla hus, 2:dra våningen, (eges nu af Baron Tamm).

Du torde göra rättast att behålla benämningen Manufaktur-fonden.

Jag har också ofta tvistat med Fryxell om C. XII och Görtz. Dina erinringar skola meddelas honom.

Bland ämnen för talet i Witt. Akad:n lemnar jag obetingadt företräde åt Forn-Romerska litteraturens tynings- och dödsperiod. Öfver Johannes Magnus har

Reuterdahl ju nyss talat i Wetenskaps Akademien.[1]

Poppius, som jag nyss träffat, bekräftar, att Kellgren bodde som ofvan är sagdt. P. anser K såsom en af de ädlaste, redligaste, älskvärdaste män, han någonsin känt.

Strinnholm och Palmblads enka (äfven Valerii) hafva fått anslag af Ständerna.

Tusen helsningar från Laura, genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Har du fått Minnes-ordet öfver Wingård?[2] —

Upsala, Valborgmesso-aftonen 1854.

Käraste Broder!

Jemte varma tacksägelser för de nya upplysningarna rörande *Kellgren*, tager jag mig nu friheten att frambära böner om ännu en: näm-

---

[1] H. Reuterdahl nedlade den 19 april 1854 presidiet i Vetenskapsakademien med ett tal, *Om det sätt hvarpå de exacta vetenskaperna blifvit af en svensk lärd, Olaus[.]] Magnus, behandlade vid början af den nyare tiden.*

[2] Beskows *Tal hållet i Stockholms Storkyrka öfver konungens högtbetrodde man, f. d. statsrådet... Johan Didrik af Wingård, då hans adeliga sköldemärke krossades den 7 mars 1854* utkom i tryck Stockholm 1854.

ligen angifvande af inskriften på hans grafvård. Jag har varit på platsen, der den står innefattad i Jakobs kyrkomur (det är ju så?) men inscriptionen har fallit mig ur minnet. Den är väl icke densamma, som står på skådepenningen?

Roligt var, att min förmodan om »Bergström» slog in. Böttiger påminte mig sedan, att vi ofta hörde Järta tala om honom. Nordenskjölds anekdoter i sin Kellgrenska karakteristik tyckas samtligen vara lika tillförlitliga, som denna.

Järtas obegränsade ynglings-enthusiasm för Kellgren och flerfaldigt tillkännagifna ovilja mot Leopold, under sin mest (man kunde säga, vildast) republikanska och juntistiska period, synes, sammanlagd med åtskilliga andra omständigheter, verkligen bestyrka den aning jag länge haft (och hvilken jag nu ser bekräftad äfven af Dig), att Kellgren hade i politisk reflexionsutveckling framskridit mindre långt, än Leopold.

Genom ett förunderligt öde har jag i flera bref glömt att tacka Dig för Din vackra bild af den hederlige, godmodige, fromme Wingård, — ehuru jag hvarje gång, just sedan jag afsändt min epistel, ihågkommit det. Du har varit utmärkt lycklig i att finna och genomföra just

den ton, som för detta föremål var den egendomligt passande. Din skildring ger ett i högsta måtto angenämt intryck af ljufhet och trefnad.

Att Johannes Magnus nyss behandlats af Reuterdahl, hade jag glömt; jag kommer nu ihåg, att jag sett en notis derom. Jag är nyfiken att få se, om han borttagit för mig allt eller det mesta af det, som jag haft i sinnet att engång säga om detta ämne. — Att tala om de sista forn-romerska författarne, är äfven för mig sjelf ett lockande ämne. Värst är, att jag näppligen kan skrifva ett dylikt tal annorstädes, än här (eller hvarest en boksamling, som äger dessa författare — hvilka jag, tyvärr, ännu icke äger sjelf — finnes att tillgå). Dock torde det vara möjligt, att Linköpings Bibliothek dermed kan bispringa mig.

Vi, som voro unga under Revolutionen och Napoleon, och som sedermera öfverlefvat Verldshistoriens kanske längsta freds-ålder, — hvilket märkvärdigt utbrott af ett i sina följder oberäkneligt och måhända alltomhvälfvande verldskrig hafva vi ej nu fått upplefva! — Vid den med så mycket basunskall åt Finska viken aftågande Engelsk-Fransyska sjö-expeditionen påtränger sig

väl dock, hos en och annan tyst åskådare, den Horatianska frågan:

Quid dignum tanto feret hic promissor hiatu?

Måtte man noga se sig före, att icke äfven det der andra ledsamma Horatianska stället om Parturiunt montes etc. blir användbart!

Med 10000 helsningar till Din Laura,

Din gamle trogne

Atterbom.

Stockholm d. 2 Maj 1854.

Kellgrens minnessten utgöres af en granitskifva, insatt i en pelare på muren af Jakobs kyrka, med följande inskrift:

JOH. HENR. KELLGREN.

Född år 1751.

Död år 1795.

Svenska Akademien har tagit vård om grafven och planterat popplar der.

Enligt din anmärkning, hade Leopold långt mer politisk skarpblick, än Kellgren, likasom han

var vida lärdare. Deremot var K. långt finkänsligare. Thorilds plumpa Straffsång angrep hans nerfsystem på ett sätt, som förvånade Leopold, hvilken ansåg att man kunde skratta deråt. K:s djupa lidande deraf föranledde L. att uppträda mot Th.

Tror Du, att något på vårt språk är, hvad versens harmoni angår, jemförligt med Nya Skapelsen? Vår tid har ej öra för en sådan musik.

Det ser ut, såsom vill ingen af de stora makterna först bita i det sura äpplet. — Gud gifve blott, att icke vi slutligen också blifva förflyttade ifrån åskådare på parterren till handlande på scenen.

Tusen helsningar från Laura, genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Ups. d. 10 Maj 1854.

Älskade Broder!

Tusen tack för Dina ytterligare upplysningar! — Har Du sedan råkat Landsh. Kræmer, så har han förmodligen berättat, både att han hört mig uppläsa ett stycke af min Kellgrens-skildring,

och att jag dervid föreläste jemväl — »Nya Skapelsen»; som tycktes göra mycken lycka och — — — — för nästan alla af det tillstädesvarande talrika Sällskapet vara fullkomligt *ny* (d. v. s. känd endast till namnet, och för mången kanske icke det engång (!!!). Jag kan redligt säga, att jag, för att uppkalla Kellgren i nutidens minne, haft ingen möda ospard. —

Snart kommer jag nu, vill Gud! på ett par dagar till Stockholm, för att derifrån fortsätta färden till Motala. — Haf den godhet, att låta Din betjent frambära bifogade bref. Jag fruktar nämligen, att ett dylikt, som jag för en vecka sedan skref med posten, ej framkommit. Och nu — till Dig och Din Laura, de hjertligaste helsningar från oss alla!

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Christi Himmelsfärdsdag [25 maj], 1854.

Käraste Broder!

Jag sökte Dig i går afton, för att trycka din hand till afsked, samt önska Dig och din goda hustru en lycklig resa och en för henne

helsoförbättrande sommarvistelse. Då Du ej war hemma, och Hon icke tog emot, frambär jag med dessa rader mina hjertliga wälönskningar.

Jag förmodar att din adress blir fortfarande Motala. Skulle någon förändring äga rum, torde jag derom underrättas, för att kunna meddela åtskilligt Akademiskt eller enskilt, som kan förekomma.

I fall Du slutat Voltaire, kan budet bära den hem. Jag har nu för händer en jemförelse i afseende på Valerii öfversättningar från besagde författare.[1] Har Du ej slutat läsningen ännu, så sker det måhända innan Du reser. Vale!

tuus
Beskow

Stockholm d. 1 Juni 1854.

Älskade Broder!

Hjertliga tacksägelser för Ditt sednaste wänskapliga besök och för de trefliga stunder, Du skänkte oss! Det var nu längesedan vi fingo så ostördt och förtroligt utbyta tankar.

---

[1] Beskow inledde förra delen av J. D. Valerii *Samlade vitterhetsarbeten* (1855) med en minnesteckning över skalden.

Jag hoppas, att resan gått lyckligt och att Du med de Dina nu hunnit inrätta Eder i den nya bostaden. Måtte den landtliga vistelsen skänka glädje och trefnad, framför allt helsa åt Din goda hustru!

Akademien anser nödigt, att wara betänkt på återbesättande af rummet efter Grubbe, innan ferierna ingå, så att den valde må ha sommaren på sig för att kunna bli färdig med inträdestalet till högtidsdagen. Men hvem skall bli den sannskyldige? I fråga hafva hufvudsakligen varit bland Mecenater: Exellensen Sparre och Erkebiskop Holmström, (äfven n. v. Landtmarskalken[1] har nämts); samt af witterhetsidkare: Josef Wallin (äldste prisvinnarn), Thomander, A. Afzelius, Hvasser, Schlyter och Uppström (de begge sednare med afseende å Ordboks-arbetet), äfven Scherini (ehuru han just ej låtit höra af sig sedan Sången om Augusti Tidehvarf), o. s. v. — Bland de härvarande tyckes Hwasser ega flertalet för sig, hvartill hans wackra Carl Johanstal i sin mån bidragit.[2] Tag nu saken i öfwervägande och sänd oss Din sedel, hellst till den

---

[1] Greve Henning Hamilton.

[2] Av Hwasser utkommo åren 1852 och 1854 tvenne samlingar av i Karl Johansförbundet hållna skålar och föredrag. Han invaldes den 3 juli 1854 i Sv. Akademien.

12:te dennes, ty det är möjligt att saken då företages, i fall alla sedlarne hinna inkomma.

De stora krigs- och segerbragderna låta ännu vänta på sig. Så länge Tyskland »hvilar på hanan» (och det torde räcka länge) är fienden svårligen åtkomlig.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Sedan detta var skrifvet har jag hört att Baron Manderström i dag häftigt insjuknat, i feber, troligen Nerffeber. Af alla Svenska embetsmän är han, i närvarande ögonblick, måhända den mest omistlige.[1]

Motala d. 1 Juni 1852 [1854].

Käraste Broder!

I det myckna virrvarr, som under sista dagen af min vistelse i Stockholm fyllde mitt hufvud och höll mina ben på språng, glömde jag rentaf att vid mitt afskedsbesök tala med Dig om det stundande akademiska ledamotsvalet, — ehuru jag nyss förut hade haft detta ämne i sinnet.

[1] Manderström beklädde vid denna tidpunkt, Krimkrigets andra år, kabinettssekreterarens post.

Är det till den 15 dennes, som valsedeln skall vara insänd? Mig tyckes, att jag hörde något sådant vid Akademiens sammankomst.

Fryxell sade mig, att några af ledamöterne funderade på Hwasser. Mot honom, i och för sig sjelf, har jag ingenting; tvärtom: han är en genialisk man, vältalig (om än nog mycket germaniserande, ordflödande och ej sällan dimmig), samt utmärkt genom en vitter bildning af den solida art, som i våra dagar är mera sällsynt, än den var förr. Allt detta oaktadt kan jag icke rösta på honom, så länge det återstår författare att välja, hvilkas hufvudyrke Vitterheten är, och hvilka deruti längesedan dokumenterat sig genom både ingripande och varaktiga verk af onekligen poetiskt snille. Sådana äro Arv. Afzelius och Börjesson. Hvad den förre har uträttat såsom skald, såsom samlare af folkvisor och folksagor, såsom Edda-öfversättare o. s. v. är bekant. Den sednares båda tragedier tillhöra, ehvad än vid dem må kunna anmärkas, likväl de själfullaste och vackraste poemer som Sverige äger, hafva rönt ett förtjent bifall, och äro tvifvelsutan berömvärda försök i ett slag af skaldkonst, der vårt fädernesland ännu är så fattigt. Det mindre gynsamma intryck, som sedermera tillvägabragtes genom hans (likväl äfven många vackra ting

innehållande) Kärlek och Poesi*), kommer troligen, om det ej redan är glömdt, att utplånas genom en i höst utkommande samling af elegiskt innehåll, hvaraf jag, med rörelse och njutning, hört större delen mig föreläsas ur handskriften.[1] — Kort sagdt: endast på någon af de båda nyssnämnda anser jag mig, för min del, denna gång skyldig att rösta.

Tilläggas må, att äfven Hwasser icke är Stockholms-bo. Hvad gagn vid discussioner beträffar, så är han högst enrådig, och talar helst ensam. —

Den 27 sistl. kl. 7 på morgonen landsteg jag vid Borenshult, under den blåaste himmel, på den grönaste jord; och vandrade på kanalens löfrika strand, helsad af jublande trastar och välkomnande gökrop, till min nuvarande boning. Jag har hela det beqvämt inredda huset (7, och — om jag vill — 8 rum, samt ett rymligt kök) ensam i besittning, med en täck trägård full af narcisser och blommande fruktträd, samt — bäggedera blott på några alnars afstånd — å min

*) Jag menar, att boken heter så; jag har den ej tillhands.

[1] J. Börjessons historiska sorgespel *Erik den fjortonde* och *Erik XIV:s son* utkommo 1846 och 1847, diktsamlingen *Kärlek och poesi* 1849. De av Atterbom omtalade elegierna voro de av dottern Amandas död inspirerade *Blommor och tårar på en dotters graf* (1854).

ena sida Vettern, å min andra det egentliga landet. Äfven min sjuka hustru, som icke blifvit sämre genom resan, prisar sig lycklig af denna beqväma boning, landtliga ro och solbeglänsta trägård, dit hon utan trappa kan komma, för att inandas en af Vettern behagligt svalkad sommarluft.

Tusenfaldiga helsningar till Laura och alla gemensamma vänner!

Din gamle
Atterbom.

Flera prester, dem jag råkade i Stockholm, sade det vara åtminstone i deras stånd en allmän förutsättning, att Akademien denna gång inväljer antingen Afzelius eller Börjesson.

Stockholm d. 6 Juni 1854.

Käraste Broder!

Med synnerlig glädje hafva vi af Din sednaste wänskapliga skrifvelse inhemtat den välgörande verkan, som våren och landtluften haft både på Dig och Din goda hustru. Gud gifve att det måtte så fortgå, och hennes helsa blifva fullkomligt återställd!

Stadd i rese-bestyr och med ena foten i vagnen, för att resa till Upsala, kan jag i dag ej blifva mångordig. Valet har gifvit mig, liksom Dig åtskilligt att tänka på. Få se, huru kamraterna i Upsala bestämma sig. Jag befarar många spridda röster. Det är dock Leopolds stol, som skall återbesättas, — ty han skymmes ej af mellanlänken emellan honom och efterträdaren. För min del hade jag trott rättast att välja någon, som ej lemnade anledning till direkt jemförelse, ss. en Språkforskare, hvarför jag i främsta rummet föreslog Schlyter eller Uppström. En del, tagare i Ordboks-arbetet är också hvad Akad:n bäst behöfver. Man säger mig nu, att ingen af de nämde vill åtaga sig dylikt bestyr, och att välja blott för att få ett namn i Kalendern, — dermed är Akad:n föga betjent. Men hvad annat har man att göra? Vår tid ser visserligen den förflutna förnämt öfver axeln. Jag är dock så gammalmodig, att när jag gör mig frågan: Hvem skall nu intaga det af Leopold invigda rum?.... blir jag mäkta villrådig. Lyckligtvis är det icke händelsen med alla. Jag inskränker mig derför, att samla rösterna och får väl sedan besluta mig. Var god och insänd derför Din sedel på någon som Du anser lämpligast. Jag ville hellst, som sagdt, rösta på någon som kunde

gagna Akad:n. — Men att nu afhandla detta ämne, tillåter ej tiden.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Manderström insjuknade för några dagar sedan i feber, men är Gudilof! bättre. I närvarande tidpunkt är han omistlig. — Kommerce-Rådet Wijk erhöll i förgår ett slaganfall, men har lyckligtvis hemtat sig. Ack, hvad sorger!

Motala d. 15 Juni 1854.

Käraste Broder!

Då dessa rader anlända, har Du, sannolikt, längesedan genom Stockholms Tidningar erhållit en fullständig föreställning om min nuvarande belägenhet. Efter att i trettio år hafva varit min högsta jordiska lycka, gick min oförgätliga Ebba ifrån mig, — eller före mig, — sistledne Fredag, den 9 Juni kl. 8 f. m.; stilla afsomnande från årslånga lidanden, — så stilla, som ett ljus släckes genom afklippning. Nästa Söndag, den 18., är utsedd att öfverlemna hennes stoft åt allas vår moder Jorden. Kl. 4 e. m. skall jag då vandra de tunga steg, som beledsaga det till

den sista hvilobädden. — I sin sista säng är hon alltredan lagd. Jag besöker henne der, af och till. Snart skall jag ej mera i denna verld återse dessa nu förfallande, men ännu in i döden vackra anletsdrag, öfver hvilka bland skuggorna breder sig en frid, — »icke den som verlden gifver». Ack Gud! Ack Gud! Kalken är dock bitter; ehuru väl jag vet, att jag egentligen blott med tacksamhet bör mottaga den. — — —

Jag måste emellertid, så svårt det än låter sig göra, lefva med de lefvande — och skickar derföre min valsedel för det i Svenska Akademien lediga rummet. Enligt min synpunkt, kan jag denna gång icke rösta på någon annan, än Arv. Aug. Afzelius. Man har sagt mig, att han troligen får endast min röst.[1] Jag respekterar hvars och ens öfvertygelse; och det äfven när jag förutser, att man, vid detta tillfälle, skall låta mig en slik rättvisa vederfaras mindre än någonsin.

Nog. Det torde förlåtas mig, om jag, i min nuvarande sinnesstämning, ej länge kan hålla tanken fästad på ett akademiskt ledamotsval. Bed Gud för Din gamle

sörjande Broder
Atterbom.

[1] Afzelius erhöll sedermera vid valet endast Atterboms röst.

Hjertl. helsningar till Din hulda Maka! Måtte den himmelske Fadern låta Er få lefva länge tillsammans, — äfven här!!!

Stockholm d. 14 Juli 1854.

Älskade Broder!

Måtte dessa rader träffa Dig vid helsa och så mycket sinneslugn, som ett efter den oersättligaste förlust blödande hjerta kan medgifva! Min hustru och jag besöka Dig ofta med wåra tankar och wårt deltagande i din ställning är desto varmare, som föreställningen icke kan aflägsnas, att äfven för oss förestår den bittra kalkens tömmande! Försynens nåd och återseendets tröst äro under dessa sorgliga drömmar de enda ankarfästen vid hvilka hjertat kan hvila.

Härhos följer den nyss utkomna delen af Handlingarne. Dess poëtiska del är Dig förut bekant, men Sanders sköna sånger återläser man altid med nöje. Af de prosaiska skrifterna torde åtskilligt interessera dig.[1] Det nyaste och

[1] Sv. Akademiens handlingar D. 27 (1854) innehöll av poetiska bidrag F. Sanders *Den fallande stjernan* och C. G. Strandbergs *Esaias Tegnér* samt av prosaiska Manderströms inträdestal över Valerius, Beskows *Minne af riksmarsken grefve Lars Nilsson Kagg* och densammes *Om Svenska Akademiens ordboks-arbete.*

mest obekanta torde Du finna i det äldsta ämnet: Ordboks-Arbetet.[1]

Motala d. 5 Aug. 1854.
kl. 7 f. m.

Käraste Broder!

Stående på resande fot med ångfartyget Polhem till Lidköping, i hvars grannskap jag ämnar besöka Kinnekulle, eller egentligen Geijers Enka och Dotter, hinner jag nu ej mer än anmäla (hvad jag längesedan bort), att Din sednaste sändning rigtigt kommit mig tillhanda. Det är en särdeles interessant del af Akademiens Handlingar, denna sista. Dina båda uppsatser, öfver hedersgubben Kagg och om Akademiens Ordbok, har jag läst med mycken njutning. Den sistnämnda innehöll för mig nästan idel nya ting. Kommer denna skrift till någon större allmänhets kunskap, så bör hädanefter det dumma skränet i afseende på Akademiens Ordboks-uppdrag väl ändtligen upphöra. — Baron Manderströms minnesteckning hedrar både föremålet och författaren.

Sedan jag i flera veckor efter min oförgätliga Ebbas bortgång varit till allt litterärt arbete

[1] Slutet av brevet (efter s. 2) saknas.

rentaf oförmögen, har jag ånyo börjat bjuda till, att lystra till mina förläggares anmaningar, och syssla med manuskript-bestyr och korrekturer. Men aldrig skall jag, om jag upplefver flera somrar, så belasta mig med göromål. Jag har nämligen, *liktidigt*, både nya upplagan af Lycks. Ö och en ny afdelning af Siare o. Skalder under pressen. Det är verkligen mer, än jag orkar med. — Föröfrigt lefver jag numera (såsom Du lätteligen kan föreställa Dig) helt och hållet — eller både med hjerta och hufvud — i det förflutna. Min lefnads sol har gått ned; vemodigt ljufva minnebilder af den dag, som flytt, utgöra min enda glädje — i förening med hoppet om den morgon, som ligger på andra sidan om qvällskymningen och den annalkande natten. — Otacksam vore jag dock, om jag glömde den tröst, som mina barn gifva mig; och för deras skull qvardröjer jag gerna, om jag får, ännu någon tid på jorden.

»Vides, quis mihi sit animus; et tamen vita ducenda est. Amor enim lucis, a naturâ datus, fulcit infirmitatem doloris». — Dessa ord af Symmachus, i bref till en vän efter en öm förlust, har jag erinrat mig i dessa dagar, då jag åter börjat företaga mina vanliga göromål — så godt mina ringa krafter förmå — i ljusets tjenst!

— Med sista post erhöll jag från Stockholms Post-Kontor medföljande lapp. Var god, och låt der uttaga det omnämnda paketet. Det torde kanske sedan kunna mig tillställas genom Ångbåts-lägenhet. Äfven lösen torde Du ha den godheten att utlägga, och får jag liqvidera den när vi råkas i höst.

De varmaste helsningar till Din Laura och alla gemensamma vänner!

Din
evigt tillgifne
Atterbom

Stockholm d. 10 Okt. 1854.

Älskade Broder!

Långt före detta skulle jag hafwa tackat för Ditt sednaste wänskapliga bref, i fall jag vetat Din adress; men Du nämde blott att Du skulle resa att besöka Fru Geyer och sedan till fädernebygden, utan att bestämdt angifva stället, eller huru länge Du vistades der. Af vännen Rydquist förnam jag åter att Du wäntades hit på uppresan till Upsala. Nu erfar jag, genom bref från Böttiger, att Du redan inträffat i Visdoms-staden och skyndar derför att önska Dig välkommen i vinterquarter.

Imedlertid har jag uttaget bokpaket, hvilket jag, enligt Din tillsägelse åt Rydquist,[1] hade i beredskap åt Dig, vid genomresan, som ej blef af. Vill Du att jag skall sända det med Ångbåt till Upsala?

Härhos första sändningen (N:o 1—8) täflingsskrifter för året. Den är ej märkelig, med undantag af N:o 3, hvilken enligt härvarande granskares sammanstämmande omdöme står ojemförligt framom alla de öfriga af årets skörd. Det är onekligen en utmärkt förmåga, som deri röjes, i händelsernas klara gång och utveckling, karakterernas teckning, samt välde öfver vers och språk. Jag undrar storligen hvem författaren månde vara, men gläder mig åt att vi fått en sådan täflingskrift. — Dernäst förtjenar tvifvelsutan, af de nu sända, N:o 8 uppmärksamhet.[2]

Poëmerna ha redan, under Din frånvaro, warit en gång i Upsala, och jag förmodar att Böttiger och Malmström då genomgått dem. I fall så är, torde Du efter slutad granskning sända dem tillbaka hit, med fribrefs-post. Då den

[1] Atterboms brev till Rydqvist härom (i Sv. Akademiens arkiv) skrevs den 27 augusti s. å.

[2] Tävlingspoemet n:o 3 var *Carrigtura*, sedermera återtaget av författaren, n:o 8 C. G. Strandbergs *Birger Jarl*.

förlängda granskningstiden sådant medger, ville vi äfven sända skrifterna till Grafström och, om möjligt till Hagberg. Innan Du återskickar dem, torde Du dock hafva godheten att underrätta dig, huruvida Böttiger och Malmström sett dem tillräckligt, så att de ej behöfva för tredje gången resa till Upsala.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow

Upsala d. 12 Okt. 54.

Älskade Broder!

I dag blott ett par rader, till tecken att jag verkligen är här, och att jag erhållit Din sednaste vänliga skrifvelse! — Underrättelsen om Cholerans utbrott i Stockholm och här, påskyndade vår uppresa, och gjorde den ytterst abrupt. Vi hade annars ämnat dröja i Östergötland till ungefär denna tid, och sedan äfven tillbringa några dagar i Stockholm. Nu ankom jag dit på ångfartyget Linköping om aftonen den 29 Sept.,*) men låg öfver natten på samma fartyg,

*) Den 28 på f. m. lemnade jag Strålsnäs.

och inskeppade mig om morgonen d. 30 Sept. på Upsala-fartyget Upland. Det genom Din godhet uttagna paquetet kan per ångbåt skickas mig när som helst. Tusenfaldig tack!

Täflingsskrifterna skall jag nu oförtöfvadt genomgå.

Jag har mått illa, alltsedan jag kom hit, — i följd af en, just vid hemkomsten, i mina egna rum ådragen förkylning. Jag är instängd och af många skäl nedstämd; men hoppas innan kort orka skrifva något mera utförligt.

Choleran (det är icke af den, som jag lider) är föröfrigt här i allmänt aftagande.

Otaliga helsn:r till Laura!

Din gamle
Atterbom.

Ups. d. 26 Okt. 54.

Käraste Broder!

Krank (alltsedan min hitkomst) till kroppen och ännu mer till själen, orkar jag i dag ej tacka Dig med det utförligare bref, som jag länge haft i sinnet. Men innan kort mera! För denna gång hinner jag blott återskicka en packa täflingsskrifter, som jag för ett par dagar sedan fick fr.

Böttiger. — »Diamanternas» författare är lät igenkänd. Detta poem är åtminstone det originellaste o. tankedigraste af hela samlingen.[1] — Tack för de vackra Birger-Jarls-verserna!!![2]

Tusenfald. helsn. till Laura!

Din gamle
Atterbom.

Upsala den 5 Nov. 1854.

Käraste Broder!

Ännu immerfort halfkrank, lefver jag dock, och är så flitig jag förmår. Troligen har Böttiger lemnat Dig underrättelser — jag bad honom föreställa ett bref. Alla de akademiska täflingsskrifter jag erhållit, har jag genomläst och sändt ifrån mig. Den tankerikaste, originellaste af dem alla är »Diamanter i Stenkol». Något upphjelpt på ett och annat ställe, — kanske särdeles i slutet, — kunde den väl förtjena en större utmärkelse. Så tycker äfven Böttiger. Också Rydqvist synes dertill ej obenägen. Hvad säger Du?

[1] N:o 15, *Diamanter i stenkol* (i Sv. Akademiens arkiv), var av R. von Kræmer. Den utkom, utvidgad, i tryck 1857.

[2] Beskows *Skålar vid festmåltiden efter aftäckandet af Birger Jarls minnesstod, den 21 oktober 1854.* Stockholm 1854.

— Författaren har Du troligen genast igenkännt. — Hvad det Kongl. Priset beträffar, så kan jag, för denna gång, omöjligen rösta på någon annan än Börjesson.

Carrig Tura är vacker, men ojemn. Af qvädet öfver Birger Jarl äro de åt Stockholm egnade stropherna särdeles förträffliga. — Af de prosaiska uppsatserna synes mig den historiska bäst (om Andl. Skådesp. under Medeltiden).[1]

Såsom bifogade lapp utvisar, har ånyo ett mig tillhörande bok-paquet från Danmark ankommit till Stockholms Paket-Post-Kontor. Var god, och låt uttaga äfven detta, samt skicka mig vid första lägliga tillfälle! — Ett, som kostade i lösen 1 Rdr B:ko, har Du uttagit åt mig förut. Detta kostar 42 sk. b:ko. Jag medsänder fördenskull 2 Rdr B:ko.

Mycket ville jag språka med Dig om; men måste, af hufvud- och ögon-svaghet, uppskjuta till en annan gång. — Jag minns ej, om jag sist nämnde, att nya uppl. af Lycks. Ö nu är snart färdigtryckt. I den under pressen varande nya delen af Siare o. Skalder är nu Kell-

[1] Avhandlingen *Medeltidens andliga skådespel i kyrkan och på teatern* av A. Mankell erhöll mindre priset. Om årets tävlan se G. Ljunggren, *Svenska Akademiens historia.* D. 2, s. 213, 214.

grens bild tryckt. Jag hoppas, att Du med den skall bli belåten.

De hjertl:ste helsn. till Dig och Din Laura från oss Alla!

Din gamle
Atterbom.

Choleran, som länge gått här rätt skarpt, synes nu ändtligen börja aftaga.

Stockholm d. 14 Nov. 1854.

Käraste Broder!

Tack för brefvet! Jag beklagar hjertligen att ditt helsotillstånd skall wara så wacklande. Det är som gamla Stjernhjelm säger:

»Helsan är Alt! Alt, Alt är allsinte, der inte är helsan! —»

Lyckligt, att Du dock kan arbeta. Jag längtar högeligen att få se Kellgrens bild.

Lika med Dig, anser jag N:o 15 såsom den »tankedigraste, originellaste» bland detta års skrifter. Det är endast formen som wäckt betänklighet bland härvarande granskare. Med formen menas då icke blott vers och språk, utan äfven valet af framställningsart. Man har tyckt sig finna, att en resbeskrifning på vers, äfven då den som sådan kan vara ganska lyckad, är svår

att wända till prisskrift. En mängd enskiltheter, som äro fullkomligt på sitt ställe i den förra — beskrifningar af Omnibus och Cabb's, Waterproof' och Guttaperka-kappor, Ekipager och Dandy's, o. s. v. — skulle taga sig något underligt [ut] i Akademiens Handlingar. Att Polisman fordrar inträdeskort af främlingen i Underhusets session, är sant. Kanske gör han det ej om några år, liksom de nu omnämda nyheter då äro förlegade uppgifter, quarstående i våra wittra handlingar. Beskrifningar af dagens händelser lämpa sig ej rätt väl för dem, — t. e. skildringen af Oxford-Street, Meeting i Exeter-Hall, promenaden i HydePark, »Tidningarnes dubbla betydelse» och »tidningsstämpeln» (hvarom tankarne kunna vara annorlunda nästa år), till en del äfven betraktelserna öfver politik och National-ekonomi, Pauperism och utvandrarefartyg, m. m. Måhända kan Akademien äfven ha svårt att göra till sina åtskilliga satser, ss. t. e. »Hvad främjat ljuset mer än vinstbegäret?» — att »Hvarje drift, äfven en förvillad, gör slägtet gagn» — Att »werldens framtid är ombord på emigrantskeppen» — »Efterwerldens modersmål» talas i London, o. s. v. — Redan i titel och företal framskymta, enligt anmärkarens tanka, dylika paradoxer, och man har frågat om »Demanter i

stenkol» någonsin funnits, — om »Stenkol är förnämsta häfstången för den nyaste tidens hela materiella sträfvande», — om icke ångan, elektriciteten, m. m. äro det mer? — För att motivera en högre belöning skulle således en del enskiltheter, rörande dagens händelser och åsigter, utelemnas och de stora dragen bibehållas, åtskilliga vågsatser jemkas och versen på sina ställen ytterligare städas. Tror Du, att förf:n går in på sådant? — Af skriften, som återföljer, synes hvarom är fråga och hvilka ställen funnits betänkliga. Rydquist, som nyss återläst poëmet, delar de nu framställda åsigter. Kanske vill Du öfverlägga härom med Böttiger och låta mig veta Eder gemensamma tanka, innan vi afgifva slutomdömet. Men skriften måste återsändas hit till den 20:de dennes, ty ännu hafva ett par af de härvarande ej haft tid att fullkomligt genomgå den. Låt mig då, på samma gång, veta i hvad slutåsigt Du och Btr. stannat. Med R:t har jag samspråkat mycket om denna skrift, för att söka få en högre utmärkelse deråt, som förf:s snille onekligen förtjenar, men formen har, som sagdt, föranledt många erinringar. Ännu återstår den, som rigoristerna hålla mest på, att nemligen hittills intet orimmadt skaldestycke (hexametern anses, med skäl, ännu svårare, än de rimmade)

upptagits i handlingarne, (det var enda orsaken hvarför Grafven i Perrho ej erhöll stora priset), och de fordra alltså ett stycke af aldeles ovanlig skönhet och fullkomlighet, för att motivera ett sådant undantag. För att emedlertid få en utväg, att utmärka förf:s talang, oberoende af närvarande skrift, har jag framställt honom bland dem, som kunde ifrågakomma till Kongliga priset i år, med afseende å hans med så mycket bifall mottagna Reseminnen.[1] Jag nämde äfven för Böttiger derom vid hans sednaste besök. Men äfven här föreser jag mycken skiljaktighet i meningar. Emellanåt är jag så utledsen vid allt detta trassel, vid afdömmandet af våra belöningar, och den förbistring, som pågår under dessa månader, att jag vill lemna ifrån mig alltsammans och flytta till landet. När man blott behöfver komma öfverens med sig sjelf, utan att nödgas sammanjemka andras meningar, går det nog an. Också har Grafström redan insändt sitt votum. Han har (som jag troligen redan nämt) röstat stora priset åt N:o 3 (med någon omarbetning), samt det andra åt N:o 8 (Birger Jarl), N:o 15

[1] R. von Kræmers diktcykel *Sydfrukter* utkom Stockholm 1853. Det kan tilläggas, att denna samling Italia-bilder recenserades av Atterbom (A***m) i Svenska Tidningen (morgonuppl.) den 28 februari och 1 mars 1854.

(der han finner »mycket snillrikt, oaktadt stenkolsröken i de politiska reflexionerna och rythmens på sina ställen nog lösa band»), samt N:o 20 (Minnet), — dessutom Mention åt N:o 13 (första kärleken), 16 (Smärre dikter), 22 (Camoëns) m. fl.[1]

Ett poëm, 26, som ännu ej torde varit läst af dig, medsändes. Var god och lemna det sedan till Böttiger och Malmström. Det kommer troligen ej att kosta mycken granskningsmöda.

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow

Bokpaketet har Du troligen redan fått genom Schröder.

Af de prosaiska skrifterna är N:o 1 (om de andeliga skådespelen) här föreslagen till andra priset.

Ups. d. 22 Nov. 1854.

Käraste Broder!

Jag blef i Söndags hindrad af illamående, att skicka hvad jag nu afsänder. Choleran har

[1] Grafströms yttrande är fogat till Akademiens dagbok för den 4 december 1854. Även Atterbom kritiserar i sitt utlåtande över Kræmers dikt »en viss stenkolsrök i åsigterna».

upphört i staden, och min hosta har betydligen minskats; deremot har jag i ett par veckor varit plågad af det ena sten-koliks-anfallet efter det andra, — än nattetid, än vid dagsljus återkommande, och hvarje gång efter en eller två dagars mellanskof. Nu har jag ånyo — i går och i dag — ett par rastdagar; derför skyndar jag, att begagna tillfället; i går skref jag det lilla Betänkande,[1] som medföljer, och i dag beledsagar jag det med dessa rader.

Med Böttiger har jag rådplägat (träbocken Malmström ser jag aldrig, och har ingen längtan derefter); synnerligen om »Diamanterna». Dina utförliga anmärkningar vid dem, meddelade jag honom äfven. Du ser, att också vi båda, efter moget öfvervägande, stannat vid Din åsigt. — Äfven utmärkelsen af det Kongl. Priset torde lämpligare sparas tills något längre fram.

»Vikingasagan»[2] har jag, efter Din genom Böttiger erhållna speciella anmaning, *sorg*fälligt arbetat mig igenom. Jag bekänner, att jag, vid första sändningen, läste blott de första raderna, och sedan lade det digra manuskriptet ad acta.

---

[1] Detta, som omfattar 4 sidor, är daterat den 21 november 1854 och fogat till Akademiens dagbok 4 december s. å.

[2] Denna återtagna tävlingsdikt var av kronprins Karl.

Detta evinnerliga idisslande af Frithiofs-reminiscenser, detta ständigt upprepade skrammel med våra fornfäders tomma rustningar, har redan i många år utgjort min pina. Emellertid torde man väl, af särskilda anledningar, böra om detta — i alla fall välmenande, och i ett och annat smärre drag ej misslyckade — försök säga några vänliga mentions-ord. Att kunna bevilja det ett mindre pris, — åtminstone utan att upplyfta Diamanterna, Carrigtura och Birger Jarl till det större, — synes mig alldeles ogörligt. — Oss emellan: mig har läsningen af detta poem djupt bedröfvat. Vore det blott ett medelmåttigt! Men det är, hvad som är värre: själstomt, andefattigt, blottadt på all halt. Der förråder sig en brist på sjelf-erfaret inre lif, på egendomlighet i känsla och tanke, — kort sagdt, en omogenhet, en gossaktighet, som tyckes häntyda, icke på en ung man ställd i medelpunkten af mångfaldiga och innehållsrika lefnadsförhållanden, men på den ålder, då en liflig och i någon mån poetiskt beläst yngling bereder sig till Student-Examen eller nyss har tagit den.

Att din befattning såsom Akademiens Sekreterare medför månget obehag, mången tråkighet, kan jag nog inse. Men tröttna ej!!! Ditt afträdande skulle för Akademien vara en hufvud-

olycka. Så vidt jag vet, tänka ock alla dess ledamöter härutinnan lika med mig. — Akademiens närmaste framtid är i alla fall tillräckligt mörk! —

Tusen tack för besväret för de lyckligt anlända Danska bok-packorna!

Tack äfven — och ur en mindre enskild synpunkt — för Din Minnesruna! — Hvilken glädje, att allt vid Carl Johans-festen så lyckades, och att Hjeltens underbara väderleks-lycka äfven då stod honom bi![1] (Här i Upsala var hela dagen regnig, och just vid aftäcknings-tiden regnade här allramest). Deremot har det grämt oss, att Birger-Jarls-aftäckningen fick en något snöplig karakter. Statuerna skola, höra vi, vara ypperliga. Det fröjdar mig, att Fogelberg blifvit, hvad jag alltifrån hans ungdom förmodade att han skulle bli.

Ett annat glädjeämne — härmed sammanhängande! Norrmännen hafva nu ändtligen, mot Carl Johan och Sverige, uppfört sig vettigt och tacksamt. Man kan ej säga, att de skyndat dermed; men — bättre sent, än aldrig. Också

---

[1] Karl XIV Johans staty avtäcktes den 4 november 1854. Beskow celebrerade tillfället med poemet *Carl XIV Johan. Minnesruna den 4 november 1854.* Stockholm 1854.

är det första gången, som jag för de »norska bröderne» har börjat erfara broderliga känslor.[1]

— — — Man säge om Ryssarne, hvad man vill; men deras försvar af Sebastopol är lysande; och tänk, om vi, år 1808, hade i spetsen för Finlands affärer haft en Mentschikoff, i stället för de jemmerliga krutgubbarne Klingspor och Cronstedt! ! !

Till Laura de hjertligaste helsningar!

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Lefver jag till nästa Maj, så skall jag väl då, med Guds hjelp, hålla mitt Intr. Tal i Vitterhets-Akademien. Jag torde dock välja Johannes Magnus, såsom det kortaste ämnet. Det var öfver Olaus Magnus, som Reuterdahl talade.

Upsala d. 26 Nov. 1854.

Käraste Broder!

Denna gången fattar jag pennan i ej ringa förlägenhet; men nöden (säger ordspråket) har

[1] Föreningsdagen, den 4 november, hade i Kristiania firats med en fest, som burits av en utpräglat svenskvänlig stämning. Flera vid detta tillfälle hållna tal meddelades i de svenska tidningarne.

ingen lag. Tror Du (men underrätta mig derom i förväg), att jag skulle kunna våga mig fram till Din Laura med en supplik om hjelp — eller åtminstone råd — i — — — gissa! — — — en Julklapps-angelägenhet?

Saken förhåller sig nämligen så. Till förra årets Jul hade min sal. Hustru önskat, att vi kunnat förära våra Döttrar hvar sitt guld-ur till julklapp. Men vid öfverräknande af vår dåvarande kassa ansåg hon dess belägenhet kräfva, att uppfyllandet af denna henne särdeles kära önskan skulle ännu ett år uppskjutas. Denna tidpunkt fick hon ej upplefva. Mig ligger det desto mer på hjertat, att, då min kassa nu verkligen är i en smula bättre skick, söka efterkomma hennes moderliga åstundan. — Men här i staden är ingenting att dervid uträtta. Och till hvem i Stockholm skall jag vända mig? Fru Bruncrona, och hennes Döttrar, äro för det närvarande till den grad öfverhopade af (utom annat jul-bestyr) millioner kommissioner från slägtingar i landsorterna, samt arbeten i följd af den eldsvåda, som skadat deras våning och en del af deras bohag, att jag icke näns komma till dem med en dylik förfrågan. Fru Lektorskan Lundstedt har mot mig och de mina alltid varit en högst tjenstsam och oförtruten väninna; men

jag är ej säker, om hon, i utväljandet af ett par fruntimmers-guldur, har lika insigt af det eleganta och moderna, som af det durabla, rättgående och möjligast ekonomiska. Att Din Fru förenar alla dessa insigter, det vet jag. Frågan är blott, om äfven af hennes tid, visserligen likaledes mycket upptagen, någon stund skulle möjligen kunna uppoffras åt en på detta föremål rigtad blick och jemförelse, vid någon af hennes färder utåt staden? — I annat fall skall jag vända mig till Fru Lundstedt, såsom min återstående enda utväg. Låt mig med ett par ord veta Din tanke härom. I den händelse, att ett lyssnande till min bön ej skulle alltför mycket öka Din Makas besvär, så ville jag då särskildt derom supplicando hos Henne infinna mig.

Jag har intet begrepp om, hvad ett par smärre dylika ur kosta. Möjligen förslå de 100 Rdr:a Banko, som jag vid December månads början har att erhålla från Enberg. De kunde då stanna i Stockholm för detta ändamål.

Här har Du af mig ett bref om idel bastant prosa; — ehuru tidmätning visserligen ock har en ganska poetisk sida, så till vida, som man förmår i tiden inlägga ett poetiskt innehåll.

Med de varmaste helsningar till Dig och Din Laura, förblifver evärdligt

Din gamle trofaste
Atterbom.

Lefver jag till nästa års Jul, så är jag troligen då Stockholmsbo! —

Stockholm d. 28 November 1854.

Älskade Broder!

Tack för brefvet! Laura åtager sig ganska gerna att vid julklapp-affären biträda med råd och dåd. Till följd häraf har jag redan varit ute på kunskaperi och werkeligen lyckats att upptäcka ett par små, utmärkt wackra fruntimmersguldur, aldeles efter föreskriften »eleganta, moderna, durabla, rättgående och möjligast ekonomiska». I sednare fallet anmärkes, att dylika vanligen kosta 66 R. 32 s. B:o stycket, men dessa lemnas, af särskilt afseende, till 60 R. B:o stycket, eller 120 R. B:co tillsamman. Då Du anslagit 100 R. B:o, skiljer priset endast 20 R. för begge uren och jag tror det vara bättre att göra detta tillägg, för att få god och wacker vara. Visserligen finnas äfven ur till 50 R. B:o stycket, men med tunnare boett, mindre säkra och mera simpla,

som det heter. För dessa urs säkra gång ansvarar Urmakaren 2 år, och då tyckes man kunna vara lugn. Gillar Du handeln, så kan Du tillsäga Enberg att han innehåller de 100 R. B:o, för December quartalet, då jag med nöje skall tillägga de felande 20 R. B:o, samt söka någon lägenhet att få presenten till Upsala, om ej förr med Böttiger, som sannolikt kommer hit till högtidsdagen, eller med någon annan, som Du kanske kan uppgifva.

Det vore herrligt, om Du kunde werkliggöra förslaget att wara Stockholmsbo nästa jul, så att man kunde få se Dig »ansigte mot ansigte» och icke såsom nu, »i ett mörkt tal».

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow.

Ups. d. 30 Nov. 1854.

Älskade Broder!

»Allt hafven I väl beställt»; millioner tacksägelser till Eder båda! De öfverskjutande 20 R:a B:ko skall jag med största nöje återgälda, genom Böttiger, då han till Akademiens Högtid infinner sig. Till Enberg skall jag i öfvermorgon

skrifva om de 100; jag kan det ej i dag, emedan jag 1) nyss genomkämpat ett nytt stenkoliksanfall (under nästan hela November har ett sådant påkommit ungefär hvar tredje eller fjerde dag), och 2) är mycket besvärad af en flusskastning på mitt högra öga. Derföre måste jag ock till Dig nu bli ytterst fåordig. Mera innan kort! — Jag är förtjust på mina Döttrars vägnar, men äfven på mina egna. Jag omfamnar Dig i andanom af hela mitt hjerta, och höljer Din Lauras händer med kyssar.

Evigt Eder
tacksammaste gamle
Atterbom.

Stockholm den 12 December 1854.

Älskade Broder!

Med deltagande hafva vi erfarit, att Böttiger warit sjuk och sängliggande. Ehuru anfallet nu lärer vara lyckligen öfverståndet, torde det möjligen hindra honom att fägna oss med sin närvaro vid högtidsdagens sammankomst. Om så sker, har jag trott mig böra wara betänkt på att finna någon annan säker lägenhet för sändandet

af de begge gulduren. Jag har derför vidtalt Löjtnant v. Kræmer, som reser hem till Jul, att medtaga dem. Jag hoppas att du gillar denna anordning.

Genom framträdandet af Uppströms Ulfilas har frågan om det Kongl. priset erhållit ett nytt uppslag. Icke blott den omständighet, att detta werk är en heder för wår litteratur i allmänhet och för Upsala Universitet i synnerhet, men särskilt att det utgör en bland källorna till fornspråkets studium och att Utgifvaren offentligen uppmuntrades af Akademien, vid första profstyckets framlemnande, till werkets fullbordan, har synts flertalet af de härvarande så bindande, att man ej gerna kan undgå att fullfölja, hvad som är begynt, d. v. s. att förklara sin tillfredställelse öfver fullbordan af hvad man sjelf sökt framkalla.[1] Att Uppström i öfrigt är en högst aktningsvärd och förtjent man, som med en knapp lön och sju barn väl kan behöfva den härvid fästade ekonomiska fördel, minskar ej deltagandet för honom. Ehuru jag vet att Din röst är bestämd för en annan, hvartill Du äfven har

[1] A. Uppström hade 1850 erhållit Sv. Akademiens mindre medalj för de av honom s. å. utgivna »Fragmenter af Matthæi evangelium på götiska»; han tilldelades år 1854 det kungliga priset.

fullt gällande skäl, har jag dock velat omnämna förhållandet, med anhållan att enär valet med första bör ske, Du torde hafva godheten insända Din valsedel med omgående.

Äfven bör jag nämna, att då ett så lysande hedersomnämnande på högtidsdagen, att det står framom 2:dra priset, troligen skall mer fägna författaren af N:o 15, än den lilla medaljen, förslag derom uppstått och sannolikt blir Akademiens beslut. Derigenom tillkännagifves också, hvad som var granskarnes mening, att stycket skulle erhållit en högre belöning, om ej åtskilligt i formen hindrat det.

PrenumerationsSedeln för 1855 inneslutes. Genom hinder vid Myntet blir Minnespenningen ej färdig förrän på Nyåret.[1] Lycka till en glad helg och ett godt nytt år önskas Dig och de dina, hjertligen af Laura och Din

tillgifnaste
Beskow

Ups. d. 14 Dec. 54.

Käraste Broder!

Post-timman slår strax. Inneliggande sedel lyder på *Uppström.* »Sic stantibus rebus», måste

[1] Denna var präglad över kungliga rådet greve Fabian Wrede.

jag för denna gången öfvergifva Börjesson; ehuru det sker med stor grämelse. — Måtte han ej under nästkommande år dö på sitt Upländska lergärde, utan att Akademien hugnat honom med den allraringaste uppmuntran! ! ! —

Tusen tack för vidtalandet af unge Kræmer, att hitföra uren! —

Med hjertl. helsn. till Laura,

Din
trogne
Atterbom.

Ups. d. 17 Dec. 1854.

Käraste Broder!

Jag hade ämnat skrifva om hvarjehanda — men måste äfven i dag bli fåordig; stickningar i mitt högra öga nödga mig dertill. En fråga måste jag dock skynda att göra: Har Du personligen känt Kommersrådet Lenngren? Jag håller just nu på med Fru Lenngrens bild, hvilken i 6:2 af mina »Siare o. Skalder» kommer att stå midt emellan Kellgrens och Leopolds; men har om hennes man ej det ringaste konkreta begrepp; och ville dock gerna kunna (om än, naturligtvis, blott i förbigående) om honom säga

någonting mera individuellt, än att han var (såsom jag förmodar) i allmänhet en hedersman. Engång skref Du till mig, i anledning af hans redaktions-befattning med Stockholms-Posten, att han var en stor Prest-hatare. Detta var dock något. Har Du möjligen någonting mer, att om denne man förtälja mig?

Jag är ej i stånd att påminna mig, om jag redan från Dig erhållit prenumerations-sedel för Post- och Inrikes-Tidningen. Det föresväfvar mig, att så skett; men fåfängt har jag letat derefter bland mina papper.

Innan kort hoppas jag kunna skicka ett exemplar af min ny-upplagda Lycksalighets-Ö. Min förläggare har lofvat, att tillsända mig några innan Julafton. Måtte jag blott dessförinnan också finna någon pålitlig lägenhet till afsändning!

Mera härnäst, så väl härom, som om mycket annat!

Med otaliga helsningar och önskningar, till ståtlig Högtidsdag och glad Jul, förblifver Din och Din hulda Lauras evigt tillgifnaste

Atterbom.

Tack för den vackra och rörande sången vid Oehlenschlägers graf! — Äfvenså för den glada och trefliga bilden af Bonstetten! Den

hedersgubben har likväl i ett par punkter gjort Fru Stael orätt; hvarom mera nästa gång.[1]

P. S. Framförallt, kände Du Fru Lenngren sjelf personligt? Var Du i hennes hus? umgänge? Huru förekom hon Dig? Har Du om henne något drag att meddela, som sträcker sig utom hvad Franzén etc. anfört? — Franzéns »Minne» ger mig en god handräckning.[2] Visserligen röjer sig äfven der en hos honom vanlig sancta simplicitas; men det har i alla fall mycken förtjenst.

Stockholm d. 19 December 1854.

Käraste Broder!

Fru Lenngrens bild är så sant, älskelig och lefvande tecknad af Franzén, att någon bättre källa svårligen kan uppsökas. Så lider blott en blifvande engel, som hon under de sednare åren, och Döden var, som altid hos de utvalde, lifvets krona.

---

[1] Beskows dikt *Vid Oehlenschlägers graf, den 25 juni 1853* och reseminnet *Ett besök hos Bonstetten. (I Genève, september 1827)* meddelades i *Rosa. Vittert album*, . . . Stockholm 1854. Om M:me de Staël se häri s. 314—319.

[2] Franzéns *Minne af fru Anna Maria Lenngren, född Malmstedt* i Sv. Akad. handl. D. 8. 1821.

Lenngren var icke »presthatare» i annan mening, än den tidens »upplyste» i allmänhet.*) Hans förtroliga vänskap med Kellgren, Leopold, Franzén, Rosenstein, och den tidens ypperste, och vaet af honom till Kellgrens med-utgifvare af St. Posten, hvilket blad han efter dennes död fortsatte, visar redan, att han icke var någon vanlig man. Enligt hvad man sagt mig, hade det berott af honom sjelf att vara President af det werk, han för det mesta styrde såsom Råd, men han försmådde all yttre glans. Kan jag erinra mig några enskiltheter om honom, skall jag meddela dem. Nu har jag hufvudet fullt af morgondagens högtid. I Pontins Minnen måste finnas åtskilligt om Lenngrenska huset.[1]

Uren äro aflemnade till Kræmer. De hafva gått förträffligt under den vecka de varit här på prof. Jag skulle önskat att de varit aldeles lika äfven i det yttre, då de äro ämnade till twenne systrar, men sådana funnos ej. Under hvarje ur ligger ett reserv-patentglas, för den händelse

*) Han kämpade oegennyttigt och af öfvertygelse för hvad han och mängden (äfven de bästa hufvuden) då ansågo vara upplysning och framåtskridande, för hvilka organen var hans tidning, och i hvilken han skrifvit långt mer, än han sjelf ville hafva bekant i det allmänna.

[1] Se B. 1, s. 70, 71 av M. M. af Pontins *Samlade skrifter* (B. 1—3. Sthlm 1850—57).

att det nu insatta ginge sönder. Urmakarn svarar i 2 år för sitt arbete, enligt hans härhos bilagda quitto. Det lilla förskott derå, som jag lemnat, lönar det icke mödan att skicka. Det skulle wara en synnerlig fägnad för mig om jag äfwen finge bidraga litet till dina goda och älskwärda döttrars julglädje.

Deremot ville jag gerna bedja Dig, eller någon af dem, om en annan liten återtjenst. I Svenska Tidningen för den 11 dennes lästes, under öfverskriften den blindas lampa, en anhållan om understöd åt en fattig blind, till jul. Bidragen kunna lemnas till Pastor Rydberg eller Pastor Anjou i Upsala, under adress till den blinda systern. Skulle någon i Ditt hus vilja benäget åtaga sig, att låta närlagde lilla julklapp (af onämd gifvare förstås) komma den fattiga tillhanda, så blefve jag derför mycket tacksam. Lemnar jag den här i bokhandeln, så kommer den ej fram till jul, som ämnadt var. Annonsen var så vacker, att den erinrade Laura om Thekla Knös' penna.

Lycka till en glad helg och ett godt nytt år för Dig och de Dina, önskas dig hjertligen och å nyo, af Laura och Din

tillgifnaste

Beskow.

PrenumerationsSedeln har jag nog riktigt sändt. Den finnes troligen bland dina papper.

Ups. d. 21 Dec. 1854.

Älskade Broder!

Med den härifrån i öfvermorgon (Lördagen d. 23) afgående Diligencen till Stockholm tager jag mig friheten tillsända Dig några ex. af Lycks. Ö, af hvilka Du torde vara god att sjelf behålla ett, och låta de andra (5) utdelas enligt sina adresser. Dina många vänskapsprof i detta afseende ingifva mig denna djerfhet, att komma med ett nytt besvär. — Säkrast är väl, att Du låter en betjent vid Diligencen efterfråga. Förlåt!

Tack för hvad Du sagt mig om Lenngren, och för löftet om (möjligen) ännu mera! — Vid tillfälle torde Du äfven hafva den godhet att underrätta mig, om det vid Kellgrens död var första gången, som Svenska Akademien anlade sorg efter någon bortgången ledamot.

Men i hög grad förlägen gör mig Ditt nya vänlighetsbevis mot mina Döttrar. Du har likväl uttryckt din önskan i detta afseende på ett sätt, som gör, att jag ej kan annat än af hela mitt hjertas fullhet tacka på deras vägnar. Att tvenne af dem så vördade, ja älskade personer, som Du

och Din Laura, deltagit i beredandet af denna deras julglädje, skall i alla deras lefnadsdagar outplånligt förhöja dess värde och minne.

Tack äfven på »den blinda Systerns» vägnar! I dag har jag i julstöks-brådskan ej haft någon tärna att utskicka; men i morgon bittida skall gåfvan frambäras. Du är dig lik, ädle Vän! Gud välsigne Dig! ! !

Thekla Knös är annonsens författarinna. — — — Prenumerations-sedeln för Post-Tidningen har jag hittat.

Måhända hinner jag i morgon med paquetet tillägga något mer.

Millioner helsningar till Dig och Din Laura, från Eder

evigt tacksamme
Atterbom.

Nog vore det roligt, om de 5 exemplaren kunde hinna kringbäras på Söndags-morgonen; men kanske låter detta ej göra sig utan förmycket omak.

Stockholm d. 22 Dec. 1854.

Älskade Broder!

I detta ögonblick har jag nöjet att emottaga ditt sednaste bref, för hvilket jag skyndar att

tacka, äfvensom för den utlofvade »Lycksalighets-ön».

Jag skall låta efterfråga bokpaketet, så att, om möjligt, innehållet kan komma såsom julklapp.

Kellgren var den förste efter hvilken Akademien anlade sorg.

Det har mycket fägnat Laura, att hon utgissat Annonsens författare. Hon förstår sig också på stilar.

Gud ske lof, att högtidsdagen ändtligen är öfverstånden! Den gick slutligen bättre, än jag vågat hoppas, och Allmänheten tycktes belåten med sin afton. Det är den 21:sta i ordningen, som jag stökat med, och jag börjar tröttna. Akademien får wäl snart se sig om efter yngre krafter, som äro mera wuxna krafvet. Fordom lade jag bråket mindre på sinnet, men med åren blir man ömtåligare och önskar framförallt lugn, hvilket ej är förenligt med det slags medlare kall och sammanhållningsbestyr vid skiljda meningar och stridiga interessen, som åligger Sekreteraren. Jag ville också gerna egna mig åt litet eget författarskap, hvilket med de dagliga göromålen och brefvexlingen, Ordboksväsendet och Minnesteckningarne, ej låter sig göra.

Ännu en gång, lycka till en glad helg och en god fortsättning, önskar af hjertat Din

tillgifnaste

Beskow.

Upsala d. 11 Jan. 1855.

Käraste Broder!

Wieselgren, som äflas att utforska huru det hänger tillsamman med sägnen om *Goethes* härkomst från Sverige, och huruvida den kan låta bevisa sig, skrifver derom till mig bref på bref. Att Goethe sjelf har för Dig berättat åtskilligt derom, påminner han sig hafva fordom hört Dig förtälja. Han ber mig nu efterhöra, hvad Du ännu af denna meddelning ihågkommer. Var god, min älskade Vän, och låt mig veta detta (ju mera utförligt eller detaljeradt, ju bättre!), så skall jag öfversända det till honom. Mig har han ock i samma afseende gifvit ett annat uppdrag, att i Stiernmans här på Bibl. befintliga Genealog. Tabeller efterspana hvad der möjl. kan förekomma om den Eosandriska (från Åsbo prostgård, liksom jag) härstammande slägten, af hvilken en gren kallade sig Göthe och utflyttade till

Tyskland. Roligt nog vore visserligen, om det kunde bringas åtminstone till sannolikhet, att den store Goethe härstammar från just samma svenska prestgård, som jag. — Att Goethes farfar var gästgifvare i Frankfurt am Mayn, vet jag. Men dennes far? Mig föresväfvar, som hade jag hört i Tyskland sägas, att han varit en skräddare, och son af en från Sverige kommen smed. Jean Paul påstod, i ett samtal med mig, att Goethe blygdes för sina ringa förfäder.[1] I Herders bekanta ovettiga lek med Goethes namn:

Der von den Göttern du stammst, von Gothen oder vom Kothe —

ligger ock tilläfventyrs någon anspelning på hans götiska börd. —

Jag hinner i dag ej mera. Lycka till god fortsättning af det nybörjade året! — och måtte det för mig sjelf bli åtminstone drägligt! — Gladt kan näppeligen något jord-år mera för mig blifva.

Din och Din Lauras evigt tillgifne

Atterbom.

---

[1] Se härom Atterboms *Minnen från Tyskland och Italien.* I, s. 127 (1859).

Stockholm d. 12 Jan. 1855.

Käraste Broder!

Tack för brefvet och ännu en gång tack för Din sköna Lycksalighets-ö, som är något annat än den Skandiska lutar till att blifva under detta Verhängnissvolles Jahr!! Gud gifve, att det må aflöpa någorlunda skonligt.

»Ön» utdelades till de uppgifna vännerna sjelfva jul-aftonen, säkert en kärkommen julklapp.

Att Goethe härstammade från Sverige var en sägen i hans familj.[1] Från hvad trakt och under hvilka omständigheter stamfadern utflyttat, har jag ej kunnat erfara. Jag tviflar äfven att derom något af oss kan uppdagas, då han sjelf icke velat lemna dertill någon wägledning. Hade han haft sin slägtledning från den Svenska, nu utdöda, Adliga ätten Göthe (Eosander, hvars broder blef Friherre Liljeroth), och sålunda varit befryndad med tvenne utmärkta Ambassadörer, så hade han måhända haft närmare reda derpå. Mer, än du i ditt bref nämner om Goethes förfäder, känner icke heller jag.

---

[1] Jämför H. G. Gräf, *Sverige i Goethes liv och skrifter*. Stockholm 1921, s. 43, 44, 110.

För denna gång hinner jag ej mer än förnya Lauras och min nyårsönskan till Dig och de dina. Hon tackar, liksom jag, särskilt för den sköna rörande »tillegnan».[1]

Din vän
Beskow.

Upsala d. 21 Jan. 1855.

Käraste Broder!

Hjertlig tack för sednaste skrifvelsen! — Dess innehåll blef, i afseende på frågan om Goethes svenska härkomst, sådant, som jag hade väntat. Wieselgren får svårt, att i ett »Biographiskt Lexikon öfver namnkunniga Svenska män» förskaffa en plats åt Goethe. Dock torde han ändå hitta någon utväg dertill.

Likaledes tack och heder för Ditt besvär med »Ön»! Ledsamt, att exemplaren då ej räckte till så, att jag med detsamma kunde skicka ett till *Reuterdahl.* Jag hoppades kunna sända honom det såsom nyårsgåfva; men min förläggare,[2]

[1] Inledningsdikten *Till den hädangångna* i *Lycksalighetens ö.*

[2] Denne var A. Bohlin i Örebro, disponent för det Lindhska förlaget. Ett stort antal brev från Atterbom till honom (i K. B.) beröra den nya upplagan av *Lycksalighetens ö.*

som lofvat mig ett icke obetydligt antal skänkexemplar, har, — sedan han till julen skickade mig några ytterst få att börja med, med löfte att ganska snart anförskaffa flera, — allsicke vidare låtit höra af sig. När Du träffar Reuterdahl, kan Du säga honom detta, och huru ledsen jag är. — Här kunde jag ej undvika, att, af de få exemplar jag fick, genast utdela till sådana personer, som Böttiger, Fries m. fl.

Gud vet bäst, huru högt jag uppskattar Ditt och Din Lauras omdöme. Om min »Ö» i sin förnyade skepnad gör Er nöje, och befinnes äfven ha något vunnit vid sin förnyelse: så är detta mig en ljuf belöning. »Ich habe mich ganz müde dran geschrieben», yttrade Goethe i ett af sina italienska bref angående sista omarbetningen af sin Iphigenia. Jag har visserligen ej kunnat genom mina mödor tillvägabringa ett verk, så omnibus numeris absolutum; men mitt bästa till dess förbättring har jag gjort; åtminstone så långt, som det under de mest ogynsamma yttre omständigheter kunnat göras. Hela denna revision har jag börjat, fortsatt och fullbordat i en ständig omgifning af dödens skuggor, nämligen vid sidan af en långsamt mot grafven tynande, outsägligt älskad Maka, ja, så godt som omedelbart vid hennes dödssäng. Att jag under

sådana förhållanden ändock ej har »rasibus» skämt bort alltsammans; att jag i min fantasi mäktat frambefalla så pass mycket solsken och vår, under det idel mörker och höst fyllde mitt hjerta, — det förekommer mig nu som ett mirakel. De förbättringar jag gjort, äro många och (såsom jag tror) verkliga; att jag under lyckligare omständigheter hade kunnat göra ännu flera, är sannolikt.

När Du härnäst råkar Landsh. Baron Kræmer, torde Du få höra honom berätta, att jag för ett aftonsällskap hos mig i förgår uppläste begynnelsen af »Fågel Blå», i sin nya skepnad (hvilken troligen kommer att fylla nästa band af mina Samlade Dikter). Man tycktes dermed vara belåten.

Min husvärd (Lindblad, Professorn) presserar mig nu, att ofördröjligen gifva honom definitift svar, om jag ämnar i höst flytta till Stockholm; ty hyresgäster anmäla sig redan hos honom, som hört ryktet derom och vilja bli mina efterträdare. Jag måste väl endera dagen säga mitt »ja», och ropa mitt: »jacta est alea!» — Huru långt behöfver man i Stockholm höra sig om efter våning före den tid, då man vill inflytta? Och huru mycket plägar der en mindre, men treflig och välbelägen boning kosta? Med »välbelägen»

menar jag i främsta rummet en, som ligger vid någon öppen plats, helst med träd, alleer, trägård o. s. v. T. ex. vid Trägårdsgatan, Carl XIII:s torg — Just i den trakten ha de sednaste Stockholms-tidningarne annoncerat »både större och smärre våningar» såsom lediga — men till den 1 April; således äro de, tvifvelsutan, innan den 1 Oktober (och förr kan jag ej komma) samtligen upptagna.

Ja, nog ser året 1855 ut att bli »verhängnissvoll»! Men draga ej Vestmakterna vår Konung vid håret att försöka Finlands återeröfring, så synes det, då hvarken Preussen eller (på allvar) Österrike vill bidraga att sätta knifven på Kejsar Nikolai strupe, näppligen bli något vinstgifvande företag.

De varmaste helsningar till Eder båda, från oss alla!

Din
tillgifnaste
Atterbom.

Stockholm d. 26 Jan. 1855.

Käraste Broder!

Hjertligen tack för brefvet. Jag kan nog föreställa mig att husgudarnes flyttning till en

annan strand, än den, der Du under större delen af Din lefnad egt Ditt trefliga och lyckliga hem, skall wäcka en djup oro och många bekymmer. Quod felix faustumque sit!.... är hwad jag af warmaste hjerta önskar. Tillstyrka det, skulle jag ej wåga, ehuru gerna jag och Dina öfriga Stockholms-vänner se Dig här. Det är så mycket i en mångårig omgifning, som måste saknas. Mig förekommer det såsom skulle jag ej kunna tänka mig, att Du vore rätt hemma annorstädes än i Upsala. Men detta kan ingen annan rätt bedömma, än Du sjelf.

Hwad rum vidkommer, så bör man visserligen i tid, d. v. s. ju förr dess hellre, höra sig om efter sådana. I de trakter, du uppgifvit, pläga de wara dyra. Vid Carl XIII:s torg har Böttigers syster ett nytt och stort hus. Hennes bror Professoren vet troligen, hvad en våning der kan betalas. Billigare fås de troligen vid Nybrohamnen eller Munkbron, som också äro öppna platser. Enberg lärer flytta från sin våning, på Riddarholmen, till wåren, hvarefter rummen torde repareras till hösten. Det läget är godt och icke så dyrt, men jag vill minnas, att E. klagat öfwer golfdrag. I fall Du tog Din bostad på Riddarholm, eller vid Munkbron, så vore Du närmare Akademierna, hvilket äfven vore en god

sak. I alla händelser borde Du anmoda flera af Dina härvarande wänner, t. e. Lindblad, Rydquist, &c. att höra efter på olika håll. Jag skall ej underlåta att meddela, hvad jag upptäcker i den vägen. Men, som sagdt, vid de »öppna platserna», pläga våningarne vara dyra. Om jag ej missminner mig betalar Friherrinnan Berzelius 800 R. B:o för en mindre våning vid Carl XIII torg. Nära bredvid, — vid Norrmalms-torg, Norrlands-gatan (kanske också Berzelii-platsen) äro de vida billigare.

Tusen helsningar från Laura, genom Din

tillgifnaste

Hasteligen *Beskow*

Upsala d. 25 Febr. 1855.

Käraste Broder!

Stadd i inbegrepp att afsluta min bild af Fru Lenngren, faller mig in ett fordom hördt rykte, att en plats i Svenska Akademien skall varit henne erbjuden, eller åtminstone varit i fråga. Du är den ende, som derom kan gifva tillförlitlig underrättelse. Rätt artigt och interessant, om denna sägen har någon grund! Franzén omnämner dock endast, att Akademien »ge-

nom en deputation anmodat henne att meddela allmänheten en samling af sina skrifter». Synes af protokollerna, hvilka de ledamöter voro, som utgjorde deputationen? —

Med stor aktning för denna skaldinnas snille och talent, kan jag dock icke säga, att jag till henne någonsin känt mig dragen af en personlig sympathi. Det är i henne bra mycket af en stock-svensk borgarfru. Jag har likafullt gått till väga så objektift som möjligt, och hoppas, att man med min behandling icke skall bli missnöjd. — Långt mera interesserar mig dock Leopold, hvars teckning jag just i dessa dagar går att börja. Utan att kunna rentaf förändra min fordna »phosphoristiska» synpunkt, skall jag dock göra mitt bästa, att derifrån borttaga allt, hvad enligt min nuvarande öfvertygelse var dels orättvist, dels åtminstone obilligt. — Härvid ämnar jag, i sammanhang med Leopold, ånyo studera Voltaire och Pope.

Likväl önskar jag af hjertat, att jag vore äfven Leopold qvitt. Jag längtar, att från all denna prosa och kritik få vederqvicka mig med den visserligen mera äfventyrliga, men också mera angenäma sysselsättning, att försöka göra min gamle »Fågel Blå» fullfjädrad och ung på nytt.

Hvad boning i Stockholm angår, så har jag äfven från Amanuensen vid Riks-Archivet Dahlgren erhållit den underrättelse, att i den af Dig nämnda trakten af Norrlandsgatan (i närheten af Norrmalmstorg, Berzelii-platsen, Carl XIII:s torg o. s. v.) troligen någon treflig mindre våning skall kunna erhållas för temligen billigt pris. Äfven han har dervid lofvat mig sina bona officia — för hvilka jag skall bli mina vänner i Stockholm evigt tacksam!

Ja väl — »quod felix faustumque sit!» Men jag hoppas det; utan alla öfverspända förhoppningar. Äfven Upsala har för mig upphört att vara »hem» — ehuru jag kommer att skiljas derifrån med en smärtsam känsla. — Vore blott flyttningen väl gjord! —

Tusen sinom tusen helsningar till Laura!!!

Din gamle
Atterbom.

Stockholm d. 2 Mars 1855.

Käraste Broder!

Tack för brefvet! Några af de deri uppställda spörjsmål kunde jag wäl genast besvara, men för de andra måste jag genomgå dagböckerna

för den ifrågavarande tiden, hvarmed jag nu är sysselsatt, och hvilket arbete jag hoppas fullända till nästa post. Tillgif således, att jag uppskjuter tilldess med upplysningarnes meddelande.

Helsning och vänskap

Beskow

Hasteligen

Stockholm d. 6 Mars 1855.

Käraste Broder!

Nu är jag i tillfälle att meddela Dig alla de underrättelser om Fru Lenngren, som våra handlingar förvara.

Till en början anser jag att fråga om hennes upptagande i Akademien werkligen varit å bana, ehuru derom intet finnes i dagboken, förmodligen af det skäl, att frågan förföll, icke blott till följd af den ändring i Stadgarne, som måste föregå (och hvilken väl varit werkställbar,) men ännu mer derigenom att hennes anspråkslöshet aldrig skulle tillåtit henne att mottaga en sådan utmärkelse. Emedlertid finnes för år 1797 flere gånger antecknadt, att Akademien öfverlagt om bästa sättet att betyga sin aktning för Fru Lenngrens snille, men sedan hon sjelf (som

enskilt lärer fått kännedom derom) låtit förstå sin önskan »att denna Akademiens smickrande afsigt måtte hvila», beslöt Akademien, att allt, hvad som i detta afseende blifvit taldt och föreslaget, måtte ur Dagboken försvinna. Man synes då hafva öfverenskommit om den hyllning, som egnades henne samma år, på högtidsdagen, då Skaldefadern Gyllenborg, i Svenska Witterhetens namn, egnade henne den sång som börjar »Sverges Sappho! . . .» (af henne besvarad med det vackra poëmet Dröm).

År 1800 tillades henne en af de största pensioner, som Akademien utdelt, 150 R. Specie (eller 400 R. Banko), hvilken pension hon behöll till sin död.

Då den nya upplagan (i oktav) af Akademiens Handlingar beslöts (1799), förordnade Akademien, att exemplar deraf skulle lemnas åt de kongliga och Fru Lenngren.

Den deputation, som, i Januari månad 1803, å Akademiens vägnar anmodade henne, att utgifva sina samlade skrifter, utgjordes af Akademiens d. v. Direktör Exellensen Fleming, och Nils v. Rosenstein. Hon gaf äfven då ett halft undvikande svar. Blygsamheten var hos henne ej tillgjord.

Året efter hennes död preglade Akademien

öfver henne den minnespenning, som åtföljdes af Franzéns sköna minnestal, hvilket man ej, särdeles i skildringen af hennes englalika tålamod under lidandet, kan läsa utan djup rörelse. Akademien lät äfven, vid hennes död, genom Rosenstein uttrycka sitt deltagande, hos de efterlefvande.

När härtill lägges Rosensteins företal till hennes skrifter, så ser man att hon ej saknat rättvist erkännande af Akademien, hvilket vinner i värde, då man erinrar sig att det gafs af sådana män, som Kellgren, Leopold, Gyllenborg, Oxenstjerna, Adlerbeth, Rosenstein och Lehnberg, andra att förtiga, hvilka ejheller voro »pundhufvuden», såsom Schröderheim, Zibet, Edelcrantz, Silverstolpe, m. fl.

Denna hyllning har hos mig wäckt tanken på en annan, som efterkommande måhända kunde komma att fordra af oss. Vid beslutet om minnesgärderna åt Fru Lenngren och Sergel gick Akademien efterwerlden i förväg. Att hon då handlade rätt, är allmänt erkändt. Skulle man ej säga detsamma, i fall Hon valde Fogelberg till föremål för detta års minnespenning? Han var, i min tanka, mindre snille, än Sergel, men lika stor, om ej större, konstnär. Trenne hjeltestoder af hans hand pryda fosterjorden, alla

jemförliga med Sergels Gustaf III. Man kan invända att Byström ej rönt denna utmärkelse och att den kan lända till prejudikat för dagens ryktbarheter. I förra fallet tror jag, med all min gamla vänskap för Byström, att efterverlden kommer att ställa Fogelbergs konstnärsskap icke så obetydligt högre, och i det sednare torde ej så många verkliga medtäflare blifva att befara. Komma de, desto bättre.

Innan jag väcker frågan i Akademien ville jag gerna höra din tanka. Ser Du Böttiger, så kunde du äfven visa honom detta blad. Saken blir i öfrigt oss emellan, tills vidare. Kanske möter den oföresedda hinder, och då är det bäst att ej tala derom.[1]

Laura helsar tusenfallt genom Din

tillgifnaste

Beskow

Upsala d. 11 Mars 1854 [1855].

Käraste Broder!

Tusen tacksägelser för de meddelade underrättelserna om Fru Lenngren! — De ha, ty-

[1] Minnespenningen för 1855 slogs över Fogelberg († 22/12 1854). Beskows *Minne af bildhuggaren Bengt Erland Fogelberg* trycktes i Sv. Akad. Handl. D. 28. 1856.

värr! förorsakat Dig mycket besvär. Jag kan ej betyga min erkänsla bättre, än genom förklaringen, att de voro mig högligen välkomna och skola samvetsgrannt användas.[1]

I afseende på Ditt förslag om vår bortgångne vän Fogelberg är jag, till alla delar (således äfven i jemförelsen med Byström), öfverensstämmande med Din åsigt och önskan. Likaså Böttiger, med hvilken jag i går talade derom. Han tyckte, liksom jag, att tanken är förträfflig. Ej heller kunna vi föreställa oss annat, än att den skall krönas af framgång. Tillika gläda vi oss deråt, att Du förmodligen då kommer att författa minnesteckningen.

Nå — hvilka nyheter! Kejsar Nikolaus död! — och Anjou statsråd![2]

Jag hinner i dag ej mer, än förena helsningar till Laura med dem till Dig sjelf, från

Din gamle tillgifnaste
Atterbom.[3]

---

[1] Se *Svenska siare och skalder*. D. VI: 2, s. 231, 232.

[2] Kejsar Nikolaus I dog den 2 mars 1855. Teologen professor L. A. Anjou utnämndes den 9 mars s. å. till statsråd och chef för ecklesiastikdepartementet.

[3] Efter detta brev träffades Atterbom och Beskow personligen ytterligare tvenne gånger i Stockholm före Atterboms död. Beskows i Kungl. biblioteket förvarade kalenderanteckningar i avskrift (B. 3) omtala ett besök av Atterbom den 4

Tillägg.

Broder Beskow![1]

En bok, som jag glömde skicka med Prof. Schröder, skickar jag Dig nu med en resande, Magister Gyllander; det är den Danska, med Svensk appendix försedda Chrestomathi, hvarom jag för en månad sedan talte med Dig på Upsala Slott. Utgifvaren, en hederlig och skandinaviskt sinnad man, Professor Flor, lärare vid Kiels universitet i Danska Språket och Litteraturen (och som der nu äfven börjat föreläsa öfver Svenska), har bedt mig å hans vägnar lemna, eller låta framlemna, till H. K. H. Kronprinsen

---

juni, och den 12 juni, ett par dagar innan Beskow reste utomlands, heter det i samma anteckningar: »Afskedsbesök hos Atterbom. Kunde ej nog upphöja Dalin. Ansåg att Leopold gjort D. för litet rättvisa. A. haft första stenborrningen.» Då Beskow i augusti återkom till hemlandet, var Atterbom sedan den 21 juli icke mer.

[1] Detta brev finnes i samlingen »Brev av P. D. A. Atterbom 1810 till 1850» i K. B. Dess plats är i denna brevväxlings första del å s. 283, före Atterboms brev av den 23 november 1836.

medföljande Exemplar.[1] Haf den godheten att nu i mitt ställe göra det, så snart lägligt tillfälle dertill kan yppas! —

Nästa Måndag börjar jag, vill Gud, en liten lustresa nedåt Östergöthland, och ämnar tillbringa större delen af första resedagen hos Landsh. Krämers på Taxnäs. Till den 1 Aug. ämnar jag vara här igen, för att redigera en samling af äldre och yngre poetiska saker, som jag ämnar utgifva till Jul.

Tusen sinom tusen helsningar från mig och min hustru till Dig och Din Laura!

Evigt Din trofaste

Atterbom.

Ups. d. 3 Jul. 1835.

P. S. Mot slutet af sommaren kommer jag väl in på några dagar till Stockholm.

---

[1] 2:a tillökta upplagan av C. Flors *Dansk Læsebog* . . . utkom Kiel 1835. Den bar titeln: *Dansk Læsebog, indeholdende Prøver af dansk Sprog og Literatur ligefra Runealderen indtil nuværende Tid; tilligemed tvende Tillæg, hvori nogle Stykker af Oldnordiske Sagaer i dansk Oversættelse og nogle Prøver af Svensk Sprog og Literatur* . . .

Stockholm d. 22 Juni 1837.[1]

Käraste Broder!

Tusen hjertliga tacksägelser för Din vackra blomstergåfva![2] Vid återseendet af dessa min ungdoms älsklingar, kände jag mig sjelf ung på nytt — en af de lyckligaste njutningar dikten kan skänka. De yngre barnen af samma blomsterslägt täfla i skönhet med de äldre, någon gång — i mitt tycke — öfverträffa dem. Ett af mina favorit-stycken är den första Snödroppen. Vid första stund af någon lycklig musikalisk ingifvelse ville jag sätta en melodi till densamma. Lycka önskar jag dig, af hjertat, till Ditt fortfarande friska skaldelif.

När få vi andra delen? Och kommer den att innehålla annat än Lyriska dikter? —

Öfwerbringaren af dessa rader är en kunskapsrik och älskvärd ung Fransman, Herr Marmier, som deltagit i den vetenskapliga expeditionen till Island, vistats derstädes 4 månader, derefter besökt Köpenhamn och gjort bekantskap med wåra dervarande litterära vänner, samt nu ön-

[1] Detta brev finnes i fröken Ebba Atterboms ägo. Det har sin plats i denna brevväxlings första del å s. 294, före Atterboms brev av den 14 januari 1838.

[2] Beskow åsyftar första bandet av Atterboms *Samlade dikter* (1837), vari *Blommorna* ingingo.

skar taga kännedom af wårt litteraturväsende och våra bästa skriftställare. Han uttrycker sig redan temligen begripligt både på Svenska och Danska, hvilket för en Fransman, efter så korrt vistande i Norden, är särdeles berömligt. Som det tyckes, vill han alfvarligt vinlägga sig om kännedomen af Nordens litteratur, och förtjenar derför, äfvensom för sina personliga egenskaper, allt hvad man kan göra för honom.

Laura helsar tusendefallt till Er båda, hvarmed jag förenar min vänskapliga, hugkomstfulla helsning till Din Fru.

Vänskapsfullt
Beskow.

Ups. d. 3 Nov. 1841.[1]

Bäste Broder!

Jag skref sista gången, att jag ville med nästa post skicka en bit, som skulle afsluta det i andra delen af min Disputation meddelade afsnittet af Tankarna öfver Kritiker. Men då jag i dag framtog manuscriptet, fann jag, att

[1] Detta brev har, i likhet med de efterföljande biljetterna från år 1845, till följd av felläggning i Sv. Akademiens arkiv först kunnat meddelas här. Det hör hemma i denna brevväxlings andra del före Beskows brev av den 5 november 1841 å s. 47 och synes besvara en icke bevarad skrivelse från denne.

det i ordningen nästföljande ännu tarfvar några små förbättringar och tillsatser, med hvilka jag omöjligt kan bli färdig till post-timman. Detta bör dock ej göra något uppehåll; ty, vid närmare påseende, tycker jag, att det redan meddelade kan ganska väl (tills vidare) »sluta precist der det stannat».

Jag har erhållit från Tegnér ett långt bref, som till det mesta handlar om återbesättandet af den i Sv. Akad. lediga platsen.[1] Han förklarar sig på det afgjordaste vis emot Fahlcrantz, och önskar att man kunde invälja Runeberg. Äro stadgarna bestämdt deremot? (Jag har glömt se efter, och hinner nu icke; Valerius, med hvilken jag talat derom, tycktes anse föreskriften i det här ifrågavarande fallet för ingalunda fullt tydlig eller afgörande; ehuru Gustaf III visserligen ej tänkte sig möjligheten af det förhållande, att en litteratör skulle kunna vara svensk skald utan att vara svensk medborgare). Skulle Runeberg möjligen kunna inväljas, så är jag fullkoml:t af Tegnérs mening, att han framför hvarje annan borde komma i åtanka. I andra rummet på sitt förslag sätter Tegnér Mamsell Bræhmer, och i tredje rummet

[1] Tegnérs brev, skrivet den 21 oktober 1841, är tryckt i hans *Samlade skrifter. Ny krit. uppl.* D. 9, s. 438—441.

Böttiger. Men om det än ginge an (hvarom ock Tegnér sjelf synes tveka) att invälja ett fruntimmer: så är ganska säkert, att hon skulle undanbedja sig denna utmärkelse. Återstår således Böttiger; om hvilken Tegnér säger med skäl, att om man än må kalla hans genre liten, så är han dock, inom den, mästare. Dessutom hafva Böttigers sednaste productioner, efter hans sista hemkomst,[1] visat att han förmår utvidga sin krets, och att hans Sångmös krafter äga en fond för långt djupare och rikare utbildning, än man förr kunde förmoda. — Skall man gå utom kretsen af egentl. vitterhets-idkare, så föreslår Tegnér Reuterdahl; hvilken ock i lexikalisk språkforskning m. m. kunde vara för Akad. en god acquisition.

Onekligen har jag mycken benägenhet, att förena mig med Tegnér om antingen Runeberg, eller Böttiger. Mellertid upprepar jag än en gång, att om pluraliteten är för Fahlcrantz, anser jag Akademien äfvenledes göra ett värdigt val (och deri afviker jag från Tegnér). Rent ut sagdt, är han eljest mera en poetisk natur, än en poet (hvilket deremot Böttiger är). Det ligger i Fahlcrantz' hela väsende och lynne,

[1] Böttiger hade maj 1839—juli 1840 uppehållit sig vid universitetet i Berlin.

att så väl i Poesien, som i Theologien, näppl. bli något högre än en spirituell dilettant.[1]

Om Thomas Järta, som före operationen ansågs förlorad, börja Läkarne nu efter operationen fatta hopp; sedan de undersökt den bortskurna testikeln, och der icke funnit den fungus medullaris, som de befarade.[2]

Din

Atterbom.

P. S. Tack för tröstegrunderna! Sådana behöfvas i dessa på allt vis kulna dagar.

Tisdags morgon 4 Febr. [1845].[3]

Bäste Broder!

Bilagda böcker äro min gåfva till Sv. Akademiens Bibliothek. Må den hålla dem till godo!

Mera härom, och om annat, med nästa post! — Diligencen afgår strax.

Din

Atterbom.

Var god och låt Din betjent bära till Bruncronas medföljande lilla bref.

---

[1] Fahlcrantz invaldes den 5 december 1842 efter C. P. Hagberg i Sv. Akademien.

[2] C. T. Järta avled den 8 november 1841.

[3] Denna biljett jämte det följande tillägget äger sin plats i brevväxlingens andra del, s. 159 före Atterboms brev av den 9 februari 1845, vilket ytterligare berör samma gåva.

Lycksalighetens Ö —

Skrifter (Studier till Philosophiens System och Historia) —

Inträdes-Tal i Svenska Akademien — (öfver Ling)

Tal i Bibel-Sällskapet i Stockh. 1839 —

Hörbergs Lefverne

Talet öfver Kernell —

med flera andra, är jag ej nu i stånd att anskaffa; de flesta finnas dock i Stockholm. Åtminstone vet jag, att så är med Talet öfver Ling. — »Siare och Skalder» lär Lundeqvist redan ha skickat. Om Plato och Goethe har Prof. E. A. Schröder dragit försorg.

Atterbom

Tillägg till noterna.

I, s. 164. Att den av Beskow för Berwald skrivna operalibretton var *Trubaduren*, är nu klarlagt genom E. Sundströms uppsats *Till kännedomen om Franz Berwalds operaplaner* (Svensk tidskrift för musikforskning. Årg. 9. 1927).

I, s. 320—321. Handskriften till Atterboms tal och verser vid magisterpromotionen i Uppsala den 15 juni 1839 förvaras i U. U. B. (V 5 a).

II, s. 15 ff. Handskriften till Atterboms poem *Röst ur »Stugan»* är bevarad i den Beskow-Dahlgrenska autografsamlingen i K. B. Den första strofens 4 sista rader äga här följande lydelse:

Är möjligt, att du ej kännt hunger
Till gärd af slik medborgar-sed?
Ja, hellre om *Carl Johan* sjunger,
Än om Carl Henrik till och med?

I denna strof ha de 3 sista raderna överstrukits och vid sidan klistrats en lapp med Beskows ändringsförslag:

Till slik medborgar-hyllning än?
Och ännu »Ädla Skuggor»*) sjunger,
Måhända glömsk af »Folkets Män?»

Härigenom faller full klarhet över Beskows och Atterboms yttranden i breven av den 15 januari 1841 (s. 22) och 24 januari (s. 29). I handskriften, på vilken Beskow överst till höger tecknat ett »(Insändt.)», ha vidare tillklistrats de tvenne strofer som Atterbom i sitt brev av den 17 januari (s. 24) önskade få tillagda. Liksom i ändringsförslaget är handstilen i dessa Beskows.

*) Kellgrens sköna sång.

II, s. 127. Atterboms handskrift till den i Svenska Biet den 1 december 1842 införda notisen om Schellings föreläsningar finnes i K. B:s autografsamling.

II, s. 289. Aftonbladsartikeln *Några ord om herr Atterbom* (3 juli 1847) är skriven av Almquist.

PERSONREGISTER

Adelstjerna (fröknar), II: 93.
Adlerbeth, G. G., I: 208; II: 144; III: 292.
Adlerbeth, J., I: 14, 23, 39, 42.
Adlersparre, C. A., I: 332, 346 n., 400; II: 128 n., 135, 197.
Aeschylus, II: 154.
Afzelius, Adam, III: 217.
Afzelius, Arvid August, II: 13, 14, 16, 45, 48, 72, 146, 257, 285; III: 115, 116, 117, 120, 127, 129, 238, 240, 245.
Afzelius, Fredrik Georg, II: 141.
Afzelius, Johan Arvid, I: 76, 87, 216, 382, 388, 394.
Afzelius, Per Wilhelm, I: 249, 262 n., 268.
Agardh, C. A., I: 61, 87, 94, 95, 96, 102, 103, 104, 114, 122, 131, 133, 134, 142, 143, 149, 155, 156, 157, 160, 177, 182, 187, 191, 195, 200, 201, 209, 210, 212, 216, 217, 220, 228, 236, 345, 408; II: 197, 217; III: 117.
Albedyhll, C. G. E. d', I: 325, 366.
Almlöf, N. W., I: 75.
Almquist, C. J. L., I: 263, 284, 342, 356, 358; II: 78, 79 n., 95, 96, 111; III: 39, 40, 43, 44, 47, 304.
Almroth, N. V., I: 87, 94, 96, 103.
Amalia Augusta Eugenia (kejsarinna av Brasilien), I: 312.
Anckarsvärd, C. H., I: 49 n.; II: 19 n., 22; III: 303.
Andersson, J. (slutl. biskop i Växjö), III: 195, 199, 200 n.
Angerstein, U., I: 406 n.; II: 2 n.
Anjou, C. G., III: 275.
Anjou, L. A., III: 294.
Apulejus, III: 221, 223, 226.
Arfwidsson, N., I: 401, 403; II: 136, 146, 278, 279, 305, 307.
Aristoteles, I: 79.
Arlincourt, V. d', II: 120.
Arnell, L., I: 224, 226.
Arnim, Bettina v., f. Brentano, II: 164.
Askelöf, J. C., III: 119, 148, 149.

Atterbom, Ebba, III: 159 n., 206 n., 297 n.
Atterbom, Ebba, f. af Ekenstam, I: 31 o. s. v.
Atterbom, Ebba Amalia Maria, II: 443, 445, 446, 447; III: 264, 268, 275, 276.
Atterbom, E. G. A., II: 432, 433, 435, 439; III: 196, 197.
Atterbom, Hedvig Katarina Fredrika, II: 103, 224, 443, 445, 446, 447; III: 48, 264, 268, 275, 276.
Atterbom-Svenson, Hedvig, I: 120 n.
August (arvprins, hertig av Dalarna), II: 395, 427, 429 n., 431, 475.
Aulnoy, Marie-Catherine, comtesse d', I: 35.
Axmar (boktryckare), I: 35.
Bagge (bokhandlare), II: 185.
Barante, G. P. B. de, III: 58.
Bartholin, T., d. ä., II: 315.
Becker, C. F., I: 145.
Becker, J. v., II: 2.
Beckman, J. W., II: 346; III: 135.
Bellman, C. G., I: 254.
Bellman, C. M., I: 130, 239; II: 32, 54, 151, 268, 377, 378, 379, 403, 405, 410, 414 n., 420, 437, 451, 461, 477; III: 3, 16, 31, 38, 39, 42, 57, 63, 65, 67, 69, 70, 71, 72, 73, 76, 77, 80, 82, 85, 86, 90, 92, 97, 98, 99, 107, 108, 161.
Bellman, Katarina, f. Hermonia, III: 65.
Béranger, P. J. de, III: 16, 107.
Berg, P. G., I: 248, 256, 267, 270, 364, 366, 367, 380, 388.
Bergfalk, P. E., I: 339, 340, 341, 393 n.; II: 15, 36, 365; III: 6, 148, 149 n., 169.
Berglund (bokhandlare), I: 109, 128.
Bergman, C. J., I: 346 n; II: 61 n., 69, 72.
Bergman, C. W., III: 143 n., 148.
Bergman, J. W., III: 6.
Bergstedt, C. F., II: 185; III: 129, 148.
Bergström, F. F. T., II: 256 n.
Bergström, P., III: 224, 225, 229, 232.
Berwald, F., I: 164; III: 303.
Berzelius, J. J., I: 104, 122, 139, 149, 150, 153, 394; II: 42, 60, 73, 131, 133, 142, 197, 325; III: 78.
Berzelius, Johanna Elisabet, f. Poppius, III: 287.
Beskow, A., I: 254.
Beskow, Anna Katarina, f. Dalin, I: 2, 61; II: 169.
Beskow, H., II: 434, 436.
Beskow, Malin v., f. af Wåhlberg (»Laura»), I: 2 o. s. v.
Biberg, N. F., I: 12, 59, 73, 145, 166, 174, 238.
Bielke, T. G., II: 334.

Björkman, C. F.?, I: 79.
Björner, E. J., II: 114, 145, 334.
Blanche, A., II: 111 n.
Blom, I. R., I: 208.
Blomstrand, C. W., II: 472, 473, 476 n.
Blumm, G., II: 155.
Bolmeer, B. M., I: 128, 131, 132, 138, 139, 140, 142.
Bohlin, A., I: 389, 390, 391, 404, 406; II: 192; III: 87 n., 171, 282, 283.
Bonde, G., I: 408 n.
Bonnier, Ad., II: 164.
Bonstetten, K. V. v., I: 110; III: 272, 273.
Bossuet, J. B., II: 364.
Boström, C. J., II: 36 n., 86.
Brahe, M., II: 134.
Branting, L. G., I: 402, 403, 404.
Bredman, J., I: 117.
Bremer, Fredrika, I: 298; II: 96; III: 299.
Brendler, E., I: 164.
Brinkman, C. G. v., I: 4, 14, 22, 24 n., 25, 35, 36, 39, 42, 45, 48, 53, 56, 65, 75, 96, 104, 111, 133, 148, 208, 236, 245, 256, 307, 309, 312, 320, 325, 327, 331, 381; II: 17, 60, 116, 131, 133, 164, 169, 197, 205, 319, 320, 325, 405; III: 130, 224.
Brockhaus (förläggare), I: 175.
Bruncrona, Christina Charlotta, f. Lagerheim, III: 264.
Bruncrona (fröken), II: 122.
Bruncrona, O. A., III: 49, 100, 181.
Brunius, C. G., III: 135.
Burns, R., III: 16, 107.
Byron, Lord, I: 209 n., 235, 239, 326, 327.
Byström, J. N., I: 1, 14, 140, 214, 254; III: 293, 294.
Börjesson, J., II: 49, 57, 257, 407; III: 135, 137, 138, 141, 240, 241, 254, 271.
Böttiger, C. W., I: 218 n., 296, 305, 331, 332 n., 352; II: 11, 15, 30, 42, 45, 48, 49 n., 57, 96, 105, 106, 107, 114, 115 n., 116, 117, 119, 135, 137, 169, 195, 200, 202, 207, 210, 211, 212, 222, 223, 256, 257 n., 272, 273, 275, 276, 283, 285, 287, 298, 306, 309, 310, 311, 315, 317, 318, 324, 325 n., 326, 328, 329, 330, 339, 349, 350, 368, 371, 381, 400 n., 409, 444, 448, 474, 481; III: 1, 14, 15, 17, 20 n., 21, 22, 36 n., 51, 55, 57, 62, 68, 89 n., 113, 129, 133, 137, 139, 148, 149 n., 152 n., 155, 160, 172, 173, 177, 178, 186, 190, 192, 193, 200, 202, 203, 205, 206, 208, 210, 211, 213, 232, 249, 250, 251, 253, 257, 258, 259, 260, 267, 268, 283, 286, 293, 294, 300.
Böttiger, Disa, f. Tegnér, III: 192.
Böttiger, Fredrika Augusta, III: 286.

Calderon de la Barca, P., I: 289.
Callerholm, I: 87.
Camoens, L. de, I: 356, II: 87, 92, 93, 101; III: 134.
Carlson, F. F., II: 178, 180, 191, 222, 232, 233, 241, 437, 467; III: 198.
Carlstedt, F. (rektor), I: 103, 123, 127.
Carlstén, E. A. (lektor), II: 80 n., 195.
Cartesius, R., I: 98.
Catullus, II: 341 n., 391.
Choræus, M., II: 253.
Collé, C., III: 107.
Columbus, S., II: 114, 145, 280, 334, 336, 337, 338, 339, 340, 342, 343, 347, 348, 414 n., 420, 461.
Cornelius, P. v., II: 158.
Cousin, V., I: 231.
Creutz, G. P., II: 153.
Cromwell, O., II: 397.
Cronholm, A. P., II: 11.
Cronstedt, C. O., III: 263.
Crusenstolpe, M. J., I: 86, 290, II: 390; III: 225, 226 n.
Dahlberg, E., II: 334.
Dahlgren, C. F., I: 66, 77, 249; II: 180, 236.
Dahlgren, F. A., II: 61 n.; III: 4, 289.
Dahlstierna, G., II: 102.
Dalin, A. F., III: 56, 61.
Dalin, O. v., II: 114, 142, 148, 280; III: 295 n.
Dalman, V. F., II: 337 n.; III: 4, 47, 48 n.
Danielsson, A. (riksdagsman), II: 32.
De Broen, A. I., III: 82.
De la Gardie, M. G., II: 314, 426, 441.
Deleen, C., II: 164.
Desideria, I: 164; III: 21.
Donner, J. J. C., II: 91, 101 n.
Drangel, T., III: 211, 212.
Dräseke, J. H. B., II: 120, 121 n.; III: 201.
Dumas, A., d. ä., I: 176 n.
Duncker, J. Z., III: 45.
Dybeck, R., III: 176.
Eckerman, J. N., I: 55.
Edelcrantz, A. N. (Clewberg), III: 292.
Ehrenheim, F. W. v., I: 35.
Ehrenström, Marianne, f. Pollett, III: 220, 226.
Ehrensvärd, C. A., I: 239, 348; II: 32, 53, 55, 112.
Ekbohrn, C. M., I: 252.
Ekenstam, C. T. af, III: 41, 118.
Ekenstam, F. W. af, II: 102.
Ekenstam, I. af, II: 289, 447.
Ekenstam, J. O. af, I: 63, 65.
Ekmarck, L. A., II: 317.
Ekmarck, J. U., I: 87, 216, 236.
Ekstedt, C. A., III: 177.
Elgström, P., II: 269.
Enberg, L. M., I: 35, 112, 154, 263, 264 n., 302; II: 163, 167, 172, 185, 197, 317, 337, 368, 380, 389, 395, 422, 423, 425, 428,

430, 441, 442, 462, 470, 474; III: 2, 25, 26 n., 28, 38, 46, 88, 89, 98, 109, 112, 113, 167, 265, 267, 286.
Eneroth, P. O., II: 256 n., 263, 279.
Envallsson, C. M., III: 70, 98, 107.
Eosander, N., adlad Lillieroot, III: 281.
Eosander, S., adlad Göthe, III: 281.
Erasmus, III: 149.
Erdmann, A. J., I: 367.
Erik XIV, I: 51, 52 n., 303.
Erik den helige, I: 116.
Euphrosyne, se Nyberg.
Euripides, II: 154.
Fahlcrantz, C. E., I: 79, 87, 93, 138, 226, 229, 231, 232, 258, 303, 326, 328, 331, 339, 340; II: 4, 10, 40, 42, 45, 48, 118, 124 n., 130, 134, 135 n., 142, 148, 150, 159, 193, 197, 198, 199, 204 n., 217, 220, 221, 223, 253, 261, 262 n., 299, 302, 339, 349, 350, 352, 368, 399; III: 173, 299, 300, 301.
Fant, C. J., II: 147, 286.
Fatscheck, B., I: 259.
Feilitzen, v. (student), I: 384.
Feilitzen, O. v., II: 323.
Fichte, J. G., I: 98; II: 396.
Fleming, C. A., III: 291.
Flor, C., III: 295, 296 n.
Florello, J., II: 301, 302, 303, 387; III: 3, 4 n.
Flygare-Carlén, Emilie, f. Smith, II: 346.
Fogelberg, B. E., II: 190, 191, 192, 196, 206, 213, 216, 217; III: 262, 292, 293, 294.
Forsberg, C. D., II: 174, 180.
Franzén, F. M., I: 14, 20, 29, 39, 42, 48, 53, 56, 78, 83, 87, 94, 95, 96, 101, 102, 110, 111, 117, 123, 130, 131, 133, 134, 138, 139, 141, 154, 178, 218, 225, 235, 256, 257, 258, 259, 286, 289, 291, 307, 308, 309, 320, 325, 327, 331, 346, 354, 372, 399; II: 9, 16, 25, 37, 42, 62, 82, 83 n., 87, 90, 121, 125, 128 n., 151, 167, 197, 261, 276 n., 280, 281, 282, 286, 287, 294, 297, 311, 317, 325, 333, 373, 377, 384, 394, 395, 401, 405, 418, 426, 478, 481; III: 12, 77, 134, 140, 201, 217, 273, 274, 292.
Fredenstam, J. J., I: 21, 24, 161, 162, 163.
Fredrik II (tysk-romersk kejsare), III: 37.
Fredrik VII av Danmark, III: 175.
Fredrik Vilhelm IV av Preussen, II: 78 n.
Frese, J., II: 145, 280, 334, 336.
Fries, E., I: 160, 340; II: 109, 170, 171, 257 n., 283, 285, 287, 293, 349, 350,

365, 368; III: 129, 178, 181, 183, 208, 210, 283.
Frigell, A., II: 468, 469, 479.
Fritze, C. E. & Bagge, C. A., I: 388.
Fryxell, A., I: 127, 210, 212, 326, 328; II: 35, 97, 142, 197, 214, 334, 353, 425; III: 105, 108, 197, 198, 209, 228, 229, 230, 240.
Fryxell, O., I: 218 n.; II: 206 n.
Frölich, D. F., I: 86.
Gagnerus, S., II: 440.
Gay, Delphine, g. de Girardin, I: 209 n.
Geijer, Anna Lisa, f. Lilljebjörn, III: 247, 249.
Geijer, C. F., I: 237.
Geijer, E. G., I: 12, 13, 15, 16, 18, 19, 22, 23, 25, 34, 39, 45, 50, 61, 68, 69 n., 83, 87, 89, 94, 95, 96, 102, 105, 113, 130, 131, 134, 136, 140, 142, 143, 150, 151, 153, 154, 165, 166, 170, 173, 174, 177, 180, 182, 191, 193, 194, 195, 198, 210, 218, 219, 220, 229, 232, 241, 253, 254, 260, 270, 271, 275, 284, 293, 303, 306, 314, 332, 339, 340, 341, 342, 349, 369, 381, 407; II: 15, 18, 19, 20, 21, 22, 35, 40, 41, 60, 62, 64, 73, 104, 106, 109, 115, 121, 122, 128, 129, 133, 134, 137, 138, 142, 146, 148, 150, 155, 159, 163, 167, 175, 185, 194, 197, 201, 211, 213, 217, 218, 219, 220, 223, 225, 257 n., 258, 259, 260, 271, 272, 273 n., 280, 281, 282, 283, 285, 286, 287, 289 n., 317, 322, 323, 325, 381, 405; III: 11, 34, 142, 160.
Geijer, K., II: 159, 275, 389.
Geijerstam, Ava af, f. Wrangel, II: 320; III: 11.
Geijerstam, J. H. af, II: 238; III: 176, 177.
Gellert, C. F., III: 42, 45.
Grafström, A. A., I: 39, 42, 56, 68, 83, 87, 95, 96, 103, 123, 131, 134, 138, 146, 218 n., 308, 354, 363, 366, 376, 378, 379, 380, 382, 405; II: 9, 25, 42, 90, 98, 151, 197, 276 n., 287, 368; III: 4, 36 n., 134, 139, 140, 251, 258, 259.
Grafström, T. F., II: 468, 469, 479, 480; III: 84, 161, 163.
Granberg, P. A., I: 300; II: 253.
Granier de Cassagnac, A., II: 451.
Grawallius, E., I: 82.
Grenander, E. C., I: 17.
Grubbe, S., I: 46, 61, 64, 73, 78, 87, 89, 90, 93, 95, 96, 97, 117, 124, 134, 141, 180, 194, 207, 210, 211, 212, 238, 340, 379; II: 16, 86, 142, 194, 197, 201, 216, 217, 220, 221, 223, 225, 253, 261, 262, 287, 299, 303, 309, 310, 311, 312, 315, 349, 350, 368, 371,

481; III: 129, 178, 194, 238.
Gräf, H. G., III: 281 n.
Grönlund, J. U., II: 311.
Guldbrand, G., I: 75.
Gumælius, G. V., I: 1, 20, 21, 23, 24, 25, 41, 42, 48, 87, 92, 93, 95, 101, 134, 144, 149, 150, 154, 156, 157, 219.
Gustav I, II: 129.
Gustav II Adolf, II: 129.
Gustav III, II: 27, 28, 150, 153, 167, 182, 293; III: 111, 132, 133, 143, 150, 213, 214, 222, 229, 299.
Gustav IV Adolf, I: 52 n.; III: 142, 147, 151.
Gustav (arvprins, hertig av Uppland), II: 152, 153, 154, 160, 178 n., 191, 196, 202, 208, 210, 213, 218, 219, 236, 237, 260, 261, 429 n., 431, 475; III: 30 n., 33, 35, 122 n., 123 n., 148.
Gyllander, J. G., III: 295.
Gyllenborg, G. F., I: 372; II: 167; III: 291, 292.
Günderode, Karoline v., II: 164.
Görtz, G. H. v., III: 229, 230.
Goethe, J. W. v., I: 72, 85, 120, 246, 247, 289, 368; II: 78, 85, 94, 95, 98, 396, 413, 461; III: 40, 105, 111, 219, 279, 280, 281, 282, 283.
Haak, J. H., III: 160, 170, 174.
Hæffner, J. C. F., III: 152, 217.
Hæggström, Z., I: 287, 290; II: 136.
Hagberg, C. A., I: 250, 346 n., II: 192 n., 345, 347, 401; III: 43, 51, 89, 94, 96, 97, 120, 126, 127, 139, 251.
Hagberg, C. P., I: 14; II: 17, 42, 48, 124; III: 301 n.
Hallman, C. I., III: 70, 98.
Hamilton, Agnes, f. Geijer, III: 247.
Hamilton, H. A., I: 396.
Hamilton, Henning, III: 238.
Hammarsköld, A., I: 68.
Hammarsköld, L., I: 15 n., 31, 32, 33, 34 n., 35, 66, 67 n., 70, 284; II: 28; III: 42.
Hartmansdorff, A. v., I: 1, 4, 14, 31, 37, 39, 42, 46, 53, 65, 75, 78, 86, 139, 274; II: 86, 205, 354; III: 32, 35, 53 n., 159, 174.
Haslinger, T., I: 254.
Hasselström, J. A., III: 59, 60.
Hauswolff, L. v., I: 45.
Hazelius, J. A., I: 199, 205, 219; II: 115; III: 53, 58, 104, 174.
Hedborn, S. J., I: 234, 394; II: 10, 72, 75, 295; III: 87, 102, 103, 117, 159, 174, 181.
Hedrén, J. J., III: 117.
Hedvig Eleonora, II: 424, 425; III: 26.
Hegel, G. W. F., I: 98.
Heiberg, J. L., III: 31 n.

Heiberg, Johanne Luise, f. Pætges, II: 316.
Hellberg, J. C., II: 140, 141, 399, 402, 403, 407; III: 47.
Helvig, Amalie v., f. v. Imhoff, I: 2, 5, 72, 78, 120, 153, 154, 166, 168, 171, 172, 175, 239.
Herder, J. G. v., I: 299, 357, 368; II: 461; III: 280.
Heurlin, C. I., II: 86.
Hierta, L. J., I: 287, 290; II: 1; III: 47, 48.
Hildebrand, B. E., III: 169.
Hilleström, P., III: 161.
Hjort, P., I: 28, 41 n., 99, 124, 125 n., 147, 179, 182, 183 n., 199, 244 n.
Holberg, L., I: 251.
Hollander, S. A., II: 256 n.
Hollander, Sofia Henrika, I: 400 n.; II: 2 n.
Holmström, C. F. A., II: 330.
Holmström, H. O. (ärkebiskop), III: 127, 238.
Horatius, II: 340.
Horn, Vivi, f. Ankarcrona, II: 264 n.
Hugo, V., I: 108, 176, 220, 224, 226, 237, 257.
Huldberg, P. U., I: 300.
Huss, M., III: 136.
Hwasser, G., I: 94.
Hwasser, I., I: 87, 94, 95, 134, 143, 211, 258, 339, 340; II: 4, 35, 36, 40, 78, 86, 92, 95, 96, 106, 136, 195, 365, 412, 413; III: 127, 238, 240, 241.
Höijer, B., I: 70, 98, 106, 125, 238; III: 226 n.
Höjer, C. L., II: 366.
Höijer, J. O., I: 117.
Hölderlin, J. C. F., II: 164.
Hörberg, P., I: 23, 239.
Hörberg (boktryckare), I: 151, 178.
Hörner, J. H., II: 256 n., 263.
Ihre, A. E., II: 257, 283, 285, 287, 293; III: 130, 131, 132, 136.
Ihre, J., II: 138, 280.
Immermann, K. L., II: 164.
Ingemann, B. S., I: 29, 117, 307.
Isberg, W., I: 367, 389, 404; II: 12.
Jacobi, F. H., I: 98.
Jansson, H. (riksdagsman), II: 32.
Jellačič, greve J., de Buzim, II: 342.
Johansson, L. (Lucidor), II: 145; III: 82.
Josefina, I: 50, 164; II: 154: 212; III: 126, 136.
Josephson, J. A., I: 378, 380; II: 469.
Jouy, E., I: 49 n.
Juvenalis, II: 206.
Järta, C. T., I: 244, II: 3, 10, 40, 42, 46, 47, 49; III: 301.
Järta, H., I: 11, 12, 13, 15, 16, 17, 19, 28, 34, 45, 48, 50, 51, 52, 55, 61, 67 n., 68, 69, 148, 153, 155, 193, 232, 241, 260, 264, 304 n., 313, 341, 344, 345, 347, 348, 352, 360, 372, 378,

380, 398, 399, 400, 405, 407, 408; II: 2, 11, 15, 27, 28, 40, 49, 56, 58, 60, 85, 87, 88, 136, 142, 167, 176 n., 193, 197, 204 n., 223, 257 n., 258, 259, 260, 261, 269, 270, 271, 272, 273 n., 280, 281, 282, 283, 285, 287, 291, 295, 296, 317, 325, 350, 362, 405; III: 145, 217, 224, 225, 226 n., 232.
Kagg, L. Nilsson, III: 208 n., 247.
Kant, I., I: 98; II: 396.
Kantzow, W. A., I: 2, 4, 60.
Karl X Gustav, III: 26.
Karl XI, II: 314, 423, 424, 426, 428, 444; III: 26, 105.
Karl XII, I: 356; II: 3, 9, 104, 186, 187, 424; III: 18, 19, 26, 228, 229, 230.
Karl XIV Johan, I: 73, 86, 107, 311, 312, 314, 355 n., 360, 361, 363, 364, 366, 367, 375 n., 383; II: 5, 6, 22, 26, 29, 58, 59, 137 n., 152, 157, 196, 198, 200, 215, 217; III: 135, 191, 262, 303.
Karl XV, II: 152, 153, 154, 160, 178 n., 191, 196, 202, 204, 208, 210, 213, 218, 219, 230, 236, 237, 240, 241, 242, 244, 260, 261, 429 n., 431, 443 n., 475; III: 160, 165, 260 n.
Karl (arvprins), III: 153, 156, 215.
Keijser, A. A. J., II: 447.
Keijser, C. J. J., II: 416, 446, 448, 472, 473, 476.
Kellgren, J. H., I: 254; II: 30, 54, 145, 148, 150, 151, 167, 268, 364, 378, 390, 391, 394, 421; III: 63, 66, 67, 71, 73, 98, 149, 213, 214, 215, 216, 217, 219, 222, 224, 225, 226, 230, 231, 232, 234, 235, 236, 254, 255, 271, 274, 276, 278, 292, 303.
Kernell, P., III: 103.
Kernell, P. U., I: 36, 37, 42, 44, 46, 123.
Kestner, G. A., II: 158.
Kexél, O., III: 70, 98.
Kiellman-Göranson, J. A., III: 225, 226 n.
Kinmanson, D. L., I: 43 n.
Kjellander, E. J. F., II: 96.
Kleen, J., adlad af Kleen, III: 196, 197.
Klemming, G. E., III: 60.
Klingspor, V. M., III: 263.
Klopstock, F. G., II: 396.
Knös, A. E., I: 249, 339; II: 365.
Knös, Alida, f. Olbers, II: 261.
Knös, Thekla, II: 258 n., 259, 260, 261, 262, 264 n., 467; III: 51, 140, 275, 277.
Kolmodin, O., I: 117, 306.
Konradin (konung av Jerusalem o. Sicilien), III: 37.
Kraus, J. M., III: 68, 97, 99, 217.
Kristina (drottning av Sverige), I: 165, 175.
Krüdener, A. v., III: 10.
Kræmer, Maria Charlotta, f. Söderberg, II: 316.

Kræmer, R. v., II: 475 n.; III: 14, 17, 21, 22, 23, 253, 258, 259, 269, 271, 274.
Kræmer, R. F. v., I: 269, 352; II: 356, 453; III: 166, 235, 284, 296.
Kullberg, A. C. af, II: 197; III: 40, 42, 50.
Königsmarck, O. W. v., II: 197.
Lacroix, F. de, II: 264.
La Fontaine, J. de, II: 143.
Lagberg, J. O., III: 90, 93, 94, 95.
Lagerbjelke, G., I: 62, 256, 266, 274; II: 405.
Lagerbring, G. O., II: 273 n.
Lagerhjelm, P., I: 86.
Lagerlöf, B. C., III: 177, 178.
Lagerlöf, P., II: 145.
La Marck, A. M. R. de, III: 58 n.
Lannerstjerna, J. M., III: 98.
Lappe, K., III: 230.
Las Cases, E. A. D. de, III: 147.
Laura, se Beskow.
Lax (pianist), I: 259.
Lehnberg, M., I: 372; III: 292.
Leibnitz, G. W., I: 98.
Lenngren, Anna Maria, f. Malmstedt, II: 236, 261, 264; III: 271, 287, 288, 290, 291, 292, 293.
Lenngren, C. P., III: 217, 271, 272, 274, 276.
Lénström, C. J., I: 284, 287, 329 n., 330, 342, 358; II: 84.
Leopold, C. G. af, I: 27, 44, 56, 57, 59, 61, 63, 68, 78, 83, 257, 260, 263, 264, 346, 372, 379, II: 150, 167, 247, 268, 333, 378, 385, 387, 390, 392, 393, 394, 397, 404; III: 98, 111, 161, 164, 216, 220, 226, 230, 232, 234, 235, 243, 271, 274, 288, 292, 295 n.
Lessing, G. E., II: 78, 364; III: 149.
Lewenhaupt, A. L., III: 228.
Lidner, B., I: 164, 277; II: 54, 176, 268, 379, 382, 384, 394, 395; III: 75.
Liedbeck, Jetta, f. Ling, I: 390, 392, 406.
Liedbeck, P. J., I: 390, 391, 392, 403.
Liljegren, J. G., I: 139.
Lind, Jenny, g. Goldschmidt, II: 186, 187.
Lindblad, A. F., I: 34; II: 185, 443, 445; III: 118, 121, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 287.
Lindblad, J. C., I: 339; II: 332, 365, 366, 386; III: 10, 164, 284.
Lindeberg, A., I: 6, 20, 27, 32, 33, 55, 81, 121, 255, 266, 290, 300; II: 43, 197.
Lindeblad, A., I: 218 n.; II: 82, 84, 87, 89, 278, 279, 305.
Linder, T., III: 194 n.
Lindh (förlagsfirma), I: 287, 388; II: 160; III: 87, 102, 117.
Ling, Catharina Charlotta,

f. Nettelbladt, I: 385 n., 389, 390, 392, 403, 404, 406; II: 4, 5, 31, 185, 372; III: 46.
Ling, H. F., III: 145.
Ling, P. H., I: 4, 14, 311, 314, 315, 316, 317, 319, 320, 322, 323, 325, 341, 343, 345, 346, 348, 361, 370, 373, 374, 379, 381, 385, 386, 392; II: 4, 5, 31, 34, 179, 236, 372; III: 145, 179.
Linné, C. v., I: 23.
Livijn, Clas, I: 279 n.
Ljunggren, G., I: 371 n.; II: 56 n., 126 n., 298 n., 345 n., 400 n., 406 n., 475 n.; III: 51 n., 190 n., 209 n., 254 n.
Lovén, N., II: 83, 85, 87, 89, 90, 91, 92, 93, 98, 101, 102, 113; III: 134, 137, 138 n., 139, 141, 146.
Lovén, S., II: 264, 266.
Lovisa (kronprinsessa, sedan drottning av Sverige), II: 447.
Lovisa (prinsessa), III: 49 n.
Lovisa Ulrika, III: 169 n.
Lucidor, se Johansson.
Lucretius, II: 341, 391.
Ludvig XVI (konung av Frankrike), II: 397.
Lund, P. af, II: 177.
Lundblad, C. H., I: 87, 94, 95, 96, 102, 132, 134, 138, 155.
Lundblad, J. F. af, I: 166, 169, 171, 172, 173.
Lundblad, S., I: 291.
Lundequist, N. W., I: 390, 391, 403; II: 38, 41, 269, 379, 387; III: 69, 302.
Lundgren, J. E., II: 206 n., 246, 248, 249, 250, 251, 252.
Lundstedt, J., III: 39.
Lundstedt, Wilhelmina Johanna, f. Hæger, II: 474; III: 93, 96, 98, 264, 265.
Lundvall, C. J., I: 114, 117.
Lüttichau, W. A. A. v., I: 272 n.
Låstbom, A. T., I: 348; II: 140.
Löfwenskjöld, S., II: 444.
Löwenhjelm, G., I: 266, 370; II: 34 n., 134, 155, 323.
Mager, K. W. E., II: 141 n.
Magni, Johannes, III: 227, 230, 233, 263.
Magni, Olaus, III: 231 n., 263.
Magnus Birgersson (prins), II: 397.
Malmsten, C. J., II: 365; III: 164.
Malmström, B. E., I: 338, 341, 342, 398 n., 400; II: 6, 7, 10, 13, 76, 82, 84, 169, 274, 346, 401, 407, 478; III: 89 n., 113, 126, 129, 134, 156, 160, 186, 192, 208, 210, 250, 251, 259, 260.
Malmström, C. G., III: 198.
Malsburg, E. v., I: 4.
Manderström, L., II: 291, 293, 295, 302, 303; III: 127, 129, 137, 239, 244, 246 n., 247.
Manfred (konung av Neapel o. Sicilien), III: 37.

Mankell, A., II: 266; III: 254 n.
Marheineke, P. K., II: 141 n.
Maria Amalia, prinsessa av Braganza, III: 126.
Marmier, X., II: 97, 100; III: 297, 298.
Marteville (holländsk minister), III: 66.
Masséna, A., II: 162.
Mats Kettilmundsson, I: 296.
Maximilian, hertig av Leuchtenberg, III: 126.
Melin, H. M., III: 201, 202, 203, 204.
Mellin, G. H., I: 131, 383, 405; II: 197; III: 129.
Menck, J. H., II: 301, 302.
Mendelssohn-Bartholdy, F., II: 301; III: 152.
Mensjikov, A. S., III: 263.
Meves, Ida, f. Lappe, III: 52, 53.
Meyer, N., I: 120.
Meyer, P. I., II: 465, 466, 469, 471, 474, 476; III: 199, 200 n.
Minton, T., III: 63.
Mirabeau, G. H. de R. de, III: 58.
Moe, J., III: 123 n.
Mohnike, G. C. F., I: 282, 382 n.; II: 120, 121 n.
Molbech, C., II: 101, 389.
Molière, J. B. Poquelin de, II: 87, 146.
Monti, V., II: 298.
Moore, T., I: 224, 226, 229 n., 236.
Morén, T., II: 33.
Mozart, W. A., III: 97, 99.
Munch, A., III: 123 n.
Munck, A. F., III: 142, 145, 147, 151.
Munck af Rosenschöld, N. R., III: 204.
Murberg, J., II: 144.
Möller, N., I: 121, 139.
Mörner, Augusta Margareta, f. Virgin, III: 218.
Mörner, H., I: 140.
Napoleon I., III: 19, 147.
Neus, H., I: 175.
Nicander, C. A., I: 75, 88, 96, 103, 218 n., 261, 265, 286, 289, 296; II: 236.
Nikolaus I, III: 285, 294.
Nilsson, S., I: 87, 90, 94, 95, 96, 102, 134; II: 10, 13.
Nordenfeldt, O., I: 14.
Nordenfeldt, Sophia, f. Wærn, I: 14.
Nordenflycht, Hedvig Charlotta, II: 280.
Nordenskiöld, C. F., d. y., III: 220, 224, 229, 232.
Nordin, C. G., II: 283.
Nordström, J. J., II: 239, 400, 401, 407 n.; III: 160, 162.
Norman & Engström (bokhandlare), I: 247, 248.
Norstedt & Söner, I: 151, 287, 290, 384, 388, 395; III: 55.
Nyberg, Julia, f. Svärdström (Euphrosyne), I: 3, 6, 80, 81 n., 82, 83; II: 12 n.
Nyblom, C. R., III: 176, 177, 178, 181 n., 183, 200, 206, 207, 213 n.

Nybom, J., I: 338, 342; II: 206 n.; III: 189.
Nyström, P. A., I: 214.
Oskar I, I: 36, 52, 61 n., 62, 86, 107, 114, 147, 152, 153, 184, 193, 244, 266, 272, 274, 276, 277, 307, 309, 331; II: 107, 108, 109, 117, 135, 154, 173, 178, 179, 187, 212, 231, 239, 240, 241, 265, 287, 291, 293, 429 n., 431, 475; III: 117, 126, 136 n., 285, 295.
Oskar II, I: 395; II: 178 n., 236, 237, 429 n., 475.
Otte (bokhandlare), II: 301.
Overbeck, J. F., II: 158.
Oxenstjerna, B., III: 228.
Oxenstjerna, J. G., I: 372, II: 148, 190; III: 292.
Paalzow, Henriette, f. Wach, II: 301.
Palmblad, Mariana Rebecka, f. Loenbom, III: 111, 227, 231.
Palmblad, W. F., I: 15, 33, 45, 52, 68, 69, 84, 87, 89, 91, 93, 95, 96, 97, 108, 109, 111, 122, 134, 135, 136, 138, 141, 145, 154, 155, 166, 170, 174, 179, 193, 194, 195, 203, 204, 205, 214, 219, 220, 225, 232, 233, 236, 240, 249, 258, 274, 278, 285, 294, 295, 304, 305, 340, 348, 356, 357, 361, 364, 367, 375, 378, 380, 388; II: 3, 4, 5, 10, 15, 39, 40, 43, 50, 51 n., 57, 83, 84, 85, 88, 109, 127, 136, 160, 168, 195, 257, 269, 275, 294, 330, 341, 361, 365, 366 n., 431, 474, 476; III: 42, 47, 68, 102, 111, 112, 113, 114, 115, 119, 122, 131, 146, 148, 149, 169, 172, 174, 228.
Panard, C. F., III: 107.
Pasch, G. E., I: 87, 94, 95, 96, 104, 134.
Petrelli, C. M. J., II: 102.
Petri, Laurentius, II: 128.
Philipson, L. M., II: 398.
Plato, I: 79, 98; II: 78, 94, 95.
Plotinus, I: 98.
Ploug, C., III: 31 n.
Pontin, M. M. af, III: 274.
Pope, A., III: 149, 288.
Poppius, G., I: 274; III: 231.
Porthan, H. G., I: 349 n.
Raab, A. A., III: 63.
Rafn, C. C., II: 238.
Ramström, C., I: 48, 49 n., 128, 240.
Ramström (kammarfru) III: 143 n.
Rask, R., II: 13.
Raumer, F. L. G. v., III: 37.
Regnér, G., II: 393.
Rehnsköld, C. G., III: 228.
Remmer, J. E., II: 87, 88, 89.
Reuterdahl, H., I: 128, 129, 139, 142, 155; II: 10, 13, 42, 48; III: 50, 102, 160, 231, 263, 282, 283, 300.
Ribbing, S., II: 363 n.
Richert, J. G., I: 90, 96, 102, 104, 122, 134, 142, 144.

Richter, J. P. F. (Jean Paul), III: 280.
Ridderstad, C. F., I: 218 n., 225, 235.
Riepenhausen, J., II: 158.
Ron, G. de, I: 242, 243.
Roos, V., II: 256 n., 468, 469, 479.
Rosen, G. F. v., II: 481 n.; III: 18.
Rosén v. Rosenstein, N., II: 282.
Rosenberg, C., III: 31 n.
Rosenblad, B. E., I: 172.
Rosenblad, M., III: 75.
Rosenstein, C. v., I: 112, 287.
Rosenstein, N. v., I: 208, 278, 311; II: 7, 144, 167, 176, 180, 383, 384, 385; III: 217, 274, 291, 292.
Rousseau, J. J., I: 9.
Ruda, E. V., I: 218 n., 249, 261.
Rudbeck, O. d. ä., II: 280, 284, 287, 300, 303, 304, 306, 310, 313, 314, 316, 318, 319, 336, 348, 366, 373, 374, 407, 414 n., 416, 437, 440, 441, 442, 459; III: 24, 26.
Rudbeck, O., den yngste, III: 70, 98.
Rudbeckius, J., II: 373.
Rudberg, F., I: 117.
Runeberg, J. L., I: 218, 236, 257, 261, 327, 350, 352; II: 47, 48, 125, 283, 285, 401, 471, 476; III: 45, 47, 48 n., 52, 299, 300.
Runius, J., II: 145.
Rydberg, A. M., III: 275.
Rydelius, A., II: 114, 280.
Rydqvist, C. M., II: 195.
Rydqvist, J. E., I: 76, 80, 82, 83, 87, 89, 95, 102, 121, 134, 139, 140, 191, 208, 209, 235, 250, 256, 262, 263, 265, 297 n., 333, 336, 337, 344, 352, 383 n., 385, 386, 388, 389, 391, 392, 393, 395, 396, 399, 401, 402, 404; II: 11, 15, 17, 27, 30, 37, 151, 195, 198, 360, 406, 460; III: 46, 47, 50, 55, 57, 69, 71, 75, 78, 81, 90, 92, 101, 102, 106, 107, 108, 109, 110, 117, 121, 124, 156, 181, 189, 192, 195, 206, 249, 250, 253, 257, 287.
Rådberg, F., I: 257.
Rääf, L. F., II: 293.
Sandberg, J. G., I: 14.
Sander, F., III: 188, 192, 193, 246.
Sanndahl, G., I: 398 n., 400; II: 187, 188, 189.
Scharp (grosshandlare) II: 238.
Schelling, F. W. J. v., I: 98, 341; II: 78, 127 n., 140, 188, 214, 397; III: 221, 304.
Scherini, P. H., II: 406 n.; III: 78, 79 n., 84, 86, 138, 157, 175, 189, 193, 238.
Schiller, F. v., I: 72, 85, 265; II: 66, 110; III: 37.
Schinkel, B. v., III: 143 n., 148.
Schlegel, F., I: 98, 113.
Schlyter, C. J., III: 145, 238, 243.

Schouw, J. F., III: 31 n.
Schröder, E. A., I: 87, 93, 95, 96, 100, 113, 122, 134, 144, 145, 150, 154, 156, 157, 159, 166, 174, 231, 249, 264, 305, 339, 340, 361 n., 401; II: 15, 36 n., 39, 78, 86, 94, 95, 360, 361, 363, 369, 370; III: 302.
Schröder, J. H., I: 23, 25, 39, 72, 87, 89, 93, 95, 99, 106, 122, 128, 134, 138, 145, 146, 165, 166, 170, 174, 193, 198, 213, 224, 340, 343, 348, 380, 394, II: 107, 109, 257, 259, 342, 351, 365, 422; III: 122, 170, 174, 176, 177, 184, 227, 259, 295.
Schröderheim, E., I: 372; III: 81, 98, 292.
Schultz, K. G., II: 307.
Schulzenheim, D. v., I: 274.
Schweidnitz, D. v., III: 44.
Schwerin, F. B. v., I: 95.
Segerstedt, J. U., I: 340.
Selander, N. H., II: 239 n., 265, 266.
Sergel, J. T., II: 282; III: 292, 293.
Seyfried, I. v., I: 254.
Shakespeare, W., I: 289; II: 347, 402.
Sidonius Apollinaris, III: 227.
Silfverstolpe, F. O., II: 163, 172.
Silfverstolpe, Malla, f. Montgomery, I: 71, 284, 324, 352; II: 2, 49.
Siljeström, P. A., III: 6.
Siljeström (rådman), III: 25.
Sillén, N. J., I: 117.
Silverstolpe, A. G., I: 44; III: 292.
Silverstolpe, F. S., III: 97.
Silverstolpe, G. L., I: 346 n.; II: 61 n.
Sjöberg, E. (Vitalis), II: 236.
Sjöberg, N. L., I: 372.
Sjöbring, Maria Gustava, f. Klingenstjerna, II: 188.
Skogman, C. D., II: 134, 270, 285, 287, 292, 293, 352, 353; III: 31, 34, 223, 224.
Skytte, J., II: 282.
Snellman, J. V., II: 363.
Sofia Magdalena, III: 142, 145.
Sofokles, II: 154.
Sohlman, A., III: 129, 161, 164.
Sommelius, S. G., II: 174.
Sondén, P. A., III: 42, 64.
Sparre, E. J., II: 355.
Sparre, G. A. V., III: 238.
Spegel, H., II: 114, 280.
Spenser, E., I: 326, 327.
Sprengtporten, G. M., III: 147.
Staaff, A. W., III: 148, 149 n., 152.
Staël, Anne Louise Germaine, f. Necker, III: 273.
Stagnelius, E. J., I: 6, 28, 34, 70, 106, 124, 126, 218, 225, 239, 261, 263, 284; II: 236.
Stedingk, Maria Fredrika v.,

III: 10, 11, 13, 20, 21, 22, 23.
Steffens, H., II: 3, 4 n., 8.
Stenberg, S. J., II: 303, 308, 322, 323, 468; III: 59, 60.
Stenbock, M., III: 228.
Stenhammar, C., I: 408; II: 33.
Stenhammar, J., I: 346; II: 144; III: 217, 220.
Stiernman, A. A. v., III: 279.
Stjerneld, G. N. A., II: 257.
Stjernhjelm, G., II: 114, 280, 334, 335, 338, 340; III: 255.
Stjernstolpe, J. M., I: 45, 48, 53, 58, 262, 263 n., 289; II: 149.
Strandberg, C. G., III: 246 n., 250 n.
Strauss, D. F., II: 43, 46, 50.
Strauss, J. d. ä., I: 297.
Strindberg, C. O., III: 124, 125.
Strinnholm, A. M., II: 157, 168, 197, 334, 368; III: 185, 198, 227, 231.
Strömstedt (vaktmästare), II: 219.
Studach, J. L., I: 257 n., 276, 277, 278, 279, 280, 282; II: 318, 321.
Sturzen-Becker, O. P., II: 73, 197.
Sundström, E., III: 303.
Suzor, Comte de, II: 226, 227, 228, 233.
Svanberg, J., I: 117, 210; III: 159.
Svanberg, L. F., II: 473, 476.
Svedberg, J., II: 114, 280, III: 156, 173.
Svedelius, W. E., II: 67, 425; III: 198.
Swedenborg, E., I: 343 n., 348; II: 32, 38, 52, 53, 55, 164, 429, 436; III: 152.
Swederus, G., II: 203.
Symmachus, III: 248.
Säve, C. F., II: 135, 137, 138 n.
Säve, J. A., I: 79.
Södermark, Maria Charlotta, f. Hazelius, I: 370, 371.
Södermark, O. J., I: 140, 214; II: 205, 340, 342.
Södermark, J. P., II: 159.
Tafel, J. F. I., II: 164.
Tannström, N. M. af, I: 36, 50, 118, 119, 120, 139, 152, 153, 161, 162, 163, 180, 292, 331; II: 49, 112.
Tasso, Torquato, II: 105.
Tegnér, E., I: 5, 6, 14, 16, 34, 43, 46, 47 n., 56, 61, 65, 91, 94, 95, 122, 123, 132, 134, 137, 141, 142, 143, 149, 151, 154, 163, 177, 182, 183, 184, 185, 188, 189, 191, 194, 195, 218, 225, 245, 298, 309, 314, 320, 321, 322, 332, 333, 335, 336 n., 345, 346, 353, 354, 355, 357, 365, 369, 372, 376, 379, 381, 382, 386, 396, 405, 407; II: 2, 12, 42, 47, 58, 64, 66,

67 n., 70, 71, 75, 93, 99, 121, 134, 135 n., 142, 167, 168, 197, 216, 250, 252, 255, 256, 257 n., 258, 271, 272, 273, 278, 283, 285, 287, 310, 325, 378, 405; III: 193, 194, 203, 299, 300.
Tellbom, J. P. I. (lektor), I: 145 n., 154 n., 256.
Tersmeden, J. N., II: 176.
Thengberg, A., III: 84, 86.
Theorell, J. P., II: 28, 163 n., 197.
Theorell, S. L., III: 204 n.
Thomander, J. H., I: 128, 129, 132, 134, 139, 142, 155, 156; II: 412; III: 115, 238.
Thomson, N. H., I: 403, 406; II: 31.
Thorild, Gustava, f. v. Kosky, II: 384, 387, 389; III: 3, 4 n.
Thorild, T., II: 32, 54, 94, 150, 165, 166 n., 174, 176, 183, 191, 268, 302 n., 367, 382, 383, 384, 385, 387, 390, 392, 394, 396, 397, 398, 403, 407; III: 4, 91, 235.
Thorild (diktarens ättlingar), II: 165, 169, 173, 174; III: 90, 91, 93, 94, 95.
Thrane, M., III: 28 n.
Tidlund (källarmästare), I: 145.
Tieck, J. L., I: 260, II: 189; III: 58, 116, 221, 223, 226.
Tingstadius, J. A., I: 208.
Tollin, I., I: 346 n.
Topelius, Z., III: 123.
Törneros, A., I: 87, 93, 95, 114, 134, 138, 174, 203, 214, 244, 303, 361, 401; II: 3, 15, 29, 46, 63, 94, 95.
Ulrika Eleonora d. ä., II: 426.
Ungewitter, F. H., III: 116 n.
Uppström, A., III: 238, 243, 269, 270.
Wahlberg, P. F., I: 101, 123, 144, 184; II: 239 n., 265, 266, 473, 476.
Wahlenberg, G., I: 160, 210.
Wahlström, J. G., I: 348; II: 17, 25, 60, 62, 63, 75, 140.
Wahrendorff, N. R. v. I: 37, 42.
Valerius, J. D., I: 58, 405; II: 9, 48, 60, 62, 83, 85, 87, 91, 113, 123, 126, 136, 148, 150, 193, 194 n., 197, 199, 201, 209, 210, 216, 218, 223, 253, 258, 261, 274, 276 n., 339, 350, 368, 410, 411; III: 2, 3, 5, 7, 39, 42, 44, 73, 83, 86, 111, 113, 115, 119, 126, 129, 140, 221, 226, 237, 246 n., 299.
Valerius, Aurora Christina, f. Ingell, III: 231.
Wallenberg, J., III: 70, 98.
Wallenberg, M., I: 24.
Wallin, J., III: 127, 129, 238.
Wallin, J. O., I: 16, 149, 153, 256, 291, 292, 293, 294, 307, 311 n., 321, 322, 323, 326, 327, 328, 331, 336 n., 372;

II: 41 n., 168, 276 n., 364, 405; III: 230.
Wallin, Anna Maria, f. Dimander, I: 325.
Wallman, J. H., I: 23, 24, 25, 43.
Wallmark, P. A., I: 6, 27, 176, 270, 375, 378; II: 203 n., 206, 346, 347; III: 41, 42, 43, 119, 135, 137, 140, 141, 190, 191, 194, 196.
Walmstedt, L. E., II: 472.
Walmstedt, L. P., I: 117.
Warburg, K., I: 83 n.
Welcker, K. T., II: 332, 337.
Welhaven, J. S., II: 3, 4 n.; III: 123 n.
Wennerberg, G., II: 477, 480; III: 118.
Verelius, O., II: 138, 440, 441, 442.
Wessling, J. G., I: 255 n.
Westerstrand, P., I: 266.
Wetterstedt, G. af, I: 256, 274, 343; II: 222.
Wiborg, A., I: 24, 248, 289.
Wieland, C. M., II: 210.
Wieselgren, P., III: 228, 279, 282.
Vigny, A. de, I: 176 n.
Wijk, O., III: 244.
Villemain, A.-F., I: 231.
Windisch-Graetz, furst A. C. F., II: 342.
Wingård, C. F., af, I: 291, 292, 293, 294, 329, 334, 342, 346, 347, 348, 363, 381; II: 16, 41, 59, 60, 63, 64, 69, 71, 128, 130, 142, 193, 198, 211, 220, 223, 237, 355, 456; III: 49, 102, 142, 143 n.
Wingård, J., III: 145.
Wingård, J. D. af, III: 142, 143, 145, 147, 231, 232.
Virgilius, II: 391.
Wirsén, G. F., I: 112.
Vitalis, se Sjöberg.
Wolffelt, O. A., I: 217.
Voltaire, F. M. A. de, II: 143, 247, 376; III: 149, 237, 288.
Wrede, F., III: 270 n.
Wåhlberg, D. af, I: 182, 364.
Wöldike, M., II: 19, 20.
Zedritz, C. E., I: 367.
Zedritz, Anna, f. Nyström, I: 367.
Zeipel, C. v., III: 53, 79, 87.
Zeipel, Fredrika, f. Hæffner, III: 79.
Zibet, C. B., II: 384; III: 292.
Åhlström, O., III: 67.
Åkerhjelm, G. F., I: 22, 266.
Åkerhjelm, S., III: 173.
Åkerman, J., II: 473.
Oehlenschläger, A., I: 28, 43, 46, 48, 174, 245, 246 n., 294 n., 307, 308, 309; II: 100, 121, 214, 291, 421; III: 221, 272, 273 n.
Oehlenschläger, Maria Louise, II: 100 n.